DEAN KOONTZ

KALBİN BANA AİT

KALBİN BANA AİT

DEAN RAY KOONTZ

Your Heart Belongs to Me

Her şey dağılır, merkez tutamaz. Katıksız kargaşa boşanır dünyanın üstüne, Kanla kararmış seller boşanır ve her yerde Masumiyet sellere kapılır...
W.B. Yeats, "The Second Coming'

Evler gömüldü denizin dibine. Rakkaseler gömüldü tepenin dibine.
T. S. Eliot, "East Coker"

Bir

Ryan Perry'nin içinde bir şeylerin ters gittiğinden haberi yoktu. Otuz dördündeydi ve fiziksel açıdan yirmi dört yaşında olduğundan çok daha formda görünüyordu. Evindeki spor salonu son derece iyi donatılmıştı. Haftada üç kez de eve özel bir antrenör geliyordu.

Eylül ayının o çarşamba sabahı yatak odasında, perdeleri açıp cilalı bir şilt gibi parlayan mavi gökyüzünü ve gökyüzünün ilahi yansımasıyla masmavi olan denizi görünce, sörf ve kumsal fikri kahvaltıdan daha çekici geldi.

İnternete girip hava tahmin sitelerinden birini inceledi ve Samantha'yı aradı. Samantha arayan numaraya bir göz atmış olmalıydı, çünkü telefonu, "Günaydın Winky," diye cevaplamıştı.

Samantha Ryan'a zaman zaman Winky diye hitap ederdi, çünkü Ryan'ı tanıdığı on üç ay önceki o akşamüstü, Ryan'ın başı inatçı bir kas seğirmesi

yüzünden göz kapağında oluşan bir tikle dertteydi.

Zaman zaman Ryan'ın takıntılı bir şekilde otuz altı saat boyunca uyumadan yazılım yazdığı zamanlar, sağ gözünde aniden başlayan bir tik onu klavyenin başından kalkmaya zorlar ve Mors alfabesiyle telaşla bir tehlike işareti vermeye çalışıyormuş gibi görünmesine neden olurdu.

İşte tam da bu göz seğirmesi anında Samantha *Vanity Fair'e* yazacağı makale için Ryan'la röportaj yapmaya ofisine gelmişti ve bir an için Ryan'ın kendisine beceriksizce kur yaptığını sanmıştı.

Bu ilk karşılaşmalarında Ryan Samantha'ya çıkma teklif etmeyi düşünmüşse de, kendisi hakkında yazdığı sürece ret cevabı vermesine neden olacak ciddiyetini de sezmişti. Bu yüzden Samantha'yı ancak makaleyi teslim ettiğini öğrendiğinde aradı.
"Vanity Fair'deki makalede ya sana acımasızlık ettiysem?" diye sormuştu Samantha.
"Etmedin."
"Nereden biliyorsun?"
"Acımasızca davranılmayı hak etmiyorum ve sen de adil bir insansın."
"Beni bundan emin olacak kadar iyi tanımıyorsun."
"Röportaj yapış tarzından," dedi Ryan, "Akıllı, mantıklı, politik dogmaları olmayan ve kıskançlıktan uzak biri olduğunu anladım. Eğer senin yanında güvende değilsem, bir odada tek başıma kalmadığım hiçbir yerde güvende olmam."
Ryan onu pohpohlamaya çalışmamıştı. Yalnızca aklından geçenleri söylüyordu.

Kulakları yalana alışkın olan Samantha, Ryan'ın samimiyetini fark etmişti.

Zeki bir kadını bir erkeğe yaklaştıran nitelikler arasında yalnızca şefkat, cesaret ve mizah anlayışı samimiyete eşdeğerdi. Ryan'ın yemek teklifini kabul etmişti ve o günden beri geçen aylar Ryan'ın hayatında yaşadığı en güzel aylardı.

Şimdi de, bu çarşamba sabahı, "Işıl ışıl parlayan, görkemli iki metrelik güçlü dalgalarda sörf yapıp gün ışığını iliklerimizde hissetmeye ne dersin?" dedi.
"Yüzleşmem gereken bir son tarih var."
"Sondan bahsetmek için henüz çok gençsin."
"Yine o manik uykusuzluk trenlerinden birine mi bindin?"
"Bir bebek gibi uyudum. Bebek gibi derken, bezimi ıslattım anlamında değil."
"Uykusuz olduğun zamanlar, sörf tahtasının üstünde tehlikeli oluyorsun."
"Aşırıya kaçabilirim belki ama asla tehlikeli değilim."
"Tamamen deliriyorsun, tıpkı köpekbalığıyla olduğu zamanki gibi."
"Yine mi o? O hiçbir şey değildi."
"Yalnızca büyük beyaz bir köpekbalığı."
"Tamam ama o piç kurusu sörf tahtamdan koca bir ısırık almıştı."
"Ne yani? Sen de parçayı geri almayı mı düşündün?"
"Suya düşmüştüm," dedi Ryan. "Dalganın altındaydım, kapkaranlıktı, yüzeye ulaşmaya çalışırken, elim dümen topuğu olduğunu sandığım bir şeyin üzerine kapandı."

Dümen topuğu sörf tahtasının karinasındaki sabit yüzgeçtir. Tahtanın kıç tarafını suda tutar ve sörfçü bunu bir dümen gibi kullanır.
Ryan'ın tuttuğu şey aslında köpekbalığının sırt yüzgeciydi.
Samantha, "Ne tür bir kamikaze bir köpekbalığına

biner ki?" dedi.
"Binmiyordum. Bana tur attırıyordu."
"Yüzeye çıkıp seni atmak için silkeledikçe sen tekrar sırtına oturuyordun"
"Serbest bırakmaya korktum. Her neyse, yalnızca yirmi saniye sürmüştü. "
"Uykusuzluk çoğu insanı uyuşuklaştırır. Seni hiperaktif yapıyor."
"Dün gece *kış* uykusundaydım. Baharda uyanmış bir ayı kadar dincim."
Samantha, "Bir zamanlar bir sirkte bisiklete binen bir ayıyı izlemiştim," dedi.
" Bunun konuyla ne ilgisi var?"
"Bir ahmağın köpekbalığına binmesini izlemekten daha eğlenceliydi."
"Ben ayı Pooh'um. Dinlenmiş ve cana yakın. Şu anda köpekbalığının biri kapıyı çalsa ve bana bir tur atmak isteyip istemediğimi sorsa, ona hayır demezdim."
"Gece gördüğüm kâbusta o köpekbalığıyla güreşiyordun."
"Güreş değildi. Daha çok baleye benziyordu. Yerimizde buluşalım mı?"
"Bu kitabı asla bitiremeyeceğim."
"Her gece yatmaya giderken bilgisayarını açık bırak. Cinler senin yerine yazıp bitirsinler. Yerimizde buluşalım mı?"
Samantha mutlu bir teslimiyet ifadesiyle içini çekti, "Yarım saat sonra."
"Kırmızı olanı giy," dedi Ryan ve telefonu kapattı.
Su sıcak olmalıydı, hava ise daha da sıcak. Kıyafet giymesine gerek yoktu.
Sörf şortlarından üzerinde palmiye deseni olanını aldı. Koleksiyonu içinde bir tane de köpekbalığı desenli olanı vardı ama onu giyerse Samantha canına okurdu,

mecazen.

Sonrası için bir askıya yedek kıyafetlerini astı ve yanına bir çift de mokasen aldı.

Garajındaki beş araçtan -benekli akçaağaç panelleri ile antrasit siyahı- özel yapım 51 Ford Woodie Wagon güne en uygun olanı gibi görünüyordu. Arka tarafa düzgünce yerleştirilmiş olan sörf tahtasının ucu, arka kapağın yükseltilmiş camından dışarıya çıkmış, dümen topuğu yukarıya bakacak şekilde duruyordu.

Parke taşı döşeli garaj yolunun sonuna geldiğinde, sola dönüp yola çıkacağı sırada, bir an arkasına dönüp eve: oluklu kırmızı kiremitlerle kaplı zarif eğimli çatılara, kireç taşı kaplı duvarlara, güneş ışıklarını bir mücevhermişçesine kıran pahlı camlarıyla bronz pencerelere baktı.

Tertemiz beyaz giysileri içinde bir hizmetli, ana yatak odasını havalandırmak için ikinci kattaki bir çift balkon kapısını açtı.

Bahçıvanlardan bir tanesi, ana girişi çevreleyen kesme kireç taşlarını kuşatarak duvara bir yelpaze gibi yayılan yasemin sarmaşığını buduyordu.

Ryan on yıldan daha kısa bir sürede, Anaheim'daki küçücük bir apartman dairesinden Pasifik'in üst kısımlarındaki Newport Sahili tepelerine gelmişti.

Samantha aklına esince izin yapabilirdi, çünkü o bir yazardı ve her ne kadar bunun için büyük çaba harcıyorsa da, çalışma saatlerini kendisi belirleyebiliyordu. Ryan da aklına estiğinde izin yapabilirdi, çünkü zengindi.
Kıvrak zekâsı ve çalışkanlığı sayesinde sıfırdan zirveye çıkmıştı. Kimi zaman şimdi bulunduğu zirveden geldiği

yere baktığında, aradaki mesafe başını döndürüyordu.

Kapıdaki güvenlik noktasından geçip tepeden aşağıya, binlerce teknenin girip güneş ışınlarının altın sarısı rengiyle ışıldayan sularına demirlediği Newport Limanı'na doğru inerken, işle ilgili birkaç telefon görüşmesi yaptı.

Bir yıl önce kurmuş olduğu internet üzerindeki en başarılı sosyal paylaşım sitesi olan Be2Do'nun icra kurulu başkanlığından ayrılmıştı. En büyük hissedar olarak yönetim kurulunda kalmış ama yönetim kurulu başkanlığını reddetmişti.

Bugünlerde kendisini büyük ölçüde şirketin sağladığı yeni hizmetleri yaratıp geliştirmeye, planlamaya ve tasarlamaya adamıştı. Bir de Samantha'yı onunla evlenmek için ikna etmeye.

Samantha'nın kendisini sevdiğini biliyordu ama bir şeyler onu evlenmekten alıkoyuyordu. Ryan bunun gurur olduğunu düşünüyordu.

Servetinin ucu bucağı yoktu ve Samantha bunun içinde yitip gitmek istemiyordu. Her ne kadar bu kaygısını dile getirmese de Ryan onun kendisini bir yazar, bir roman yazarı olarak adlandırabilmeyi çok istediğini biliyordu. Böylece evlilik birliğine -maddi olarak değilse de- yaratıcılık anlamında eşit olarak başlayabilirdi.

Ryan sabırlıydı. Ve de inatçı.

İş aramalarını bitirmiş, Pasifik Sahili Karayolu'ndan köprüyle limanı denizden ayıran Balboa Yarımadası'na geçmişti. Yarımadanın burnuna doğru ilerlerken, Woodie Wagon'dan genç ama kendisinden çeyrek yüzyıl daha yaşlı bir müzik olan klasik doo-wop tarzı

parçalar dinliyordu.

Büyüleyici evlerin bulunduğu ağaçlıklı bir yola park etti ve sörf tahtasını Newport'un ana plajına kadar yarım blok boyunca taşıdı.

Deniz ritmik dalgalarıyla sahili dövüyordu.

Samantha onu birlikte ilk kez sörf yaptıkları liman girişiyle rıhtım arasında bulunan orta yoldaki *yerlerinde* bekliyordu.

Samantha'nın garaj üstü dairesi buradan üç dakikalık yürüyüş mesafesindeydi. Yanında sörf tahtası, bir plaj havlusu ve küçük bir buzluk getirmişti.

Ryan ona kırmızı bikinisini giymesini söylediği halde Samantha sarı olanı giymişti. Ryan da zaten sarı bikiniyi giymesini istiyordu ama bunu ona söyleseydi, Samantha kırmızı, mavi ya da yeşil bir bikini giyer gelirdi.

Tıpkı bir serap gibi kusursuz görünüyordu, altın rengi sarı saçlar, titrek bir ışık, güneşin kavurduğu kumlarda baştan çıkarıcı bir vaha.

"Bu sandaletler de ne böyle?" diye sordu Samantha.

"Çok tarz değil mi?"

"Eski otomobil lastiklerinden mi yapılmışlar?" "Evet. Ama süper bir donanım."
"Bunların yanında jant kapağından yapılma bir şapka da satın aldın mı?"
"Sandaletlerimi beğenmedin mi?"
"Eğer patlarsa otomobil kulübün yeni bir ayakkabı verecek mi?"
Sandaletleri ayağından çıkaran Ryan, "Ne dersen de! *Ben* onları seviyorum," dedi.

"Balans ayarlarını ne sıklıkta yaptırman gerekiyor?" Yumuşak ve sıcak kumlar ayaklarının altında kayıyordu fakat çağıldayan dalgaların onları bir şap gibi düzleştirdiği yerde sımsıkı ve soğuktu.

Kumlara bata çıka denize girdiklerinde Ryan, "Bir dahaki sefere kırmızı bikinini giyersen, ben de sandaletlerimden vazgeçerim," dedi.

"Ama zaten sarıyı giymemi istiyordun."

Ryan Samantha'nın keskin kavrama yeteneği karşısındaki şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. "Öyleyse neden kırmızıyı giymeni istedim?"
"Çünkü yalnızca sen karşındakinin düşüncesini okuyabileceğini *sanıyorsun.*"
"Halbuki ben açık bir kitabım, öyle mi?"
"Winky seninle karşılaştırıldığında, Dr. Seuss'un en basit hikâyesi bile Dostoyevski kadar karmaşıktır."
Tahtalarını suya koyup üstüne yüzükoyun yattılar ve dalgaların kırıldığı yere doğru elleriyle kürek çekmeye başladılar.

Dalgaların sesini bastırmak için sesini yükselten Ryan Samantha'ya, "Az önceki Seuss muhabbeti bir hakaret miydi?" diye sordu.

Samantha'nın berrak sesli kahkahası, Ryan'a derinliklerin gizemleriyle dolu denizkızı hikâyelerini anımsattı.

Samantha, "Hakaret değildi tatlım. On iki sözcükten oluşan bir öpücüktü," dedi.

Ryan tekrar sorma zahmetine girmeden *Winky'den* başlayıp *karmaşıktır'a* kadar sözcükleri tek tek saydı. Samantha her şeye dikkat eder, hiçbir şeyi unutmazdı

ve aylarca önce yapılmış bir konuşmayı bile kelimesi kelimesine hatırlardı.

Ryan Samantha'yı kimi zaman çekici olduğu kadar korkutucu buluyordu. Bu iyi bir şeymiş gibi geliyordu ona. Samantha hiçbir zaman önceden kestirilebilen ya da sıkıcı biri değildi.

Aralıklı dalgalar, bir defada dört ya da beş tane olmak üzere, tren vagonları gibi sürekli olarak geliyordu. Bu serilerin arasında kalan süreler görece sakin dönemlerdi.
Deniz durulduğunda, ikisi de elleriyle kürek çeke çeke başlama yerine doğru ilerliyordu. Vardıklarında tahtalarına ata biner gibi oturdular ve kırılmaya doğru yuvarlanacak olan yeni serinin ilk dalgasını beklemeye başladılar.

Bu son derece özel bakış açısından bakıldığında, deniz Ryan'ın tepedeki evinden göründüğü kadar sakin ve mavi değil aksine bir yeşim taşı kadar karanlık ve zorluydu. Yaklaşan dalga denizin derinliklerinde doğmuş ama şimdi güneşin aydınlattığı dünyada beslenmek için yüzeye çıkan bin köpekbalığından daha büyük, pullarla kaplı bir deniz canavarının kambur sırtı olabilirdi.

Sam Ryan'a bakıp güldü. Gözlerine vuran güneş gökyüzünün mavisini, denizin yeşilini, üç bin mil uzaktaki fırtınaların ve şu anda dünyanın karanlık yüzünde parlamakta olan ayın kıyıya doğru sürdüğü milyonlarca ton suyla uyum içinde olmanın hazzını açığa çıkardı.

Sam ikinci dalgayı yakaladı: İki dizinin üzerine abanıp tek dizinin üzerinde kaldı, hızlı ve kusursuz bir şekilde ayağa kalktı, kaymaya başladı. Dalganın tepesine binen

Samantha sonra da dalganın kıvrılan ucunda süzüldü.

Kayarak görünmez olunca, Ryan da dev dalganın -önceki serilerin hepsinden daha büyüktü- Samantha'yı bir tüpün içine sokan gücünü ve ağırlığını düşündü. Sörf için bu mükemmel şartlarda, Sam oradan tereyağından kıl çekercesine çıkabilirdi.

Ryan denize baktı ve tahtanın üzerine çıkıp gezmeye can atarak, bir sonraki dalganın zamanını ayarlamaya çalışıyordu.

Kalbine bir şey oldu. Kayma beklentisiyle zaten çabuk çabuk atarken, atışları aniden hızlandı ve tatlı bir heyecandan çok, büyük bir dehşet anına uygun bir güçle çarpmaya başladı.

Ryan nabzının bileklerinde, boğazında, ayak bileklerinde ve şakaklarında attığını hissedebiliyordu. Atardamarındaki kan akışı, altındaki denizin etkisiyle gittikçe artıyormuş gibiydi.

Suyun ıslığa benzeyen sesi gittikçe ısrarcı, uğursuz bir hal alıyordu.

Ayağa kalkıp kayma girişiminden vazgeçerek tahtaya sıkıca tutunan Ryan, etrafındaki her şeyin parlaklığını yitirip etrafın bulandığını gördü. Gökyüzü ufuk çizgisi boyunca hâlâ berraktı ama rengi soluk griye dönmüştü.

Kapkara bulutlar açık yeşil renkli denizin her tarafına yayılmıştı ve Pasifik sanki sabah ışıkları altında az sonra herhangi bir mehtapsız gecede olduğu gibi karanlığa gömülecekmiş gibi görünüyordu.

Ryan hızla ve hafif hafif nefes alıyordu. Sanki tüm atmosfer değişmiş, içindeki oksijenin yarısı boşalıp gitmişti. Belki de gökyüzünün gri rengi bununla

açıklanabilirdi.
Ryan daha önce denizden hiç korkmamıştı. Şimdi ödü kopuyordu.
Sular sanki kasıtlı olarak yükseldi.
Sörf tahtasına yapışan Ryan dalganın kamburundan iki dalga arasındaki geniş dalga çukuruna düştü.
Saçma bir şekilde dalga çukurunun bir hendeğe, hendeğin de bir girdaba dönüşmesinden kaygılandı. Döne döne boğucu derinliklere inmekten korkuyordu. Sörf tahtası yuvarlanıyor, batıp çıkıyordu. Gücü tükenmeye başlamıştı. Tahtaya tutunduğu, ihtiyar bir adamınki gibi titreyen elleri gittikçe gevşiyordu.

Suyun içindeki dikenli şeyler yüzünden panikledi.

Bu dikensi şeylerin bir köpekbalığı yüzgeci ya da kendisini kavramaya hazırlanan vantuzlar değil de, yalnızca düğüm düğüm olmuş deniz yosunları olduğunu görmesi de rahatlamasını sağlamadı. Şu anda bir köpekbalığı çıkıp gelse, Ryan hiçbir şekilde kaçamaz ve direnemez, tamamen onun insafına kalırdı.

İki

Atak geldiği kadar hızlı geçti. Ryan'ın şiddetle çarpan kalbi sakinleşmişti. Mavi renk gri gökyüzüne geri dönmüş, suları kaplayan karanlık geri çekilmişti. Gücü de tekrar yerine geliyordu.

Samantha'nın dalgayla karaya kadar gidip, seriler arasındaki görece durgunlukta tekrar yanına geldiğini görünceye dek olayın ne kadar sürdüğünün farkında değildi.

Ryan'a yaklaştığında Samantha'nın kaşlarının çatılmasına neden olan kaygının sesine de yansıdığı anlaşılıyordu: "Ryan?"

Ryan tahtaya yüzükoyun uzanmış bir şekilde, "Yalnızca eğleniyorum," diye yalan söyledi. "Bir sonraki seriden bir tane yakalayacağım."

"Ne zamandan beri bir yeşilbaş oldun," diye sordu Samantha. Böyle diyerek başlama yerinde bir ördek gibi dolanıp durduğu için Ryan'ı, bütün gün kırılma noktasının hemen ötesinde dalgalarla ıslanıp buna sörf yapmak diyen korkak taklitçilere benzetmişti.

"O dizideki son iki tanesi en büyükleriydi," dedi Ryan. "İçimden bir ses bir sonraki partinin iki kat daha yüksek olacağını söylüyor. Beklemeye değer."

Sam tahtasına oturdu ve denizi tarayarak yeni serinin ilk dalgasını aradı.

Eğer Ryan doğru hissettiyse, Samantha onun kendisinden bir şey sakladığını seziyor ve nedenini merak ediyordu.

Kalbinin yeniden düzenli bir şekilde atmaya başlaması

ve eski gücünü tekrar kazanmasıyla birlikte, Ryan sörf tahtasına sarılmayı bırakıp oturdu ve hazırlandı.

Bir sonraki dalga katarını beklerken, kendi kendine fiziksel bir kriz değil, yalnızca bir anksiyete nöbeti geçirdiğini söylüyordu. Kendi kendini aldatmakta Ryan da en az başkaları kadar başarılıydı. Tedirgin olması için bir nedeni yoktu. Yaşamı kolayca tüketilecek şekilde tatlı, tereyağlı ve dilimlenmişti.

Uzaktaki dalgaya odaklanan Samantha, "Winky," dedi.

"Gördüm."

Koyu yeşil ve gümüşi deniz sabah güneşine doğru yükseldi, muazzam bir su sırtı kalktı ve kırılma noktasına doğru yumuşak bir şekilde yuvarlandı.

Ryan'ın burnuna tuzlu suyla kahrolası deniz yosunlarının iyot kokusu ve ağzına tuz tadı geldi. "Destansı," diye haykırdı Sam, dalganın boyunu kestirmeye çalışırken.

"Dev gibi," diye onayladı Ryan.

Ayağa kalkıp kontrol pozisyonuna geçmektense, poposu tahtanın üstünde, ayakları köpekbalıkları için bir yem gibi suya sarkık vaziyette, Samantha dalgayı Ryan'a bıraktı.

Bir martı filosu, sanki karadakileri yaklaşan ve kumdan kalelerini yıkıp, piknik sepetlerini çiğnemeye hazırlanan dev bir yaratığa karşı uyarmak istercesine feryat ederek hızla karaya doğru atıldı.

Verdiği sözü tutma zamanı yaklaştıkça, kaymanın heyecanıyla bir başka olayın tetiklenebileceği endişesiyle, Ryan'ın içini bir korku kapladı.

Dalgayı yakalamak için elleriyle kürek çekmeye başladı, ayağı dönme noktasında, kollarını denge sağlamak için uzatmış, parmakları açık, avuç içleri aşağıda olduğu halde kırılmayı, şekli bozulmadan kendisine kusursuz bir açı sağlayarak suyun üstünde karaya doğru iten mükemmel dalgayı yakaladı. Hareket halindeki dalga havayla yer değiştirdi ve düzleşmiş ellerini ittiren kavisli duvarda serin bir rüzgâr yükseldi.

Derken Ryan tüpün, kırılan dalga perdesinin ardındaki sırça bir sarayın içine daldı ve endişesi bir balon gibi sönüp yok oldu.

Hızlanmak için bildiği her becerisini kullanarak, üzerine kapanmadan tüpün içinden köpüklerle bezenmiş suların üzerinde ışıldayan güneşe çıkmayı başardı. Gün öyle gerçek, öyle doğruydu ki. Kendisine hayatta kalmanın yegâne kuralını öğütledi, *Korkma*.

Sabahtan, öğleden sonraya dek dalgalar yekpare kayadan yapılmış gibiydi. Açıktan gelen esinti sertleşmiş, dalgaların kenarlarında oluşan sıvı dumanı uçuruyordu.

Plaj hasırı güneşlenmeye değil, aşırı zorlanmış adalelerdeki titremeleri masaj yaparak gidermek, deniz suyu yüzünden akan sinüsleri boşaltmak, saçlardaki yosun parçalarını ve kabuk halindeki tuzu taramak, birbirlerini bir sonraki sefere hazırlamaya yarıyordu.

Genellikle Ryan açıktan gelen esintinin durduğu ve dalgaların artık oyulmadığı, -okyanusun temsil ettiği- sonsuzluk arzusunun yerini taco ve burrito arzusunun aldığı, öğleden sonranın geç saatlerine kadar kalmak isterdi.

Ancak, saat iki buçuk civarında ortalık durulduğunda iyi bir iş başardıktan sonrakine benzer, tatlı bir

yorgunluk Ryan'ın bütün vücudunu sardı. Bu yorgunluğun, gözlerini kapatıp güneşin kendisini mayıştırmasına izin vererek uykuya dalmasını sağlayan hoş, güzel gelen bir tarafı vardı.

Işıldayan plankton sürülerinin belli belirsiz aydınlattığı derin bir çukurda hiç çaba harcamadan yüzerken, derinlerden kendisine seslenen bir ses duydu: "Ryan?"

"Hmmmmm?"

"Uyuyor muydun?"

Ryan gözlerini açıp Samantha'yı belli belirsiz gördüğünde, kendisini *hâlâ* uyuyormuş gibi hissetti: mitolojik türden güzelliği, yaz göğünün mavisinin perdahladığı yeşil bir denizin kusursuz gölgesinin yansıdığı ışıl ışıl parlayan gözleri, güneş ışınlarından oluşan bir tacın süslediği altın sarısı renkteki saçlarıyla, Olympos'tan tatile gelmiş bir tanrıça gibiydi.
"Uyuyordun," dedi Samantha.
"Çok fazla sörf yaptım. Bitkin düştüm."
"Sen mi? Sen ne zaman bitkin düşersin ki?"
Ryan plaj hasırının üzerinde doğrularak oturdu ve "Her şeyin bir ilki vardır," dedi.
"Gerçekten toparlanmak istiyor musun?"
"Sabah kahvaltısını atladım. Öğle yemeği boyunca da sörf yaptık."
"Buzlukta çikolata ve vişneli granola var."
"Beni kalın bir biftekten başka bir şey kendime getiremez."
Buzluğu, plaj hasırını ve sörf tahtalarını steyşına taşıyıp, hepsini arka tarafa yerleştirdiler. Hâlâ güneş ışınlarıyla yıkanan ve suda çok kaldığı için tüm uzuvları gevşemiş olan Ryan, neredeyse arabayı Samantha'nın kullanmasını isteyecekti.

Ancak Samantha kendisine, plaj hasırının üstünde yaptığı şekerlemenin başlama yerinde ördek gibi yüzdüğü zamanki olayla ilgili olduğunu hissetmişçesine, birkaç kez şüpheli şüpheli bakınca, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Samantha'yı üzmek istemiyordu. Ayrıca, üzülmek için bir neden de yoktu.

Bundan önce bir kere bir anksiyete nöbeti geçirmişti. Ama eğer bildikleri doğruysa, bugünlerde birçok insan başlarına gelen olaylar ve akşam haberlerini oluşturan karamsar tahminler nedeniyle bu atakları yaşıyordu.

Arabanın anahtarlarını Sam'e vermek yerine, onun evine kadar olan iki blokluk yolda arabayı kendi kullandı.

Ryan bir sürahi taze buzlu çay hazırlayıp dilimlenmiş iki limonu içine karıştırırken, duşa ilk Samantha girdi.

Sevimli mutfağında heybetli bir yalancı biber ağacına bakan bir tek büyük pencere vardı. Çok sayıda küçük yaprakçık şeklinde ayrılmış, eğrelti otuna benzeyen yaprakların süslediği zarif dallar sanki apartman katı bir ağaç eviymişçesine bir illüzyon yaratarak, tüm dünyayı kaplıyormuş gibi görünüyordu.

Plajda Ryan'ın tüm vücudunu kaplayan o tatlı yorgunluk akıp gitmiş, yerini taptaze bir zindelik almıştı.

Ryan Samantha ile sevişmeyi düşünmeye başladı. Bir kez ortaya çıkınca, arzu tüm benliğini ele geçiriyordu.

Samantha havluyla kuruladığı saçları hâlâ nemli bir halde mutfağa geldi. Turkuvaz rengi bol bir pantolon ve yeni bir beyaz bluz giymiş, ayağına da beyaz tenis ayakkabılarını geçirmişti.

Eğer havasında olsaydı, yalınayak ve üzerinde yalnızca

ipek bir sabahlıkla gelirdi.
Libidosu bir keresinde haftalarca Ryan'ınkiyle denk düşmüş ve Ryan'ı sık sık arzulamıştı. Ryan onun yazmakla yoğun bir şekilde meşgul olduğu dönemlerde çok daha istekli olduğunu ve onun evlenme teklifi üzerine kafa yormaya neredeyse hiç hevesli olmadığını fark etmişti.

Sanki evlilik olasılığı seksi, ciddi belki de kutsal bir şey olarak görmeyi gerektiriyormuşçasına Samantha'nın ani bir erdemli çekingenlik havasına kapılması, Ryan'ın evlenme teklifini kabul etmeyi düşündüğünün bir göstergesiydi.

Samantha onunla evlenmenin eşiğinde olduğunu işaret ettiği sürece, Ryan cinsel perhize giden her yolu seve seve kabullenirdi. Yirmi sekiz yaşındaki Samantha kendisinden altı yaş gençti ve önlerinde sevişerek geçirebilecekleri uzun bir yaşam vardı.

Ryan Samantha'ya bir bardak buzlu çay doldurdu ve ardından duşa gitti. Neredeyse buzlu çay kadar soğuk bir suyla duş almaya başladı.

Batıya doğru alçalan güneşin altında, çilek ağaçları yapraklarının uzayan gölgelerini restoranın büyük taşlarla kaplı teras zeminine döküyordu.

Ryan ve Samantha Capri usulü bir salatayı paylaşmış hâlâ ilk şaraplarını içiyorlardı. Ana yemekleri ısmarlamak için aceleleri yoktu.

Ağaçların pürüzsüz soyulmuş kabukları kırmızı renkteydi, özellikle de yavaşça batmakta olan güneşin yoğun ışıkları altında.

"Teresa çiçekleri severdi," dedi Sam, kız kardeşini kastederek.

"Hangi çiçekleri?"

"Bu ağaçlardaki çiçekleri. Ağaçlar ilkbaharın sonlarına doğru vazo şeklinde salkım salkım küçük çiçeklerle bezenir."

"Pembe beyaz çiçekler," diye hatırladı Ryan.

"Teresa onların küçük çanlardan, perilerin astığı rüzgâr çanlarından oluşan şelalelere benzediğini söylerdi."

Teresa altı yıl önce bir trafik kazasında ciddi bir beyin travması geçirmişti. Bir süre sonra da ölmüştü.

Samantha kız kardeşinden çok sık söz etmezdi. Teresa'dan bahsettiği zamanlar çok bir şey söylemeden, anılarını sessizliğin büyük kefeninde sarıp sarmalayarak içine kapanırdı.

Şimdi, her tarafından dalların sarktığı ağaca bakarken, gözlerindeki ifade başlangıç yerinde sörf tahtasının üzerinde oturmuş, özlemle yeni bir dalga serisinin ilk işaretlerini beklediği zamanki ifadeyi hatırlatıyordu.

Ryan Sam'in her seferinde, Teresa'dan bahsetmediği zamanlar bile, kız kardeşiyle ilgili düşünceler yüzünden olduğunu sandığı, ara sıra böyle sessizce dalıp gitmesinden rahatsız olmuyordu.

Sam ve Teresa tek yumurta ikiziydi.
Sam'i daha iyi anlayabilmek için, Ryan felaketlerin ayırdığı ikizlerle ilgili çeşitli yazılar okumuştu. Görünüşe bakılırsa, hayatta kalan ikizin kederi genellikle dayanaksız bir suçluluk duygusuyla karışıyordu.

Kimileri tek yumurta ikizlerinin, özellikle de kız kardeşlerin arasındaki güçlü bağın ölümle bile

kopmadığını söylüyordu. Birkaçı da geride kalanın diğerinin varlığını, tıpkı uzvunu kaybetmiş bir kişinin hayalet uzvunun duyularını hissettiği gibi hâlâ hissettiğinde ısrar ediyordu.

Samantha'nın bu dalgın sessizliği Ryan'a onu, gözlerini üzerinde hissettiği zamanlar mümkün olmadığı şekilde, çok daha doğru olarak inceleyip takdir etme fırsatı vermişti.

Ona bakarken hayranlıkla donup kalmıştı. Şarap kadehini kaldıramıyor ya da en azından umursamıyordu, yalnızca gözleri hareket ediyor ve Samantha'nın yüz hatlarını ve zarif boynunun çizgilerini inceliyordu.

Ryan'ın yaşamı, belki de dünyanın hiçbir yerinde olmayan bir mükemmellik arayışıydı.

Kimi zaman bir yazılımın kod satırlarını yazarken buna yaklaştığını sanırdı. Ancak mükemmel bir dijital yaratı, en az matematiksel bir denklem kadar sıkıcıydı. En titiz yazılım mimarisi bile mükemmelliğin değil, yalnızca doğruluğun konusuydu, çünkü yoğun bir duygusal tepki uyandıramazdı.

Ryan Samantha Reach'in içinde, kendisini araştırmasını tamamladığına inandırdığı, mükemmelliğe çok yakın bir güzellik bulmuştu.

Gözlerini ağaca dikmiş ama bu dalların kırmızı geometrisinin ötesinde bir şeylere odaklanan Sam, "Kazadan sonra bir ay komada kaldı. Komadan çıktığında ise aynı Teresa değildi," dedi.

Ryan Samantha'nın pürüzsüz cildine bakarak sessizliğini korudu. Teresa'nın komada olduğunu ilk

kez duyuyordu. Ama Sam'in batmakta olan güneşin okşadığı yüzünün aydınlığı onu yorum yapamaz hale getirmişti.

"Hâlâ midesine takılı bir tüple beslenmesi gerekiyordu."

Yaprakların Samantha'nın yüzüne düşen gölgeleri, doğanın kabul çelengini takmış gibi, altın sarısı saçlarını ve alnını süslüyordu.

"Doktorlar bitkisel hayata girdiğini söyledi."

Samantha'nın bakışları dallardan aşağılara kayarak, şarap kadehinden geçen bir ışın demetinin yansıttığı, masanın üzerinde titreşen, haç şeklinde bir ışık huzmesi üzerinde sabitlendi.

"Doktorlara hiçbir zaman inanmadım," dedi Samantha. "Teresa hâlâ eksiksiz bir şekilde bedeninin içindeydi, kapana kısılmıştı ama hâlâ Teresa'ydı. Beslenme tüpünü çıkarmalarını istemiyordum."

Bakışlarını kaldırarak Ryan'la göz göze geldi ve Ryan da bunu karşılıklı konuşmaya çevir mek zorunda kaldı.

"Ama onlar yine de çıkardılar değil mi?" diye sordu.

"Ve onu açlıktan ölüme terk ettiler. Hiçbir şey hissetmediğini söylüyorlardı. Sözüm ona beyin hasarı acı duymamasını garanti ediyormuş." "Ama sen onun acı çektiğini düşünüyordun."

"Çektiğini biliyordum. Son gün, son gece, elini tutarak onunla birlikte oturdum ve gözlerini hiç açmamasına rağmen bana baktığını hissedebiliyordum."

Ryan ne karşılık vermesi gerektiğini bilemedi.

Samantha şarap kadehini kaldırınca, haç şekli Ryan'ın gözlerinde kuzeye dönmeye çalışan bir pusula ibresi gibi bir an için titreyen bir oka dönüştü.

"Annemi birçok konuda affettim ama Teresa'ya yaptığı şey için asla affetmeyeceğim."

Samantha şarabından bir yudum alırken Ryan, "Ama ben... Annenin de onunla birlikte olduğunu sanıyordum."

"Doğru."

"Kazada onun da öldüğü izlenimini edinmiştim. Rebecca? Adı buydu değil mi?"

"Öldü. Benim için öldü. Rebecca'nın mezarı Las Vegas'taki bir apartman dairesi. Yürüyor, konuşuyor ve nefes alıyor ama kesinlikle ölü."

Samantha'nın babası ailesini ikizler henüz iki yaşındayken terk etmişti. Samantha'nın babasıyla ilgili hiç anısı yoktu.

Sam'in sahip olduğu küçük ailesine sarılması gerektiğini düşünen Ryan neredeyse annesini yeniden kazanması için ona bir şans daha vermesini söylemek üzereydi. Fakat bu konuda sessiz kalmayı tercih etti, çünkü Sam'in duygularını paylaşıyor ve ona hak veriyordu.

Ryan'ın ve Sam'in -uzun süre önce ölmüş olan- büyükbabaları ve büyükanneleri Hitler'i bozguna uğratıp Soğuk Savaş'ı kazanmış olan kuşağın üyeleriydi. Onların metaneti ve cesareti, bir sonraki kuşağa sulandırılmış olarak aktarılmıştı.

Ryan'ın ailesi de, Sam'in ailesinden aşağı kalmazdı,

savaş sonrası kuşağın geleneklerin yüklediği sorumlulukları reddedip hak arayan o bölümündendi. Kimi zaman Ryan'a kendisi ebeveyn, anne babası da çocukmuş gibi gelirdi.

Davranışlarının ve aldıkları kararların doğurduğu sonuçlara rağmen, pişmanlık duyma ihtiyacı hissetmemişlerdi. Onlara böyle bir şans vermeye kalkışmak, onları yalnızca incitirdi. Büyük ihtimalle Sam'in annesi de aynı kafa yapısındaydı.

Samantha bardağını masaya koydu ama bu defa güneş hiçbir şey yapmadı.

Kısa bir duraksamadan sonra Ryan her ikisinin de bardağına biraz daha şarap doldururken, "Çilek ağacının çiçekleri gibi güzel şeylerin kötü bir anının yaralarını böylesine deşmesi tuhaf," dedi.
"Özür dilerim."
"Gereği yok."
"Ne güzel bir gün. Amacım bunu berbat etmek değil. Sen de benim gibi bir kurt kadar aç mısın?" "Koca bir öküzü yiyebilirim."

Doğrusu, yalnızca fileminyon ısmarlamışlardı, boynuzsuz ve toynaksız.

Batan güneş gökyüzünün batı kesimini kızıla boyarken, çilek ağaçlarının üzerinde minik beyaz ışık şeritleri belirdi. Tüm masaların üstündeki kehribar rengi kaplarda mumlar vardı ve komiler bunları yakıyordu.

Sıradan bir teras büyülü bir yere dönüşmüştü ve Samantha da büyünün en can alıcı parçasıydı.

Garson biftekleri servis edinceye kadar, Sam günün

tamamını niteleyen yumuşak bir ruh haline bürünmüştü, Ryan da ona katıldı.

Samantha biftekten bir parça yedikten sonra kadehini şerefe kaldırdı, "Hey noktakom, sana içiyorum."

Noktakom Sam'in Ryan'a taktığı ikinci takma addı. Bunu genellikle Ryan'ın dışarıya karşı yarattığı ticaret dehası ve teknoloji sihirbazı imajıyla dalga geçmek için kullanırdı.

"Neden bana?" diye sordu Ryan.

"Bugün nihayet Pantheon'dan aşağıya indin ve en iyi ihtimalle bir yarı tanrı olduğun ortaya çıktı."

Ryan kızmış gibi, "Ben öyle bir şey yapmadım. Hâlâ sabahleyin güneşin, akşam da ayın yükselmesini sağlayan çarkı çeviriyorum," dedi.

"Dalgalar pes edinceye ve pelte gibi oluncaya dek onlarla boğuşurdun. Bugün saat henüz iki buçukta bir plaj hasırının üzerindeydin."
"Dalgaların benim için yeterince zorlu olmamasının sıkıcı olabileceğini düşündün mü?"
"Yaklaşık iki dakika kadar ama sen çok zorlanmışçasına horluyordun."
"Ben uyumuyordum. Meditasyon yapıyordum."
"Sen ve Rip Van Winkle." Nazik garsonu bifteklerinin mükemmel olduğu konusunda ikna ettikten sonra Samantha, "Cidden, bugün orada bir sorun yoktu değil mi?" diye sordu.
"Otuz dört yaşımdayım Sam. Artık dalgalarla her an bir çocuk gibi boğuşamam sanırım."
"Sadece biraz beyaz görünüyordun da."
Ryan bir elini saçlarına götürdü. "Beyaz mı, nerede?"
"O sevimli suratında."

Ryan sırıttı. "Sevimli olduğumu mu düşünüyorsun?" "Klavyenin başında o otuz altı saatlik seansları geçirmeye devam edemezsin, bu yüzden çık ve Big Kahuna gibi okyanusun bağrını yırt. "

"Ölmüyorum Sam. Yalnızca güzel bir şekilde yaşlanıyorum."
Ryan denizin dalgalanmasıyla, zifiri karanlıkta uyandı. Kafası karışmış bir şekilde, bir an kırılmanın ötesinde, tüm yıldızları söndürülmüş bir göğün altında sırtüstü bir sörf tahtasında yattığını sandı.

Kalbinin sert, hızlı çarpıntısı onu telaşlandırmıştı.

Üzerinde yattığı zemine dokununca, sörf tahtasında değil yatağında olduğunu anladı. Dalgalar ise gerçek değil, yalnızca bir duyumsamaydı, sarsıcı bir baş dönmesi.

"Sam," dedi, ama hemen ardından Samantha'nın yanında olmadığını, evde, yatak odasında yalnız olduğunu hatırladı.
Komodinin üzerindeki gece lambasına uzanmaya çalıştı ama kolunu kaldıramadı.
Doğrulup oturmaya çalıştığındaysa göğsüne bir ağrı yayıldı.

Üç

Ryan göğsüne beton bloklar yığılmış gibi hissediyordu. Çok şiddetli olmamasına rağmen, ağrı Ryan'ın ödünü patlatmıştı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki kalp atışlarını saymak mümkün değildi.

Kendi kendine sakin olmayı, kıpırdamadan durmayı, sörf tahtasıyla yüzerken olduğu gibi, nöbetin geçmesini beklemeyi telkin etti.

O zamanla şu anki durum arasındaki fark ağrıydı. Çarpıntı, halsizlik ve baş dönmesi en az önceki kadar rahatsız ediciydi ama bunlara eklenen ağrı, kendisini bunun yalnızca bir anksiyete nöbeti olduğu konusunda kandırmasını engelliyordu.

Ryan küçücük bir çocukken bile karanlıktan korkmazdı. Ama şimdi göğsündeki ağırlık karanlığın ta kendisi gibiydi. Kâinatın kapkara sonsuzluğu, dünyevi gecenin yoğun atmosferi ve yatak odasının kör edici karanlığı birleşmiş, sonsuzluğa gitmek istercesine göğüs kafesini iten kalbine baskı yapıyordu sanki.

Umutsuzca lambaya uzandı.

Doğrulup oturmayı denediyse de başaramadı. Basınç kalkmasına engel oluyordu.

Topukları ve dirsekleriyle yatağa abanabildiğini fark etti. Kendini yavaş yavaş geriye doğru itti. Üç kuş tüyü yastık başını ve omuzlarını yükselttiği bir rampa halini almıştı. Başı hafifçe yatağın başucuna çarptı.

Göğsündeki ağırlık onu kesik kesik soluk almaya zorluyordu. Her nefes alışında içinden kapkaranlık odayla tezat, sanki kara tahtaya tırnak sürtülüyormuş gibi, iniltiden daha zayıf bir ses yükseliyordu.

Arkasına yaslandığında yine dik oturamıyordu ama yarı oturur durumdaydı, gücü az da olsa yerine gelmeye başlıyor, kollarını kaldırabiliyordu.

Sol eliyle körlemesine başucu lambasına uzandı. Lambanın bronz altlığını buldu ve parmaklarını bir bambu motifiyle süslenmiş dökme bronzdan bir kolonun üzerinde kaydırdı.

Düğmeyi henüz bulamamıştı ki göğsündeki ağrı yoğunlaştı ve sanki bu ıstırap mürekkep, vücudu da kurutma kâğıdıymış ve onu emiyormuş gibi, hızla boğazına doğru yayıldı.
Ağrı sanki yutamadığı ya da olduğu gibi çıkarmaya çalıştığı bir şeymiş gibi görünüyordu. Soluk borusunu tıkıyor, nefes almasını zorlaştırıyor ve şokun neden olduğu haykırışı yarım notaya düşürüp tıslamanın izlediği bir iniltiye çeviriyordu.

Ryan yataktan aşağıya düştü. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu. Yatak, düşeceğine dair hiçbir uyarıda bulunmadan, bir anda zeminle yer değiştirmişti. Düştüğünün tek belirtisi yatağın yerini halının almış olmasıydı.

Evde yalnız değildi ama aynı zamanda yalnız da sayılabilirdi. Bu saatte malikâneyi yöneten karı koca, Lee ve Kay Ting çifti üç katın en altında, evin Ryan'ın ana yatak odasından en uzak kanadındaki kendi odalarında uyuyordu.

Hiç farkına varmadan yataktan düşüp kendini yerde bulduğu gibi, bu defa da kendisini vücudunun üst kısmı önkollarının üzerinde yükselmiş vaziyette, ezilmiş bir böceğin bacakları kadar ölü bacaklarını ardında çekerek, yerde sürünürken buldu.

Hızla yoğunlaşan ağrı boğazından çenesine yayılmıştı. Sanki bir çiviyi sertçe ısırmış ve çivinin ucu iki dişinin arasına, oradan da alt çenesine girmiş gibiydi.

Birden evin dahili telefonlarının telefon sisteminin bir parçası olduğunu hatırladı. 1 -1- 1'i tuşlayarak Lee ve Kay'in telefonunu çaldırabilirdi. Buraya gelmeleri bir ya da iki dakika sürerdi.

Yatağın, komodinin, telefonun ne tarafta olduğunu bilmiyordu. Yönünü şaşırmıştı.

Oda büyüktü ama uçsuz bucaksız da değildi. Yolunu karanlıkta bulabilmesi gerekirdi.

Fakat ağrı yakıyor, baş dönmesi onu iki büklüm ediyor, gücü tükeniyordu. Korku, zihnini hiçbir şeyi kestiremeyecek kadar allak bullak etmişti. Yatakla zemin arası yalnızca yarım metre kadar olsa da, Ryan sanki bir uçurumdan düşmüş, düşmenin etkisiyle tüm saygınlığı ve tüm umutları tuz buz olmuştu.

Sıcak gözyaşları gözlerini yakıyor, boğazı midesinden yükselen asitle kavruluyordu. Çenesindeki şenlik ateşi çene kemiğini tamamen yok etmiş, yüzünü eritiyor

gibiydi.

Etrafındaki karanlık eğilip büküldü. Daha ileriye sürünemedi. Sanki yerçekimi bir anda ortadan kalkabilir ve hiç ağırlığı yokmuşçasına, fırıl fırıl dönerek boşlukta kaybolabilirmiş gibi, sadece halıyı kavrayabildi. Kalbi sayabileceğinden daha hızlı, dakikada en az iki yüz atmaya başlamıştı.

Boğazındaki ağrı omzundan ve sırtından yayılarak sol koluna iniyordu.

İnternetin birçok kraldan daha zengin olan prensi şimdi hükümdarın önünde diz çökmüş sıradan bir insan gibi, bedeninin insafına kalmış, yüzükoyun kapanmış yatıyordu.

Altındaki karanlık okyanus kabarıyordu ve onun ne sörf tahtası ne de bir köpekbalığının sırt yüzgeci, tutunacağı hiçbir şey yoktu. Deniz uçsuz bucaksızdı ve kendisi onun yanında bir dalganın üzerindeki köpük izi kadar önemsizdi. Devasa bir su kütlesi Ryan'ı omuzladı. Ryan iki dalga arasındaki çukura sırtüstü kaydı ve çukur bir hendeğe, hendek de kendisini yutacak olan bir girdaba dönüştü.

Dört

Televizyonun çalar saat özelliği sabah yediye ayarlıydı. Sesi kısıktı ve Ryan mırıltılara ve arka fondan gelen dizi müziğinin sesine uyandı.

Ekrandan yayılan ışık ortalığı tam olarak aydınlatmıyordu. Bir sahnedeki ışığın şiddeti değişip figürler hareket ettikçe, sanki yatak odasında hayaletler geziniyormuş gibi hissediyordu.

Ryan cenin pozisyonunda yerde yatıyordu ve yüzü ekrana dönüktü. William Holden *Sunset Boulevard'dan* uzun yıllar sonra, hoş bir genç kadınla hararetli hararetli konuşuyordu.

Ryan otuz dört yıl içinde yalnızca iki kez akşamdan kalmıştı ama görünüşe göre bir üçüncünün pençesindeydi. Başı ağrıyordu. Gözleri çapaklanmış, görüşü bulanıklaşmıştı. Ağzı kupkuruydu ve zehir gibiydi.

İlk anda önceki akşam olanları ya da yerde yatmasına neyin neden olduğunu hatırlayamadı.

İlginçtir ki televizyondaki olaylar, ilgisini bulunduğu durumun esrarından daha çok çekmişti: yaşlı adam, genç kadın, savaş hakkında endişeli bir konuşma...

Zihninin bir zamanlar son derece keskin olan kenarları aşınmış, düşünceleri biçimsiz bir cıva akıntısına dönmüştü. Filmi görüşü berraklaştığı halde dahi izleyemiyor ya da karakter ilişkilerini kavrayamıyordu.

Ama kendisini filmi seyretmek zorunda hissediyor, bu filmle uyanmasının bir tesadüf değil, kader olduğu duygusunu içinden atamıyordu. Burada şifresi çözülecek olan şey, geleceğiyle ilgili kendini kurtarması gereken bir durum olup olmadığına dair bir işaretti.

Bu olağandışı inanç, ani bir dürtü ile dizleri üzerinde doğrulana dek tüm benliğine yayıldı. Koca televizyon ekranına biraz daha yaklaştı.

Ensesindeki tüyler diken diken olduğunda kalbi hızlanmaya başladı. Göğsündeki gümbürtü, gece çok daha şiddetli bir çarpıntıyla uyandığını hatırlattı ve birdenbire o korkunç nöbetin tüm detayları zihnine doldu.

Televizyona sırtını döndü, bir lamba yaktı. Gözlerini titreyen ellerine dikti, kısmi bir felç geçirdiği düşüncesiyle, yumruklarını sıktı, sonra yeniden açtı ama hiçbir şey yoktu.

Yatak odasındaki siyah granitler, sarı akikler ve paslanmaz çelikler sayısız aynadan yansıyordu. Korkudan bitkin düşmüş, gri renkli, korkunç görünümlü sayısız Ryan Perryler ona bakıyordu.

Ryan teninin altındaki kafatasını, kemiğin her kıvrımını, her düzlüğünü, her deliğini daha önce hiç olmadığı kadar biliyordu, ebedi ölüm simgesi kurukafa, yüzünün takındığı her ifadenin altında gizlendiği yerden sırıtıyordu.

Tıraş olup duş alan Ryan giyindi ve garajda malikânenin idarecisi Lee Ting'i buldu.

Bu büyük yeraltı meydanında on sekiz tane park bölmesi vardı. Tavan yüksekliği, malzeme getiren

kamyonların ve -günün birinde isterse- bir karavanın sığabileceği üç buçuk metre yüksekliğindeydi. Zemini otomobil galerilerinde kullanılan türde, altın renkli seramik karolarla kaplıydı. Duvarlardaysa parlak beyaz karolar döşeliydi. Woodie ve diğer klasik araçların nikelajları, spot ışıklarının altında ışıl ışıl parlıyordu.

Ryan daha önce garajın çok güzel, hatta zarif olduğunu düşünürdü. Şimdi ise soğuk seramikler ona bir mozoleyi hatırlatıyordu.

Köşedeki atölyede Lee Ting arabalardan birinin el yapımı plaka çerçevesini parlatıyordu.

Ufak tefek ama güçlü bir adamdı. Bronzdan dökülmüş ama henüz patina edilmemiş gibi bir görünümü vardı ve ellerinin şişkin damarları derisinden fırlıyordu.

Elli yaşındaki Lee'nin yaşamını ebeveyn olmaktan yoksun kalmak belirlemiş, aile olma umudu elinden alınmıştı. Kay Ting iki kez hamile kalmıştı ama sonrasında geçirdiği rahim iltihabı nedeniyle kısırlaşmıştı.

İlk çocukları bir kızdı. İki yaşındayken gripten ölmüştü. İkinci çocukları ise bir oğlandı ve onu da kaybetmişlerdi.

Herhangi bir çocuğa baktıklarında, gözleri kaybettikleri çocuklarının anısıyla kısılsa da, yüzlerini sıcacık bir gülümseme kaplıyordu.

Elektrikli parlatma makinesi kapanınca Ryan, "Lee, bugün personelle toplantın ya da başka bir randevun var mı?" diye sordu.

Şaşıran Lee ona doğru döndü. Yüzü aydınlandı, çenesi öne doğru çıktı ve sanki onu dünyada en iyi şekilde

hizmet etmekten daha fazla memnun edecek bir şey yokmuş gibi, içine keyifli bir beklenti yerleşti.

Ryan bunun bir maske olduğundan şüphelendi. Bir aile kurmak için harcanan çabalar ve bunun Lee'den esirgenen, olağandışı tatmini artık Lee'nin işinde ifade buluyordu.

Plaka çerçevesini bir kenara koyan Lee, "Günaydın Bay Perry. Kay'in benim yerime halledemeyeceği hiçbir işim yok. Neye ihtiyacınız vardı?"
"Doktorla randevuma beni götürmeni isteyecektim."
Duyduğu endişe Lee'nin koca tebessümünü dondurmuştu, "Bir terslik mi var efendim?"
"Çok önemli değil. Yalnızca biraz midem bulanıyor. Bu nedenle araba kullanmak istemedim."
Ryan kadar zengin olan birçok kişi kendine bir şoför tutardı. Ryan ise arabaları, araba kullanmayı bir başkasına devretmeyecek kadar çok severdi.

Lee Ting Ryan'ın bir şoföre ihtiyaç duymasının basit bir mide bulantısından çok daha fazla bir şeyin kanıtı olduğunu adı gibi biliyordu. Derhal anahtar kasasından bir anahtar aldı ve Ryan'la birlikte Mercedes S600'ün yanına gitti.

Lee'nin duyarlılığı ve gözlerindeki incinmiş ifade, patronunu bir işverenden çok daha fazlası olarak gördüğünü düşündürüyordu. Sonuçta, Ryan'ın babası olabilecek kadar yaşlıydı.
On iki silindirli Mercedes sanki bir hava yastığının üzerinde kayıyordu. Yolun gürültüsü neredeyse hiç duyulmuyordu. Her ne kadar rüya gibi gidiyorsa da, Ryan arabanın onu bir kâbusa doğru götürdüğünü biliyordu.

Beş

Ryan'ın dahiliyecisi sayıları üç yüzle sınırlı olan hastalarına kişiye özel hizmet veriyordu. Randevu taleplerini en geç bir gün içinde mutlaka karşılıyordu ama Ryan aradıktan sadece üç saat sonra onu kabul etmişti.

Ryan on dördüncü kattaki muayene odasından Newport Limanı'nı, Pasifik Okyanusu'nu, bilinmeyen sahillere giden gemileri görebiliyordu.

Doktoru Forest Stafford, onu muayene etmiş, bir sağlık teknisyeni de elektrokardiyogramını çekmişti. Ardından Ryan, ekokardiyogram çektirmek üzere üçüncü kattaki bir tıbbi görüntüleme laboratuvarına gitmişti.

Şimdi, on dördüncü katın penceresinde Dr. Stafford'un test sonuçlarıyla dönmesini bekliyordu.

Bir grup büyük beyaz bulut yavaşça kuzeye doğru ilerliyor fakat gölgeleri denizi karartıyordu.

Ryan'ın arkasında kapı açıldı. Kendisini bir bulut kadar hafif hissederek ve biraz da açılı bir ışıkta gölgesinin görünmeyeceğinden korkarak, pencereden geriye döndü.

Forest Stafford'un kare vücudu, sanki vücudunun geri kalan bölümünü değiştirmeyip, yalnızca yüzüne etki eden bir yerçekiminin etkisine maruz kalarak, üzerindeki organları uzamış olan dikdörtgen şeklindeki yüzüyle tezat oluşturuyordu. Hassas bir adam olması

nedeniyle, bu deformasyona yol açan güç, meslekte geçirdiği yıllar boyu, hastalarının çektiği acılar olabilirdi.

Üzerinde küçük bir lavabo duran tezgâha doğru eğilen doktor, "Artık buna bir son vermemi istediğini tahmin edebiliyorum," dedi.

Ryan sandalyeye doğru gitmedi. Arkası pencereye ve çok sevdiği denize dönük olarak ayakta bekledi. "Beni tanırsın Forry. "
"Kalp krizi değil."
"Ama basit bir şey de değil," diye tahminde bulundu Ryan.
"Kalbin hipertrofik. Kalp büyümesi."
Ryan hemen savunmaya geçti, sanki Forry tam anlamıyla ikna olmuş bir bilirkişiymiş de, ona sağlıklı olduğunu bildirebilirmiş gibi. "İyi ama her zaman formdayım, sağlıklı beslenirim."

"Bazen B_{12} vitamini eksikliği buna yol açabilir ama senin durumunda bunun beslenme biçimi ya da egzersizle ilgili olduğundan şüpheliyim."

"Öyleyse?"

"Doğuştan olup ancak şimdi ortaya çıkmış olabilir. Ya da aşırı alkol tüketimi sonucu olmuştur ama bu sana uymuyor."
Oda aniden buz kesmemişti. Sıcaklık pencerenin dışında da düşmemişti ama bir ürperti Ryan'ın ensesinden başlayarak omurgasının derinliklerine doğru yayıldı.

Doktor olası nedenleri sayıyordu: "Kalbin iç zarında fibröz oluşumu, amiloidoz, zehirlenme, anormal hücre metabolizması..."

"Zehirlenme mi? Beni kim zehirlemek ister ki?"

"Hiç kimse. Bu zehirlenme değil. Ama kesin bir teşhis koymak için miyokard biyopsi yaptırmanı isteyeceğim. "

"Söylenişi bile hoş değil."

"Pek hoş bir şey olduğu söylenemez ama acı vermez. Şamar Gupta ile görüştüm, mükemmel bir kardiyologdur. Bu öğleden sonra bir ön muayene yapacak, sabah da biyopsi."
"Bana düşünmek için fazla zaman bırakmıyorsun," dedi Ryan.
"Ne düşüneceksin ki?"
"Yaşamak... Ölmek... Bilmiyorum aslında."
"Kesin bir tanı koymadan uygulayacağımız tedaviye karar veremeyiz." [v] Ryan bir an duraksadı. Sonra da, "Tedavi edilebilir mi?" diye sordu.
"Olabilir," diye cevapladı Forry.
"Kesin bir evet demeni ummuştum."
"İnan bana noktakom, kesin bir evet demeyi ben de çok isterdim. "
Forest Stafford Ryan'ın doktoru olmadan önce, araba rallisinde tanışmışlar ve dostluk kurmuşlardı. Jane Stafford, Forry'nin karısı, Samantha'yı kızı gibi severdi ve *Noktakom* o zamandan beri yaygın olarak kullanılıyordu.

"Samantha," diye fısıldadı Ryan.

Ve ancak Samantha'nın adını söylediğinde, ön tanının düşüncelerini tamamıyla kaderinin ölümlü olduğunu acı bir şekilde hatırlatan, bu dönüm noktasının dönme noktasına kilitlediğini fark etti.

Şimdi zihni bu kilidi açmıştı. Düşünceleri birbiriyle yarışıyordu.

Yakın zamanda ölme ihtimali, en başta buz gibi bir anksiyete hissi uyandıran bir soyutlaştırmaydı. Ama ne zaman ki hayatıyla *birlikte* neler kaybedeceğini düşünmüş, ne zaman ki son derece özel kayıpları - Samantha, deniz, gün doğumunun kızıllığı, alacakaranlığın mor rengi- üzerine kafa yormuştu, işte o zaman anksiyete hızla dehşete dönüşmüştü.

"Sam'e bir şey söyleme," diye tembihledi Ryan.

"Elbette."
"Hatta Jane'e bile. Biliyorum gidip Sam'e yetiştirmez ama Sam bir şeylerin ters gittiğini hissedebilir ve istediğini ondan alır."

Forry Stafford'un yüzündeki kederli çizgiler, balmumunun ateşte çekilmesi gibi, yumuşayarak hüzne dönüştü. "Ona ne zaman söyleyeceksin?"
"Biyopsiden sonra. Her şeyi öğrendikten sonra."
Forry içini çekerek, "Bazen keşke diş hekimi olsaydım diye düşünüyorum," dedi.
"Diş çürüğü nadiren ölümcül olur."
"Ya da diş eti iltihabı."
Forry genellikle hastalarının şikâyetlerini dinleyip notlar alırken tünediği tekerlekli tabureye oturdu.
Ryan odadaki yegâne sandalyeye oturdu. Bir süre sonra, "40 model Mercury convertible için kararını verdin mi?" diye sordu.
"Evet. Tam şu anda. Satın alacağım."
"Çift karbüratörlü Edelbrock manifold muydu? Doğru mu?"
"Evet. Sesini bir duymalısın."
"Lastikler?"

"On dokuza altmış Imperials. On beş inç."
"Kesik mi?"
"Dört inç."
"Harika bir ön cam profili sağlıyor olmalı."
"Harikadan da öte," diye onayladı Forry.
"Kestirecek misin?"
"Aklımda birkaç şey var."
"Sanırım bir 32 deuce-coupe alacağım," dedi Ryan.
"Beş camlı mı?"
"Üç camlı bir highboy olabilir."
"Bulmana yardım ederim. Birkaç otomobil fuarını ziyaret edelim."
"Sevinirim."
"Ben de."
Bir süre konuşmadan oturdular.
Muayene odasının beyaz akustik kaplamalı bir tavanı, soluk mavi duvarları vardı ve zemini de gri renkli vinil kaplıydı.

Duvarlardan birinde Childe Hassam'ın bir yağlıboya tablosunun bir kopyası asılıydı. Adı *The White Dory, Gloucester* idi ve 1895 tarihliydi.

Kumral bir kadın pastel renkli suların üstündeki beyaz bir kayıkta oturuyordu. Uzun, beyaz bir etek, fırfırlı pembe bir bluz giymiş, hasır bir şapka takmıştı.

Narin, çekici, evliliklerin ömür boyu sürdüğü o günlerde harika bir eş olabilecek bir kadındı. Ryan için de onu tanımak, sesini duymak, dudaklarının tadına bakmak gibi tuhaf bir istek duydu ama kadın, yakında kendisinin de yapacağı gibi, tarihin bir yerlerinde kaybolup gitmişti.
"Siktir," dedi.
"Aynen," diye karşılık verdi Forry.

Altı

Dr. Şamar Gupta yuvarlak yüzlü ve gözleri bal rengi olan esmer bir adamdı. Sesi şarkı söyler gibiydi, diksiyonu kusursuz, narin elleri mükemmel şekilde manikürlüydü.

Gupta ekokardiyogramı gözden geçirip Ryan'ı muayene ettikten sonra, miyokard biyopsinin nasıl yapıldığını açıkladı. Bunu kardiyovasküler sistemin çizili olduğu büyük bir afiş üzerinde anlatmıştı.

İnsan kalbinin iç kısmının son derece renkli bir tarifiyle karşı karşıya kalan Ryan, düşüncelerinin Forry Stafford'un muayenehanesindeki beyaz kayıktaki kadına kaydığını fark etti.

Dr. Gupta anormal bir şekilde sakin görünüyordu, her hareketi etkili, her jesti hesaplıydı. Dinlenirken nabzı muhtemelen dakikada elli falan atıyor olmalıydı. Ryan doktorun bu dinginliğine ve sağlığına gıpta etti?

"Lütfen yarın sabah saat altıda hastanenin kayıt masasında olun," dedi kardiyolog. Gece yarısından sonra hiçbir şey yiyip içmeyin."

Ryan, "Sakinleştiricilerden, kontrolümü kaybetmekten hoşlanmıyorum," dedi.

"Rahatlatmak için hafif bir sakinleştirici verilecek ama işlem boyunca açıklamaları takip etmek için uyanık olacaksınız."

"Tehlikeler..." '

"Aynen açıkladığım gibi. Fakat şimdiye kadar yaptığım hiçbir biyopside komplikasyon yaşanmadı."

Ryan, "Hünerli ellerinize güveniyorum Dr. Gupta, fakat hâlâ korkuyorum," dedi ve ağzından çıkanlara kendisi bile şaşırdı.

İş hayatında, Ryan bırakın korkuyu, herhangi bir konuda tereddüt bile etmezdi. Hiç kimsenin zayıflığını görmesine izin vermezdi.

"Doğduğumuz günden itibaren Ryan, hepimizin korkması gerekiyor ama ölümden değil."
Mercedes S600'ün pelüş kaplı arka koltuğunda eve giderken, Ryan kardiyoloğun son söylediğini anlamadığını fark etti.

Doğduğumuz günden itibaren Ryan, hepimizin korkması gerekiyor ama ölümden değil.

Muayenehanedeyken, o anda bu sözler bilgece ve yerinde sözlermiş gibi gelmişti. Fakat Ryan'ın duyduğu korku ve bu korkuyu bastırma isteği, bu sözleri rahatlatıcı bulmasına yol açmıştı, oysa hiç de rahatlatıcı değildi.

Doktorun sözleri şimdi garip, hatta esrarengiz ve rahatsız edici geliyordu.

Direksiyondaki Lee Ting sık sık dikiz aynasından ona bakıyordu. Ryan adamın bu ilgisini fark etmemiş gibi yaptı.

Lee, Ryan'ın Dr. Gupta'nın olduğu binadaki bir sürü doktordan hangisine gittiğini anlayamamış ve sormaya da yeltenmemişti. Ama müthiş bir algılama yeteneğine sahip olan adam, patronundaki ciddiyeti sezmişti.

Batıda phoenix palmiyeleri ve çatılar, güneş ışıkları altında altın sarısı renklere bürünmüştü. Ağaçların ve binaların, aydınlatma direklerinin ve yayaların zayıflayan gölgeleri, tüm sahil alacakaranlığı özlemle bekliyormuşçasına batıya doğru uzanıyordu.

Lee daha önce nadiren şoförlük yaptığı zamanlar, arabayı olduğundan onlarca yıl daha yaşlıymış ve kraliyet tören alayının bir parçasıymış gibi büyük bir sükûnet içinde kullanırdı. Bu defa yol boyunca hız sınırlarını aşmış ve kavşaklarda sarı ışıklarda durmadan geçmişti.

Patronunun evinin, sığınağının rahatlığına ihtiyaç duyduğunu biliyormuş gibiydi.

Yedi

Dr. Gupta'nın muayenehanesinden ayrıldıktan sonra, Ryan Kay Ting'i aramış ve en sevdiği restorandan paket servis alınmasını gerektirecek bir akşam yemeği sipariş etmişti.

Daha sonra, Ting çifti ana yatak odasının bir bölümü olan oturma odasına, asansörle bir servis arabası çıkardı. Servis arabasının kanatlarını açarak bir masa haline getirmişler, üzerine de beyaz bir masa örtüsü örtmüşlerdi.

Her biri geniş bir kâsenin içindeki kırık buzlara gömülü üç tabak ev yapımı dondurma -bitter çikolata, vişne ve limoncello- Ryan'ın zevkini yansıtıyordu. Masada aynı zamanda unsuz çikolatalı kek, bir tane limonlu tart, bir tane fıstık ezmeli tart, ekşi krema soslu çilek ve yanında bir kavanoz kahverengi şeker, seçme egzotik meyveler ve bir buz kovası içinde alkolsüz biralar da vardı.

Ryan kendisine haftada bir ya da iki kez tatlı izni verdiği için Ting çifti, Ryan'ın kendine gösterdiği bu alışılmadık hoşgörü karşısında meraklanmışlardı.

Ryan kârlı bir iş anlaşmasını sonuçlandırmış gibi

davranıyordu fakat ona inanmadıklarının farkındaydı.

Masadaki dizi dizi tatlılar, otuz dördünde olduğu halde hâlâ çocuk olan bir idamlığın son yemeğini hatırlatıyordu.
Tekerlekli masada tek başına yemeğini yiyen Ryan, büyük ekran plazma televizyonda eski filmlerden birkaç tane izledi. Komedi filmlerini severdi ama şu an hiçbiri komik gelmiyordu.

Artık kalorilerin ya da kolesterolün bir önemi yoktu ve başlangıçta suçluluk duymadığı bu hoşgörü, keyif aldığı bir değişiklikti. Ancak bir süre sonra, bu ergen açık büfesi ağır gelmeye başlamış, içi bayılmıştı.

Ölüme nanik yapmak için gereğinden fazlasını yemişti. Alkolsüz bira şerbet gibi gelmeye başlamıştı.

Arabayı iterek ana yatak odasından çıkardı ve hole götürdü. Sonra da dahili telefondan Kay'i arayarak yemeğini bitirdiğini haber verdi.

Ting çifti akşam erkenden yataklarına girip yastıklarını kabartmışlardı bile.

Ryan pijamalarını giyip çarşafların arasına girdiğinde, uykusuzluk işkenceye başladı. Uyuması na engel olan ölüm korkusu olmasa bile, kanındaki tonlarca şeker onu rahatsız etmeye yeterdi.

Anksiyeteyi geride bırakmayı umarak, evin içinde yalın ayak dolaşmaya başladı.

Geniş pencerelerin ardında, aşağıdaki uçsuz bucaksız düzlüklerde, Orange County'nin sayısız şehrinin ışıl ışıl parlayan manzarası uzanıyordu. Ortam tek bir lambayı dahi açmadan evde dolaşmasına yetecek kadar aydınlıktı.

Gece yarısından kısa bir süre önce, arka taraftaki salonlardan birinde gördüğü ışık, Ryan'ı porselenlerin ve cam eşyaların maun dolaplarda saklandığı büyük sandık odasına götürdü. Bitişikteki mutfaktan sesler geliyordu.

Her ne kadar gün boyu çok sayıda insan çalışıyorsa da evde yalnızca Ting'ler kalıyordu. Fakat Ryan ilk anda konuşanların Lee ve Kay olduğundan emin olamadı, çünkü çok yavaş, neredeyse fısıldayarak konuşuyorlardı.

Ting çifti bu saatlerde genellikle uyuyor olurdu. Çünkü sabah sekizde işbaşı yapıyorlardı.

Ryan'ın yaşamı boyunca batıl inançları olmamıştı ama şimdi, tüm vücudunu esrarengiz bir his kaplamıştı. Aniden bu evin, odaların bilinmeyen yerlerinde birtakım sırlar barındırdığı ve esenliği için kendisinden saklanan ne varsa hepsini ortaya çıkarması gerektiği gibi bir hisse kapıldı.

Sol kulağını pervazla açılır kapanır kapının arasındaki boşluğa koyarak konuşulanları duymaya çalıştı.

Geniş mutfak, çalışanların büyük partiler için gerekli zengin açık büfeleri rahatça hazırlayabileceği şekilde tasarlanmıştı. Alçak sesler büyük granit mutfak tezgâhlarından ve sayısız paslanmaz çelik eşyadan hafifçe yansıyordu.

Keşfini tehlikeye atarak, kapıyı büyük bir dikkatle birkaç santim kadar araladı. Sesleri yine tanıyamadığı gibi, sözcükler de mırıltılar ve ıslık sesine benzer sesler arasında karışıp gidiyordu.

Ancak, Ryan bunlara ek olarak tabak çanak tıngırtıları da duyuyordu. Bu çok garipti. Çünkü Lee ve Kay

bulaşıkları saatlerce önce yıkamışlardı ve canları gece yarısı bir şeyler atıştırmak istese bile, bunu kendi özel dairelerindeki küçük mutfakta yaparlardı.
Ryan'ın kulağına aynı zamanda yumuşak ve ritmik, acayip bir sürtünme sesi de geliyordu. Bu her zaman duyduğu bir ses değildi ama belli belirsiz tanıdık ve -tanımlayamadığı bir nedenden ötürü- tehditkâr bir sesti.

Etrafı böyle gizli gizli dinlemek aptalca gelmeye başlamıştı. Bu evdeki yegâne tehditkâr şey, onu sersemleten ve ölümlü olmasının yarattığı korkuyu kullanarak karanlık dehlizlere sürükleyen, kendi hayal gücüydü.

Ama yine de, açılır kapanır kapıyı ittirip mutfaktakilerin kim olduğunu öğrenmeyi düşündüğünde, korku tüm vücudunu sardı. Kalbi ansızın taşlara çarpan toynaklar gibi güçlü bir sesle hızla atmaya başladı, sanki Mahşerin Dört Atlısı hızla yaklaşıyordu.

Kapıyı bıraktı ve geri çekildi.

Sağ elini kalbine götürüp, sol eliyle de dengesini sağlamak için bir dolaba tutundu ve ayaklarını yerden kesip, aciz bir şekilde yere çökmesine neden olacak bir başka nöbetin gelmesini bekledi.

Sandık odası karanlığa gömüldü.

İçeriye girdiği açık kapının dışındaki koridordan gelen ışık olmasa, Ryan kör olduğuna yemin edebilirdi.

Açılır kapanır kapının ardında mutfağın ışıkları sönmüştü. Mutfak duvarındaki bir elektrik düğmesi aynı zamanda sandık odasının ışıklarını da kontrol

ediyordu.

Şimdi koridor da karanlıklar içindeydi.

Penceresiz sandık odası ölülerin küllerinin muhafaza edildiği ipek kaplı, çizgili bronz küplerden bir i olsaydı bu kadar karanlık olamazdı.

Kalleşlik eden kalbinin sesinden başka bir ses duyamayan Ryan, görüşü karanlıkta sinsi sinsi dolaşan bir kedi kadar berrak olan birinin yaklaştığına emindi. Bir elin omzuna dokunmasını ya da soğuk parmakların ağzının üstüne kapanmasını bekledi.

Kalbinin ağırlığı onu yere çökmeye zorluyordu. Dizleri büküldü ve bir dolabın kapağından aşağıya doğru kaydı. Çekmece kulpları sırtını oymuştu.

Göğüs kafesindeki kargaşa dakikalardır tam anlamıyla bir ayaklanmaya dönüşmeyip kalbi yavaş yavaş yeniden normal haline gelerek, düzenli bir ritme kavuşmuştu.

Üzerindeki halsizlik hafiflemiş, gücünü yeniden toparlama-sıyla korkusu utanca dönüşmüştü.

Çekmece kulpları şimdi Ryan'ın güç alarak ayaklarının üstünde doğrulduğu tutamaklara dönüşmüştü. Yapış yapış karanlıkta el yordamıyla açılır kapanır kapıya doğru gitti.

Kapının önünde durup mutfağı dinledi. Ne mırıltı, ne fısıltı, ne tabak çanak sesi ne de yumuşak ama kaygı verici sürtünme sesi vardı.

Kapıdan içeri girdi, kapanmasına yardım etti ve sırtı kapıya dönük olarak dikildi.

Sağında büyük lavabolar ve yanındaki tezgâhların üstünde batıya bakan pencereler vardı. Newport Plajı'nın alçak bölgelerinin ışıkları ve tepedeki ay camlara vuruyordu.
Cesaretini toplayarak ışığı açtı ve yalnız olduğunu gördü.

Sandık odasının kapısına ek olarak, devasa mutfağın üç çıkışı daha vardı: birincisi bir avluya, ikincisi kahvaltı salonuna, sonuncusu da arka koridora açılıyordu. Ayrıca kahvaltı salonunda da avluya ve koridora açılan iki kapı daha vardı.

Duyduğu seslerin Lee ve Kay'e ait olduğundan kesinlikle emindi. Rutin işleriyle meşgul oluyorlardı ve onun sandık odasında olduğunun farkında değillerdi.

Fakat Ryan'ın bir kat yukarıda ve bu koskoca evin en uzak köşesindeki yatak odasında uyuduğunu sanıyorlarsa, neden fısıldayarak konuşuyorlardı.

Mutfağın her bir ucunda evin diğer taraflarında olduğu gibi, duvarlara Crestron kontrol panelleri gömülmüştü. Ryan bir tanesine dokununca ekran aydınlandı. Bu ekrandan ışıkları, evin her yerindeki ses sistemini, ısıtma ve soğutma ile diğer sistemleri kontrol edebilirdi.

Güvenlik ekranını açtı ve Tinglerin rutin hale geldiği üzere çevresel alarmı çalıştırdıklarını gördü. Davetsiz hiçbir misafir, sirenleri ve güvenliğin aşıldığı noktayı belirten kaydedilmiş bir sesli uyarıyı harekete geçirmeden içeriye giremezdi.

Dışarıdaki yirmi kamera arazinin görüntülerini iletiyordu. Ryan bu görüntüleri inceledi. Gece görüş teknolojisi ortam ışığının durumuna göre, kameradan

kameraya farklı netlikte görüntüler sağlıyorsa da, Ryan arazisinde gizli gizli dolaşan birilerini görmedi. Ara sıra kameraların önünden hızla geçen gece kelebeklerinden başka bir hareket yoktu.

Yatak odasına geri döndü ama yatmadı. Akşam yemeğini yediği oturma odasının dışındaki bir bölmede yaklaşık olarak 1928 tarihli Amboina ağacından yapılmış Art Deco tarzı bir çalışma masası vardı. Ryan oraya oturdu ama çalışmak için değil.

Lee ve Kay Ting burada iki yıldır çalışıyordu. İkisi de hünerli, kendilerini işlerine adamış, güvenilir insanlardı.

Güvenlik soruşturmalarını baştan sona eski cinayet masası detektifi, Ryan'ın şirketi Be2Do ile doğrudan ilgili olmayan her konuda müracaat ettiği, şimdilerin güvenlik danışmanı Wilson Mott yürütmüştü.

Şimdi de aklına Forry Stafford'un söyledikleri gelmişti: *Kalbin iç zarında fibröz oluşumu, amiloidoz, zehirlenme...*

Zihninde her tekrarlayışında, Forry'nin sesi, her ne kadar Ryan'ın durumunda böyle bir ihtimal üzerinde durmamışsa da, *zehirlenme* sözcüğünü kaygı verici bir şekilde vurguluyormuş gibi geliyordu.

Tüm yaşamını sağlıklı, yalnızca sağlıklı değil aynı zamanda son derece enerjik bir şekilde sürdüren birinin yaşadığı ani ve ciddi bir kalp hastalığı, vücudundaki bir aksaklık ya da genetik mirasın ötesinde bir açıklama gerektiriyordu. Mücadeleler ve zorlu rekabetlerle dolu yaşamı Ryan'a bu dünyanın, güdüleri şüphe ve yöntemleri de vicdansızlık olan insanların dünyası olduğunu öğretmişti.

Zehir;
Hafif bir patırtı Ryan'ın dikkatini batı penceresine çekti. Kaynağını bulmak için kafasını çevirdiği anda ses kesildi.

Enli bir palaya benzeyen ay, camı neyin tıkırdattığını gösterecek kadar aydınlatmıyordu. Ziyaretçi büyük ihtimalle bir gece kelebeği ya da geceye özgü diğer böceklerden bir tanesiydi.

Dikkatini masanın üstünde yumruk şeklinde sıktığı eline yöneltti. Kriz sırasında kalbi sanki merhametsiz bir el tarafından sıkıca kavranmış gibiydi.

Pencereden yine bir ses geldi. Bir patırtıdan çok kuzu derisinden yapılmış bir eldivenin örttüğü parmak eklemlerinin, camı ısrarlı bir şekilde hafif hafif tıkırdatması gibiydi.

Ryan üçüncü kattaydı. O pencerenin dışında bir balkon yoktu, onun yerine çimenlere kadar inen bir boşluk vardı. Ay ışığının aydınlattığı camlarda kimse olamazdı, dikkatini çekerdi.

Kalbinin durumu her zamanki kendine güvenini sarsarak, zihnini etkilemişti. Bir gece kelebeği kadar zararsız bir şey bile, tüm bedeninin büyük bir korkuyla sarsılmasına neden olabiliyordu.

Pencereye tekrar bakmamak için direndi ama bu da bin farklı korkuyu beraberinde getirmiş gibiydi. İnadının karşılığını aldı, belli belirsiz gelen tıkırtı sesi zayıflayarak sürüp giden sessizliğin içinde kayboldu.

Zehir.

Düşünceleri hayali tehlikelerden gerçek bir tehlikeye, şu iş hayatından tanıdığı açgözlülükleri, kıskançlıkları ve ihtiraslarının ahlaksızca yöntemler benimsemeye

sürüklediği insanlara kaydı.

Ryan servetini hileli yöntemlere başvurmadan, dürüstçe yapmıştı. Buna rağmen düşmanlar edinmişti. Bazı insanlar kaybetmekten hoşlanmazdı, hatta kendi hataları ve yanlış hesapları nedeniyle kaybetmiş olsalar bile.

Uzun süre düşündükten sonra, beş isimlik bir liste hazırladı.

Wilson Mott'un telefon numaralarından, gece ya da gündüz bizzat kendisinin cevapladığı özel cep telefonu numarasını da biliyordu. Bu numara Mott'un varlıklı müşterilerinden yalnızca iki ya da üç tanesinde vardı. Ryan bunu bugüne kadar hiç suistimal etmemişti.

Arayıp aramamakta tereddütlüydü. Fakat hisleri sıradışı bir suç örgütünün ağına düştüğünü söylüyordu ve doktordan çok Mott'un sağlayacağı yardıma ihtiyacı vardı. Yedi haneli numarayı tuşladı.

Mott telefona günün çok daha makul saatlerinde bile olmadığı kadar zinde ve uyanık bir sesle cevap vermişti. Ryan kendini tanıttı fakat amaçladığı gibi ne beş isimlik listesinden ne de Ting çifti hakkında daha geniş bir güvenlik soruşturması istediğinden söz etti. Bunların yerine kendisini çok şaşırtan bir şey söyledi. Söylediği ilk cümleden sonra sessizliğe gömülmüştü.

"Rebecca Reach adında bir kadını bulmanı istiyorum."

Sekiz

Rebecca Reach. Samantha'nın annesi. Ryan Samantha'nın annesinin sağ olduğunu geçen akşam onunla çıktığı yemekte öğrenmişti. Samantha Ryan'ın bir yıldır Rebecca'nın öldüğünü düşünmesine izin vermişti.

Ama hayır, bu haksızlıktı. Samantha onu yanıltmamıştı. Sadece kendisi küçük Samantha'nın ona Rebecca hakkında anlattıklarından kadının öldüğü sonucunu çıkarmıştı.

Ryan, Rebecca bitkiden farksız olan Teresa'nın fişini çektikten sonra, Samantha'nın kaybettiği ikiz kardeşiyle onlara ihanet ettiğine inandığı annesine ait anılarının üzerine kapıyı çekmek istemesini anlayabiliyordu.

"Elinde adından başka bir şey var mı?" diye sordu Wilson Mott.

"Las Vegas," diye yanıtladı Ryan. "Anladığım kadarıyla Rebecca Reach Las Vegas'ta bir apartman dairesinde oturuyor."
"R-e-a-c-h olarak mı yazılıyor?
"Evet."
"Konu nedir Bay Perry?"
"Bunu söylememeyi tercih ederim."
"Ortaya ne çıkarmayı istiyorsunuz?"
"Hiçbir şey istediğim yok. Yalnızca kadının geçmişi hakkında genel bir bilgi. Ve bir adres. Bir telefon numarası."
"Anladığım kadarıyla kendisiyle doğrudan temas

kurmamızı istemiyorsunuz."
"Aynen öyle. Sağduyulu olun, lütfen."
"Muhtemelen yarın saat beşte," dedi Mott.
"Saat beş uygun. Zaten sabahtan öğleden sonraya kadar meşgulüm."
Ryan telefonu kapattı. Yaptığının iyi bir fikir mi yoksa aptalca bir şey mi olduğundan emin değildi. İçinde bulunduğu krizde işine yarayabilecek ne öğrenebilirdi ki?

Tüm bildiği iş hayatında da sıkça yaptığı gibi, mantığa dayanan önsezilerine güvenerek hareket ettiğiydi. İçgüdüleri onu zengin etmişti.

Samantha bunu öğrenecek olursa, onun kabul edilemeyecek derecede güvenilmez biri, hatta hain olduğunu düşünebilirdi. Neyse ki, ne yaptığını öğrenmesi hiçbir zaman gerekmeyecekti.

Ryan yatağına döndü. Televizyonda klasik bir film buldu. Başrollerini Audrey Hepburn ile Gregory Peck'in oynadığı *Roman Holiday*. Sonra da başucu lambasını kapattı.

Yığın haline getirdiği kuştüyü yastıklara yaslanarak filme, görmeden bakmaya başladı.
Wilson Mott'tan asla Samantha hakkında bir araştırma istememişti. Bu tür araştırmaları genellikle işe almayı düşündüğü insanlar için yaptırırdı.

Üstelik Samantha ona büyük bir derginin görevlisi, ciddi bir üne sahip, deneyimli bir yazar olarak gelmişti. Samantha'nın talebi uygun görüldüğü ve yanında birkaç saatten fazla kalmadığı için hakkında daha ileri bir araştırma yapmak için bir neden görmemişti.

Yıllar boyu medyadan sayısız insanla uğraşmıştı.

Bunların birçoğu zararsızdı ve aralarından nadiren ateşli tipler çıkardı ama bunlar da zihinlerindeki Ryan'ı yanlış aksettiren, bir önyargıdan daha tehlikeli bir silaha sahip değildi.

Ancak sonunda Rebecca Reach'ten şüphelenmeyi gerektirecek bir şey çıkarsa, Mott'un Samantha hakkında kapsamlı bir araştırma yapması gerekebilirdi.

Ryan düş kırıklığına uğramıştı ama Sam'le ilgili değil, çünkü henüz onun hakkında tekrar düşünmesini gerektirecek bir neden yoktu, kendisiyle ilgili. Onunla birlikte olmayı seviyordu. *Onu* seviyordu. Bu aşamada görüşlerinin hatalı olduğuna, Samantha'nın göründüğü gibi biri olmadığına inanmak istemiyordu.

Daha da kötüsü, korkusunun onu bir anda Samantha'dan şüphe edecek hale getirmesinden dehşete düşmüştü. Bugüne kadar idare etmek zorunda kaldığı krizler, sadece -sermaye yetersizliği, ürünlerin pazara girişinin ertelenmesi, rakiplerin hisseleri ele geçirme çabaları gibi- iş yaşamındaki sorunlardı. Şimdi ise varoluşla ilgili bir tehditle yüz yüzeydi, acizlik ve haklı ölüm korkusu, bedeninin zayıflığından çok görülecek hesabı olan düşmanlarının var olma olasılığının yarattığı paranoya, içine bir kobra yılanı gibi çöreklenmişti.

Korkusunun etkisinde kalmaktan utanmadıysa da huzursuzlaşan Ryan, Wilson Mott'u arayıp Rebecca Reach hakkında araştırma yapmaktan vazgeçmesini söylemeyi düşündü.

Fakat Forry Stafford zehirlenme ihtimalinden söz *etmişti*. Eğer Ryan'ın durumunun olası bir nedeniyse, tedbirli olmak adına bunu düşünmesi gerekiyordu.

Telefona dokunmadı.

Bir süre sonra televizyonu kapattı.

Uyuyamıyordu. Birkaç saat sonra kardiyolog Şamar Gupta, kalbinden üç küçük doku parçası alacaktı. Hayatı, alınacak olan bu örneklerden çıkacak sonuca bağlıydı. Eğer kötü bir teşhis konursa uyuyacak bol bol vakti olacaktı; sonsuza dek.

Karanlık ve marazi sessizlikte yeni bir pencereden şu ya da bu pencere diyemiyordu; perdelerin boğduğu belli belirsiz bir tıkırtı sesi geldi.

Dinlemek için başını kaldırdığında, ısrarcı kelebek ya da uçan böcek ya da kuzu derisi eldivenin içindeki el tıkırdamayı kesti.

Başını yastığa her koyuşunda ortalık sessizleşiyor fakat bu uzun sürmüyordu. Er ya da geç bir *küt* ve bir *küt* daha ve bir *küt- küt- küt* sesi geliyordu: boğuk, ifadesiz, can sıkıcı, ölü ve donuktu.
Pencereleri tek tek dolaşabilir ve perdeleri açarak gürültüyü yapanı suçüstü yakalayabilirdi. Bunu yapmak yerine, kendisine bu boğuk sesin kendi hayalinin ürünü olduğunu telkin etti ve düşüncelerini kalbinin sesten çok daha yakın ve rahatsız edici olan ritmine yöneltti.

Bunu inkârda belirgin bir korkaklık olduğunu fark etti. Dikkatini çekmek için gürültü edeni bir şekilde tanıdığını hissediyor ve perdeleri çekerek bu ziyaretçiyle yüz yüze gelmenin kendi sonu olacağını biliyordu.

Dokuz

Cuma sabahı Ryan hastaneye gitmek üzere yola çıktığında ay görünmüyordu, gökyüzü hâlâ karanlıktı. Şehir ışıkları yıldızların çoğunu belirsizleştirmişti, batıda deniz ve kara birbirine geçmiş, kapkara ve uçsuz bucaksız görünüyordu.

Direksiyon başındayken bir nöbet geçirebileceği gerçeğine karşın riske girmiş, arabayı kendi kullanıyordu. Lee Ting'in bir miyokard biyopsi operasyonu geçireceğini bilmesini istemiyordu.

Kendi kendine, yanında çalışan ya da kendisiyle bir şekilde yakınlığı olanların onun için endişelenmesini istemediğini söyledi. Aslında, eğer böyle biri varsa, düşmanına bu durumdan memnun olma fırsatı verip zayıf ve korunmasız olduğunu açık etmek istemiyordu.

Sihirli gibi görünen acı sarı renkli ışıkların, gövdelerini ışıl ışıl parlattığı arabaları gökkuşağı renkleriyle bezenmiş böcek kabuklarına çevirdiği, hastanenin kapalı otoparkında tek başına yürürken, içinde evde uyuduğuna, burasının ve yapılacak olan testin rüya içinde bir rüyanın sahneleri olduğuna dair tuhaf bir his vardı.

Ayakta bakılan hastaların kabul edildiği bölümden bir hademe, kardiyak tanı laboratuvarına giden yolu gösterdi.

Kardiyoloji bölümü başhemşiresi Kyra Whipset, yalnızca kerevizle beslenip her gün yarım maraton koşuyor olsa, bundan daha zayıf olamazdı. Vücudunda öylesine az yağ vardı ki, kaldırma gücü en yüksek olan tuzlu sularda bile bir çapa gibi dibe batardı.

Ryan'ın gece yarısından sonra hiçbir şey yemediğini tespit ettikten sonra, Hemşire Whipset sakinleştirici bir hap ve küçük bir kâğıt bardakta biraz su getirdi.

"Bu sizi uyutmayacak" dedi. "Yalnızca gevşemeniz için."

İkinci hemşire -daha yaşlı, hoş balık etli, siyahi bir kadın-Ismay Clemm'in, içlerindeki çizgilerin karışık kesimli bir çift zümrüdün pahlarına benzediği yeşil gözleri vardı. Bu gözler her yüzde dikkat çekerdi ama kadının koyu renkli yumuşak teniyle karşıtlık oluşturduğu için özellikle çarpıcı görünüyorlardı.

Hemşire Whipset bir köşe masasında Ryan'ın dosyasına bir giriş yaparken, Ismay de Ryan'ın ilacı içişini izliyordu. "İyi misin evlat?"

"Pek sayılmaz," dedi Ryan, boş kâğıt bardağı avucunun içinde buruştururken.

Ryan bardağı bir çöp tenekesine atarken kadın, "Korkacak bir şey yok," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Ben yanındayım. Sana göz kulak olacağım. Hiçbir şey olmayacak."
Hemşire Whipset'in münzevi durgunluğunun aksine, Ismay'in içten gelen şefkat dolu ahenkli sesiyle birleşen coşkusu, Ryan'ı rahatlatmıştı.

"İyi de, kalbimden üç parça alıyorsunuz," dedi.

"Küçücük şeyler tatlım. Eminim sen birkaç tatlı kızın

sevgi dolu kalbinden çok daha büyük parçalar koparmışsındır. Hepsi de hâlâ yaşıyor değil mi?"

Bitişikteki bir hazırlık odasında boxer şortunu çıkardı, ayağına bir çift kullan at türü terlik geçirdi ve üstüne soluk yeşil renkli, ince, yakasız ve kısa kollu bir hastane elbisesi giydi.

Tanı laboratuvarına geri döndüğünde, röntgen uzmanı gibi Dr. Gupta da gelmişti.

Muayene masası Ryan'ın beklediğinden daha rahattı. Şamar Gupta bu rahatlığın gerekli olduğunu, çünkü bu işlem sırasında hastanın en az bir saat, kimi vakalarda iki saat ya da daha uzun bir süre boyunca tamamen hareketsiz bir şekilde sırtüstü yatmak zorunda olduğunu anlattı.

Masanın üstünde asılı duran floroskop, hareketli röntgen görüntülerini anında floresan bir ekrana yansıtıyordu.

Kardiyolog, Hemşire Whipset'in yardımıyla biyopsi için hazırlanırken, Ismay Clemm de Ryan'ın nabzını kontrol ediyordu. "İyi gidiyorsun evlat."

Sakinleştirici etkisini göstermeye başlamış, Ryan tamamen uyanık olmasına rağmen, kendini daha rahat hissetmeye başlamıştı.

Kyra Whipset Ryan'ın boynunu ovaladı ve bir bölümünü tentürdiyot ile boyadı.

İğnenin batışını hissetmemesi için bölgesel bir anestezik sürdükten sonra Dr. Gupta aynı bölgeye şırıngayla lokal anestezi uyguladı.

Kısa bir süre sonra, doktor boynundaki sinir tepkilerini kontrol ederken, Ryan hiçbir şey hissetmiyordu.

Hissiz etine keskin kokulu bir şeyler sürerlerken Ryan gözlerini kapattı.

Dr. Gupta yaptıklarını yüksek sesle anlatarak, Ryan'ın şah damarında küçük bir kesik açtı ve son derece esnek, ince bir kateteri buradan içeri soktu.

Ryan gözlerini açtı ve kardiyoloğun ekrandaki görüntünün rehberliğinde, dikkatle kalbine geçirdiği kateterin can sıkıcı ilerleyişini gösteren ekranı izledi.

Eğer bu işlemin ortasında sörf tahtasının üstündeki gibi, kalbinin ansızın dakikada iki ya da üç yüz atmaya başladığı bir nöbet geçirirse ne olacağını merak ediyordu. Sormamaya karar verdi.

"Nasıl gidiyor," diye sordu Dr. Gupta.

"İyi. Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Rahat ol. Mükemmel gidiyoruz."
Ryan Ismay Clemm'in, kateterin girişiyle hafifçe değişen, kalp ritmini hafif bir sesle naklettiğini fark etti.

Bu durum normal olabilirdi, belki de normal değildi ama dengesizlik geçmişti.

Ve atmaya devam etti.

Birinci kateter yerini bulunca, Dr. Gupta bunun içine bir ikinci kateteri, ucunda küçük çeneler olan biyoptomu soktu.

Ryan tüm zaman duygusunu yitirmişti. Masada birkaç dakikadır da yatıyor olabilirdi, bir saattir de.

Bacakları ağrıyordu. Sakinleştiriciye rağmen, baldırlarındaki kaslar gergindi. Sağ eli yumruk

şeklinde sıkılıydı ve yumruğunu sanki bir başkasının elini, bir armağan tutmayı beklercesine açtı.

Orada boylu boyunca yatarken meraklanıyor, korkuyordu.

Biyoptomun çeneleri ısırmaya başlamıştı.

Kenetlenmiş dişlerinin arasından bir tıslamayla nefes alan Ryan, acı dolu anlık bir çimdiklenme hayal ettiğini sanmıyordu fakat muhtemelen kalbinin floresan ekranda kısa bir "süre çılgınca kekelemesine tepki vermişti.
Dr. Gupta Ryan'ın kardiyak kasından ilk örneği almıştı.
Hemşire Clemm, "Nefesini tutma tatlım," dedi.
Soluğunu bırakan Ryan, işlem sırasında ölmeyi beklediğini fark etti.

On

Tam yetmiş dakika içinde biyopsi tamamlanmış ve giriş kesiği dikiş atılarak kapatılmıştı.
Sakinleştiricinin etkisi en had safhadaydı ve Ryan geceyi uykusuz geçirdiği için ilaç onu beklenenden daha güçlü bir şekilde etkilemişti. Dr. Gupta hazırlık odasındaki dar yatakta uzanıp tamamen kendine ve araba kullanacak duruma gelinceye dek bir süre dinlenmesini önerdi.

Odada pencere yoktu. Tepedeki floresan lambalar kapalıydı ve yegâne ışık küçük lavabonun üstündeki bir etajerin lambasından geliyordu.

Karanlık tavan ve gölgelerin asılı olduğu duvarlar klostro-fobiye neden oluyordu. Tabutları ve ölümün kaçınılmazlığını düşünmek Ryan'ı ezmeye başlamıştı

fakat fobik dakikalar çarçabuk geçti.

Operasyon iyi geçmişti ve sakinleşmişti. Ryan uyuyacağını sanmıyordu ama uyudu.

Rüyasında bir vadi boyunca, yüksek bir tepenin üzerindeki bir saraya giden yolda, akortsuz bir melodiye doğru yürüyordu. Kırmızı ışıklı pencerelerden garip bir biçimde hareket eden devasa şekiller görüyordu ve kalbi gümbürdeyerek atmaya başladı, ta ki bu hayal kaybolup rahatsız edici bir diğeri başlayana kadar.
Kapkara kayalar ve uzun çam ağaçlarının çevrelediği ıssız bir göl, kendi yalnızlığında hoş görünüyordu. Derken karanlık sular küçük dalgalarla kabarıp Ryan'ın durduğu sahile vurmaya başladı. Ryan gölün zehir dolu bir havuz olduğunu biliyordu. Kıyıları mezarı olabilirdi.

Bu ve diğer kısa rüyaların arasında uyanır gibi oluyor ve her defasında Ismay Clemm'i loş odada başucunda ya nabzını kontrol ederken ya bir eli alnında ya da yalnızca kendisine bakarken buluyordu. Esmer yüzü öyle gölgeliydi ki tuhaf bir şekilde parlayan gözleri sanki çukurlarından ayrılmış gibi görünüyordu.
Birkaç kez Ryan'a seslendi ve bulduğu ilk fırsatta, *"Onu duyuyorsun, değil mi evlat?"* diye mırıldandı. Ryan konuşana soru soramayacak kadar güçsüzdü.
Hemşire kendi sorusunu kendi yanıtladı: *”Evet, duyuyorsun. ”*
Daha sonra, rüyalarının arasında, *”Onu dinlememelisin evlat, ”* dedi.
Ve daha sonra yine: *”Eğer demir çanların çaldığını duyarsan bana gel, ”* dedi.
Yattıktan bir saatten uzun bir süre sonra uyandığında, Ryan yalnızdı.

Bir tek ışık ve bir sürü gölgeyle, neredeyse boş denilecek şekilde döşenmiş hazırlık odası, Ryan'ın gözüne pencerelerinden kırmızı ışıklar yayılan saray, kara göl ya da rüyalarındaki diğer yerler kadar bile gerçek görünmüyordu.

Uyandığım ve biyopsi olduğunu doğrulamak için elini boğazındaki yaraya, dikişleri örten boynundaki küçük bandaja götürdü.

Doğruldu, hastane elbisesini çıkardı ve günlük kıyafetlerini giydi.

Ryan bitişikteki tanı laboratuvarına girdiğinde, Ismay Clemm'i hiçbir yerde görmedi. Dr. Gupta ve röntgen uzmanı da gitmişti.

Hemşire Whipset nasıl olduğunu sordu.

Kendisini, sanki hemşirenin yanlışlıkla insan sandığı bir hortlak, bir hayaletmiş gibi gerçekdışı, ağırlıksız ve sürükleniyormuş gibi hissediyordu.

Şüphesiz kadın duygusal olarak kendini nasıl hissettiğini kastetmemiş, yalnızca sakinleştiricinin etkisinin geçip geçmediğini sormuştu. İyi olduğunu söyledi.

Hemşire biyopsi örneklerinin hızlı bir şekilde tahlil edileceğini söyledi. Ancak sonuçların hatasız olması ve daha kesin sonuçlar elde etmek için Dr. Gupta çok ayrıntılı tahliller istemişti. Bu yüzden tahlil raporlarını salı gününden önce alabileceğini sanmıyordu.

İlk anda Ryan, Ismay Clemm'i nerede bulabileceğini sormaya niyetlendi. Ona yarı uyanık olduğu o kısa sürelerde söylediği garip şeylerin ne anlama geldiğini sormak istemişti.

Şimdi tanı laboratuvarının arındırılmış parlaklığında, kadının kendisiyle gerçekten konuşup konuşmadığından emin değildi. Yalnızca rüyalarına giren bir hayal de olabilirdi.
Mercedes'i garajdan aldı ve eve doğru yola koyuldu.

Berrak gökyüzünde, normalden daha fazla kuş vardı. Sürüler tuhaf düzenlerle dizilmişlerdi. Bir grup karga, bir hattatın, yalnızca hangi dilde yazıldığını bilenlerin bir anlam çıkarabileceği yazısı gibi görünüyordu.

Kırmızı ışıkta yan şeritteki Lexus'a bir göz attığında, sürücünün de kendisine baktığını gördü: kırklı yaşlarındaki adamın yüzü sert ve ifadesizdi. Gözleri birbirine kilitlendi ama adamın ısrarlı bakışları karşısında gözlerini ilk olarak Ryan kaçırmak zorunda kaldı.

İki blok ötede, bir başka kırmızı ışıkta, kesilmiş ve özel olarak yapılmış bir Ford kamyonetin direksiyonunda genç bir adam cep telefonuyla konuşuyordu. Adamın kulağına sıkıştırdığı telefon Ryan'a eski bir bilimkurgu filmini hatırlatmıştı: uzaylı bir parazit asalak insan konukçusuna biniyor ve onu kontrol ediyordu.

Kamyonetin sürücüsü Ryan'a baktı ve aynı anda gözlerini ondan kaçırdı fakat bir saniye sonra kaçamak bir bakış daha attı ve sanki bu telefon konuşmasının konusu Ryan'mış gibi dudakları hızlı hızlı oynadı.

Birkaç kilometre sonra Ryan Pasifik Sahili Karayolu'ndan Newport Sahil Yolu'na döndüğünde, dikiz aynasına tekrar tekrar bakarak gümüş renkli Lexus'u ve Ford kamyoneti aradı.

Ryan eve vardığında merdivenden hole, odadan odaya ne Lee ya da Kay Ting'le ne de Lee'nin yardımcısı

Donnie ya da Kay'in yardımcısı Renata'yla karşılaştı. Kireçtaşı zeminde belli belirsiz ayak sesleri ve odalardan birinin kapısının kapandığını duydu. Uzaktan gelen bir ses ve buna verilen tek kelimelik cevap da anlaşılmıyordu.

Mutfağa gidip kendine hızlı bir şekilde erken bir öğle yemeği hazırladı. Taze gıdalardan ve paketleri daha önceden açılmış olanlardan uzak durmaya özen göstererek, tercihini vakumlu kavanoz ve tenekelerden yana kullandı.

Bir tabak mantar, enginar kalbi, sarı pancar, nohut ve beyaz kuşkonmaz salatasını, şişesi hiç açılmamış İtalyan salata sosu ve tenekesinin kurcalanıp kurcalanmadığını kontrol ettiği Parmesan rendesiyle süsledi.

Salatayı yanında kapalı bir pakette ithal panettone ve çatal bıçak takımlarıyla bir tepsiye koydu. Bir an duraksadıktan sonra, bir şarap kadehi ve bir küçük şişe de Far Niente Chardonnay ilave etti. Tepsiyi ana katın batı kanadındaki ofisine taşırken, uzaktaki odalardan birinde bir elektrikli süpürgenin çalıştığını duymakla birlikte kimseyi görmedi.

Odaların hiçbirinde güvenlik kamerası yoktu ama koridorlarda takılıydı. Koridordaki trafiğin bir video kaydı, ev ancak hırsızların istilasına uğrarsa ya da eli uzun biri tarafından soyulursa incelenmek üzere DVD'lere yükleniyordu.

Koridorlardaki kameraları gerçek zamanlı olarak izleyen kimse yoktu. Ancak Ryan izlendiklerini hissediyordu.

On bir

Ryan yemeğini ofisteki masasında, büyük pencerenin ön tarafındaki yüzme havuzunu ve uzaklardaki denizi seyrederek yedi.

Telefon çaldı: bu özel hattın numarası yalnızca birkaç kişide vardı. Ekrandaki numara arayanın Samantha olduğunu söylüyordu.
"Hey Winky, güzelce yaşlanmaya devam mı ediyorsun?"
"Şey, henüz kulaklarımda beyaz kıllar çıkmadı."
"Bu iyiye işaret."
"Ve memelerim de büyümedi."
"Kendini karşı konulmaz biri gibi anlatıyorsun. Dinle, çarşamba akşamı için özür dilerim."
"Çarşamba akşamı ne oldu ki?"
"Teresa'dan, onun beslenme tüpünden, açlıktan ölmesinden bahsederek bütün akşamı berbat ettim."
"Sen benim keyfimi asla kaçırmazsın Sam."
"Çok tatlısın. Ama bunu telafi etmek istiyorum. Akşam yemeğe gel. Saltimbocca alla romana yapacağım."

"Senin yaptığın saltimbocca'ya bayılıyorum."
"Yanında polenta var."
"İşin çok desene."
"Başlangıç olarak da Caponata."
Samantha'dan şüphe etmesi için hiç neden yoktu.
"Neden dışarıda yemiyoruz?" diye öneride bulundu.
"Böylece sana bulaşık da çıkmaz."
Samantha'yı seviyordu. Samantha da onu seviyordu.
Samantha iyi bir aşçıydı. Ryan saçma bir korkuya yenik düşüyordu.

"Çok uğraşacaksın," dedi. "Yeni açılmış mükemmel bir restoran duydum."

"Adı ne?"

Mükemmel yeni restoran bir yalandı. Bir tane bulması gerekiyordu. "Sana sürpriz yapmak istiyorum," dedi.

"Bir sorun mu var?"

"Yalnızca dışarı çıkma modundayım. Şu yeni yeri denemek istiyorum."
Samantha'nın ne giyeceğinden, Ryan'ın onu saat kaçta alacağından bahsettiler.
"Seni seviyorum," dedi Samantha.
Ryan da, "Seni seviyorum," diye tekrarladı ve kapattı.
Yemeğinden üç çataldan fazla almamıştı ama iştahı kaçmıştı.
Bir kadeh Far Niente ile dışarı çıktı verandayı geçti ve güneşin, havuzu kaplayan İtalyan cam seramiklerin üzerinde pırıldayan, ipeksi kurdelelerini seyretmeye koyuldu.

Parmağıyla boynundaki bandajı yokladığını fark etti.

Çingenelerin yapraklardan ve avuç içlerinden fal

baktığı gibi, bazı şamanlar da şu doku örneklerini okuyarak, ona kaderini söyleyecekti.

Zihninde yarattığı bir Çingeneyle mum ışığı görüntüsü Ryan'ın aklına lanetleyeceği adamın saçından bir bukle alarak, bunu kara büyüde kullanan büyücülerden söz eden hikâyeleri getirdi.

Bir vudu büyücüsünün elinde, bir adamın kalbinden alınmış -bir tutam saçtan çok daha özel ve bu nedenle çok daha güçlü-üç nemli parça, o adamı dehşet verici yöntemlerle yok etmek için kullanılabilirdi.

Kalbi hızlanıp, tüylerini diken diken eden bir ürperme omurgasına yayılır ve alnından ince bir ter damlası süzülürken, Ryan saçma bir şekİde kendini bıraktığı için kendi kendini azarladı. Sam'le ilgili hissettiği adı konmamış şüphe saçma bir batıl inanca doğru ilerliyordu.

Ofise geri döndü ve Samantha'yı aradı, "Bir an düşündüm de, senin yaptığın saltimbocca'yı tercih ederim."
"Fikrini değiştiren nedir?"
"Seni bir grup fesat adamla paylaşmak istemiyorum."
"Hangi grup?"
"Garson, komi ve seni süzme şansına sahip olan, restorandaki diğer erkekler."
"Winky, kimi zaman gerçek bir romantikle boktan bir artist arasındaki ince çizgide yürüyorsun."
"Sadece içimden geçenleri söyledim."
"Pekâlâ tatlım. Eğer bu akşam bunu yapmaya devam edeceksen küreğini kap öyle gel. Bende yok çünkü."

Samantha telefonu kapattı. Ryan ahizeyi kulağından indirmeden önce duyduğu kısa, boğuk bir kahkaha olabilirdi.

Sam telefonu kapatmışsa da, çevir sesi gelmemişti. Ryan açık bir hatta yankılanan belli belirsiz tıslama sesini dinledi.

"Kim var orada?" diye seslendi.
Cevap gelmedi.

Evin telefon sistemi ek olarak dahili hatlar ve kapı zili fonksiyonlarını da içeren, on hatlı dijital hibrit sistemdi. Hatların hiçbiri ortak kullanılmıyordu ve evdeki hiçbir telefondan, kullanılan olan bir hatta kulak misafiri olmak mümkün değildi.

Ryan hafifçe alınan bir nefes ya da dinleyenin bulunduğu odadan gelebilecek bir arka plan sesi gibi bir başka ses duymak için bekledi fakat ses yoktu. Elinde, oralarda bir yerde birinin, gerçek ya da hayali, düşman bir varlığın olduğuna dair edindiği *izlenimden* fazlası yoktu.

Sonunda ahizeyi yerine bıraktı.

Wilson Mott cuma öğleden sonra saat dört civarı, söz verdiğinden daha erken bir vakitte, Samantha'nın annesi hakkındaki araştırma raporunu e-postayla gönderdi.

Ryan raporu yazdırır yazdırmaz e-postayı geri dönüşüm kutusuna attı ve sonra hiç kimsenin eline geçmemesi için geri dönüşüm kutusunu da boşalttı. Havuz başındaki bir şezlonga oturarak Mott'un bulduklarını okumaya başladı.

Rebecca Lorraine Reach, elli altı yaşındaydı, Las Vegas'ta Oasis sitesinde bir apartman dairesinde yaşıyordu ve tanınmış kumarhanelerden birinde Black Jack krupiyeri olarak çalışıyordu.

Mott büyük ihtimalle şaibeli bir yolla, Samantha'nın

Nevada Şans Oyunları Denetim Kurulu'ndaki dosyasından bir fotoğrafını da edinmişti. Kadın kırkından fazla göstermiyordu ve olağanüstü bir şekilde kızına benziyordu.

Beyaz renkli bir Ford Explorer'i vardı. Ehliyet kayıtları temizdi.

Herhangi bir suça karışmamış, hakkında Nevada'da hiç dava açılmamıştı. Kredi geçmişi de borçlarına sadık biri olduğunu gösteriyordu.

Komşusunun adı Amy Crocker'dı verdiği bilgiye göre Rebecca Oasis'in diğer sakinleriyle nadiren bir araya gelirdi. Etliye sütlüye karışmaz birisiydi. Ölü ya da diri, bir kızı olduğundan hiç bahsetmemişti ve Spencer Barghest adında bir adamla ilişkisi vardı.

Mott Barghest'in Teksas'ta iki kez cinayetle suçlandığını ve her ikisinde de suçsuz bulunduğunu belirtmişti. Tanınmış bir ölüm hakkı savunucusu olarak çok sayıda intihara yardımcı olmuştu. Bunlardan bazılarının ölümcül hatta kronik bir hastalığa sahip oldukları bile şüpheliydi ve acılarının dindirilmesi için verdikleri dilekçelerdeki imzalar sahteydi.

Ryan'ın bir intihara nasıl yardım edildiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Barghest belki de aşırı dozda sakinleştirici veriyordu. Bu acı çektirmeyen bir zehirdi ama yine de bir tür zehirdi.

Mott raporuna Barghest'in bir resmini de eklemişti. Adamda tam bir komedyen suratı vardı: hoş ama maskeye benzer bir yüz ifadesi, zekice ama yağcılık kokan bir sırıtma ve punk tarzı diken diken kesilmiş, ellilerindeki bir adamda gülünç duran beyaz saçlar.

Ciddi bir hastalığa sahip olma ihtimali nedeniyle, Ryan kendisine ebedi mutluluğu kendi isteğiyle ya da isteği dışında, sağlamaktan mutluluk duyacak bir adamla arasında yalnızca iki kişi olduğunu görmekten rahatsız olmuştu.
Ancak bu aniden ortaya çıkan sağlık sorunuyla Sam'in annesinin -hatta muhtemelen Sam'in kendisinin- bağlantılı olduğuna dair sezgisini kanıtlamıyordu.

Hayat çoğunlukla eş zamanlı, anlamlıymış gibi görünen şaşırtıcı bağlantılar tarafından şekillendirilirdi. Ama tesadüf yalnızca tesadüftü.

Barghest tehlikeli biri olabilirdi ama Rebecca ile olan ilişkisinde, Ryan'la bağlantılı netameli bir şey yoktu.

Şimdiki ruh hali içinde, paranoyaya doğru bir meyillenmeye karşı tedbir alması gerekiyordu. Böylesi utanılacak bir eğilim, kendisini şimdiden Mott'tan Samantha'nın annesi hakkında rapor istemeye kadar götürmüştü.

Rebecca sonunda önemsiz biri olmaya aday, sıradan bir insan haline gelmişti gözünde. Ryan'ın şüpheleri akıldışıydı.

Şimdi düşündüğü zaman Spencer Barghest'in Rebecca Reach'in hayatında yer alması hiç de şaşırtıcı gelmiyordu. Bırakın şüpheli bir durum olmasını, bir tesadüf olarak bile nitelendirilmezdi.

Kadın altı yıl önce, beyni hasar görmüş kızının beslendiği tüpün çıkarılması kararını vermişti. Bir suçluluk duygusu -özellikle Samantha kararına şiddetle karşı çıktığında- tüm benliğine yerleşmiş olmalıydı.

Bu duyguyu hafifletmek için Rebecca yaptığı şeye felsefi bir gerekçe bulmak amacıyla ölüm hakkı üzerine

yazılanları okumuş olmalıydı. Hatta bir eylem grubuna bile katılmış ve Spencer Barghest ile grup toplantılarından birinde karşılaşmış olabilirdi. Samantha Teresa'nın ölümünden sonra annesinden uzaklaşmış olduğu için, muhtemelen Barghest ve Rebecca'nın birlikte olduklarından bile haberi yoktu.

Sam'den şüphelendiği için utanç duyan Ryan havuz başındaki şezlongdan kalkarak çalışma odasına geri döndü.

Masasına oturdu ve kâğıt öğütücüyü açtı. Uzun bir süre makinenin motorunun mırıltısını, bıçaklarının sesini dinledi.

Sonunda öğütücüyü kapattı. Raporu bir gömme dolabın arkasındaki kayar bir panelin gerisinde duran bir duvar kasasına koydu.

Korkudan dişleri öyle kenetlenmişti ki, açmak için çenesini zor kımıldattı.

On iki

Yıllar geçtikçe, devasa biber ağacı ikinci kat güvertesinin bir parçası halini almıştı. Bu nedenle bir ağaç evde yaşıyormuşsunuz duygusu, burada dairenin penceresinden baktığınızda hissettiğinizden çok daha güçlüydü.

Samantha güvertedeki masaya kırmızı ekose bir örtü sermiş, üstüne de beyaz tabakları, çatal bıçak takımlarını ve kırmızı bir kâsenin içine yerleştirdiği beyaz gülleri yerleştirmişti.
Ağaçtan süzülerek gelen günün altın rengi son ışıkları, Ryan'ın kadehine bütçesinin çok üstündeki bir Cabernet Sauvignon dolduran Samantha'yı binlerce parlak sikkeyle yıkarken, Ryan boynundaki bandajın nedeni ile ilgili olarak Samantha'ya yalan söylüyordu.

Kan kırmızı renkteki gün batımını mor alacakaranlık izlerken, Samantha saydam kaplara yerleştirdiği kırmızı mumları yaktı ve yıldızlar çıktığında, Kelt müziği yapan Connie Dover'm kısık sesle çaldığı bir CD'si eşliğinde yemek servisi yapmaya başladı.

Ryan ilk anda, Sam'e duyduğu şüphenin büyümesine izin verdiği ve annesi hakkında soruşturma yaptırdığı için, Sam ile birlikte olmanın kendisini huzursuz edeceğini düşünmüştü. Bir anlamda, Sam'in güvenine ihanet etmişti.

Ancak onun yanında hiç beklemediği kadar rahattı. Eşsiz güzelliği Ryan'ın ruh halini şaraptan çok daha fazla düzeltmişti ve şahane bir şekilde hazırlanmış bir akşam yemeği bile, kusursuz bir mücevher kadar düzgün cildi kadar besleyici değildi.

Yemek bitip, bulaşıkları lavaboya doldurduktan ve şaraplarından son yudumlarını aldıktan sonra Samantha, "Hadi yatağa gidelim Winky," dedi.

Ryan birden iktidarsızlığın, hastalığının belirtilerinden biri olabileceğinden korktu. Endişelenmesine gerek yoktu.

Yatakta, faaliyet halindeyken, bir an için sevişirken kalbi sıkışır da bir nöbet geçirir mi diye kısa bir an düşündü. Sonunda hâlâ sağdı.

Ryan'ın kolu Samantha'ya sarılı, o da başını Ryan'ın göğsüne koymuş halde birbirlerine sarıldıklarında, "Ben aptalın biriyim," dedi Ryan.
Samantha içini çekerek, "Bu gerçeğin farkına tam şu anda varmış olamazsın."
"Hayır. Aklıma daha önce geldi."
"Peki bu aralar sana bunu anımsatan nedir?"
Eğer anlamsız şüphelerini itiraf edecek olursa, sağlık durumunu da anlatmak zorunda kalacaktı. Dr. Gupta'nın raporunu alıp, sorunun ne olduğunu tam anlamıyla öğrenmeden Samantha'yı kaygılandırmak istemiyordu.
Bunun yerine yalan söyledi.
"Sandaletlerimi fırlatıp attım."

"Hani şu eski araba lastiklerinden dönüştürülenleri mi?"
"Firmanın çevre dostu adından etkilenmiştim; Yeşil Ayakkabı."
"Harikasın noktakom ama hâlâ aptalın birisin."
Uzun bir süre, kimi zaman en iyi sohbet konusu olabilen, havadan sudan konulardan bahsettiler. Lambanın ışığında bir altın külçesi gibi görünen Samantha uykuya daldı ve kısa bir süre sonra da Ryan, onun bu rahatlatıcı görüntüsünü rüyalarına taşıdı.

Rüya rüyaya karıştı, ta ki kendisini bir şehirde, buradaki bir denizde, sonsuz derinliklerin dibinde görünceye kadar. Tapınaklar, saraylar ve kuleler, kubbelerden, sivri kulelerden, görkemli salonlardan, mabetlerden, Babil benzeri duvarlardan taşan ürkütücü bir ışıkla aydınlanıyordu. Sularla kaplı caddelerde sürükleniyor, derinliklerin sessizliğinde boğuluyordu, ta ki bir davulun melankolik bir tehditle dolu vuruşlarını duyuncaya dek. Sesin kaynağını bilmesine rağmen, adlandırmaya cesaret edemiyordu, çünkü adlandırmak, onu kabullendiği anlamına gelecekti.

Loş ışıkta uyandı. Omuzlarını çökerten dehşet bu yakınlarda gerçekleşecek bir tehdit değil, haftalar hatta aylarca öteden geldiğini hissettiği muazzam bir tehlike, bedeninin iflas etmesi değil ama çok daha büyük ve tarifi olanaksız bir kötülüktü. Kalbi hızlanmamıştı fakat her atışı ağır bir pistonun yavaşça çalışan devasa bir makinenin yatağına indirdiği darbeler gibiydi.

Samantha'nın çekici kokusu çarşaflardan yükseliyordu ama Samantha, Ryan uyuduğunda yataktan kalkmıştı. Ryan odada yalnızdı.
Komodinin üstündeki dijital saat 23:24'ü gösteriyordu.

Ryan bir saatten az uyumuştu.
Aralık kapıdan süzülen ışık, rüyasında gördüğü sular altındaki şehirdeki tuhaf parıltıyı hatırlattı.
Bej rengi pantolonunu giydi, yalınayak, Sam'i aramaya gitti.
Yemek odası-oturma odası karışımı olan odada, bir koltuğun yanında yerde benek benek gölgeler oluşturan cam boncuklarla süslenmiş, açık kahverengi, bronz ayaklı bir abajur vardı.

Mutfak salonun bir uzantısıydı ve yemek yedikleri güverteye açılan bir kapısı vardı.

Mumlar sönmüştü. Ortalığı yalnızca soluk ay ışığı aydınlatıyordu ve yaşlı ağacın dalları loş ışıkta dokunaçlara benziyordu.

Ilık hava hafifçe yakındaki denizin kokusunu taşıyor, gece açan yaseminlerin kokusu daha baskın geliyordu.

Samantha verandada değildi. Merdivenler evle garaj arasındaki avluya iniyordu.

Aşağıdan yükselen mırıltılar üzerine Ryan'ın merdivenden uzaklaşarak, bir korkuluğun yanına çekildi. Aşağıya baktığında Samantha'yı gördü. Ay ışığı saçlarını altın sarısından gümüş rengine çevirmiş, beyaz ipek sabahlığını okşuyordu.

İkinci kişi gölgelerin arasındaydı ama Ryan sesinin tınısından onun bir erkek olduğunu anlamıştı.

Konuşulanları duyamıyordu ve konuşmanın ritminden ruh hallerini kestiremiyordu.

Önceki gece sandık odasından, mutfaktaki fısıldaşmalara başarısız kulak misafiri olma girişiminde bulunduğu zamanki gibi, benliğini

kaplayan huzursuzluğa, şimdiye kadar basit, net ve tam anlamıyla anlaşılır görünen şeylerin gizli boyutları ve gizli anlamlarını göstermeyi teklif eden, boş vaatlere yenik düşmüştü.
Ryan seslerin tonundaki değişmeden, aşağıdaki ikilinin konuşmanın sonuna geldikleri sonucunu çıkardı. Aslında adam Samantha'ya sırtını dönmüştü bile.

Yabancı hareket ettiğinde, ilk başta gölgeler adama yapışmış gibiydi fakat sonra hafifledi̇ler. Ay ışığı aydınlatıcıydı ama aynı zamanda puslu ve esrarlı haliyle, açığa çıkardığı kadar gizliyordu da.

Uzun boylu, zayıf, bir sporcu güveniyle yürüyen adam, ay ışığının harelendirdiği çimenlikten geçerek garajın arkasındaki dar yola yöneldi. Diken diken kesilmiş punk tarzı saçlarıyla, üstü dikitlerle dolu, buzdan bir taç takmış gibi görünüyordu.

Spencer Barghest, Rebecca Reach'in şöhretli aşığı, sevecen ve hevesli intihar rehberi kısacık bir an için görünür olmuştu. Ay ışığı üzerinden çekilmiş, gölgeler adamı sarıp sarmalamıştı: yalancı biber ağacının dalları ve yaprakları da araya girince, adamı daha fazla göremedi.

Aşağıda, Samantha merdivenlere yönelmişti.

On üç

Ryan güvertede yalınayak geri geri giderek, açık kapıdan içeriye girdi. Döndü ve hızla mutfaktan çıkarak ön odayı aştı.

Yatak odasına geldiğinde bej rengi pantolonunu çıkardı. Bir sandalyenin koluna koydu ve yatağa girdi.

Örtülerin altına girdiğinde, bu şekilde kaçmayı düşünmediğini fark etti fakat yüz yüze gelmemek iç in içgüdüleriyle böyle bir seçim yapmıştı. Şimdi düşündüğünde, çok akıllıca bir yol izlediğinden emin değildi.

Uyuyor numarası yaparken Samantha'nın yatak odasına girdiğini ve çıkardığı sabahlığının ipeksi hışırtısını duydu.

Hâlâ örtülerin altındayken, Samantha yumuşak bir sesle, "Ryan," dedi. Ryan cevap vermeyince tekrar seslendi.

Eğer uyuyor numarası yaptığını anlarsa, biber ağacının altındaki buluşmaya şahit olduğundan ya da konuşulanları duyduğundan kuşkulanırdı. Bu yüzden uykulu bir sesle, "Hmmmmm?" diye yanıt verdi.

Samantha ona doğru kaydı ve istediği şeyi kavradı.

Şartlar göz önüne alındığında, fırsattan

yararlanabileceğine inanamıyordu. Şehvetinin, onun hakkındaki iki yüzlü değilse de, gerçeği gizlediğine dair düşüncelerini alt ettiğini görünce, şaşırmış dehşete düşmüştü.

Bir kadında en erotik bulduğu özellikler zekâ, anlayış, sevgi ve duygusal yakınlıktı. Sam bunların dördüne de sahipti ve ilk ikisiyle ilgili numara yapamazdı ama Ryan şimdi Samantha'nın zekâsının kötüye kullanmaya izin veren ve hilekârlığı teşvik eden türden bir zekâ olmasından korkuyordu. Samantha onu gerçekten seviyor muydu, onun için en iyisini mi istiyordu yoksa başından beri hepsi yalan mıydı? Ryan daha önce yüreği bu türden rahatsız edici duygularla doluyken, bedensel arzuları tüm zarif duygularından kopup gitmişken, hiç seks yapmamıştı. Aslında seks onunla birlikte hiçbir şey yapmamaktı.

Geçen bu süre içinde Samantha alnını, çenesini ve boynunu öpüyordu. Fısıltıyla, "İyi geceler Winky," dedi ve kendi tarafına döndü.

Kısa bir süre sonra açık ağzından aldığı soluklar uyuduğunu gösteriyordu. Ya da uyur gibi yapıyordu.

Ryan nabzını saymak için iki parmağıyla boynuna bastırdı, düzen içinde, yavaşça attığına hayret etti. Bu da bir başka aldatmacaya benziyordu ve şimdiye kadarkilerin en şahsi olanıydı: vücudu aslında Ryan'ı zayıflatma sürecindeyken, son derece sağlıklıymış gibi numara yapıyordu.

Ryan bir saat boyunca tavanı seyretti ama aslında zihin gözüyle, Samantha ile sevgili olarak geçirdiği bir yılı tahlil ediyordu. Her olayı, o dönemle ilgili olarak Samantha'ya bağladıklarından daha karanlık amaçlar olduğunu varsayarak, şimdiki bakış açısıyla

hatırlamaya çalışıyordu.

Başlangıçta, Samantha'nın davranışlarında aylar boyu en ufak bir yapmacıklık hissetmemişti. Ancak Ryan bu dönemleri ikinci kez aklından geçirdiğinde, daha önce son derece net görünenlerin üstünü gölgeler kaplamaya başlamış ve bunlarla ilgili her anı zihninde, arkalarında gizli niyetler ve hemen sahne arkasına gizlenmiş bilinmeyen komplocular olduğu izlenimiyle birlikte yer etmeye başlamıştı.

Belirli bir yalanı ortaya çıkarmamış, son birkaç gün öncesine dek olası ikiyüzlülüğünün bir örneğini görmemişti fakat bütün sinirlerinde buz gibi şüphe nehirleri akıyordu.

Günümüz toplumuna bir hastalık gibi bulaşan paranoya eğilimleri, Ryan'ı oldum olası endişelendirirdi. Şimdi diğerlerinde gördüğü zaman rahatsız olduğu kişisel hezeyanlara boyun eğdiği için utanıyordu. Rahatsız edici birkaç durum vardı fakat diğerlerini, hararetli kuruntuların etkisinde kalmadan değerlendirmeye çalışıyordu.

Yatakta yavaşça doğruldu. Samantha hiç kımıldamamıştı.

Bir pencereden giren zayıf ay ışığı Ryan'ın olduğu yere çok az ulaşıyordu. Bu nedenle, iyi bilmediği bir odada eşyaların yerini kestiremeyebilirdi.

Neredeyse tamamen kör bir şekilde fakat bir körün sezgileriyle pantolonunu bulup giydi ve sessizce odadan çıktı, kapıyı yavaşça kapattı.

Kat planını bilmesi ve gözlerinin karanlığa alışması sayesinde yanlış bir adım atmamış ya da bir şeylere

çarpmamıştı. Lavabonun üstündeki ışığı açtı.

Telefonun yanındaki not defterine bir mesaj yazdı: *Sam, manik uykusuzluk yine had safhada. Yatamayacak kadar gerginim. Seni yarın ararım. Öptüm, Winky.*

Arabasını eve doğru sürdü. Bir valiz hazırlayacaktı.

Devasa ev, gezegenler arasındaki boşluklar kadar sessizdi. Cılız birkaç ses duymuştu ama sessizlikte her biri bir gökgürültüsü gibi gelmişti.
Daha sonra bir otele doğru yola koyuldu. Ne evindeki çalışanlar ne de özel hayatındaki insanlar onu bir otelde aramayı akıl edemezdi.

Yabancı bir odada, yumuşacık bir yatakta, rüya görmeden altı saat boyunca mışıl mışıl uyudu. Cumartesi sabahı uyandığında, yattığı gibi cenin pozisyonundaydı.

Elleri ağrıyordu. Besbelli gecenin büyük bir bölümünde yumruklarını sıkmıştı.

Oda servisine kahvaltı ısmarlamadan önce, iki telefon görüşmesi yaptı. İlkinde detektif Wilson Mott'la konuştu. İkinci görüşmede ise kendisini Las Vegas'a götürmesi için Be2Do jetlerinden birinin hazırlanması talimatını verdi.

On dört

Çöl güneşinin bıçak kadar keskin ışınları, havayı kemiklerine kadar yarıyordu. Tarmac Havaalanı'ndan yükselen sıcak hava dalgaları, kurumuş bir denizin esintileri kadar kuruydu.

Learjet ve uçuş ekibi, Ryan'ı ertesi sabah Güney Kaliforniya'ya geri götürmek üzere bekleyecekti.

Siyah bir Mercedes sedan ve şoförü, özel uçaklara tahsis edilmiş terminalde onu bekliyordu. Şoför adının George Zane olduğunu söyledi. Wilson Mott'un güvenlik şirketinin bir çalışanıydı. Siyah birtakım elbise ve beyaz bir gömlek giymiş, siyah bir kravat takmıştı. Ayakkabı yerine bot giymişti ve botların küt burunları çelik takviyelerle güçlendirilmiş gibiydi.

Soluk yara izlerinin üzerindeki iki yumru, tıraşlı başını alnının bitim yerlerinde daha da belirginleştiriyordu. Uzun boyu, kaslı vücudu, kalın boynu, geniş burun delikleri ve mora çalan etkileyici siyah gözleriyle sanki damarlarından boğa kanı akıyormuş gibi görünüyor, insanın aklına, başındaki iki yaranın ameliyatla alınmış boynuzlarının yerleri olduğunu getiriyordu.

Zane yalnızca şoför değil aynı zamanda bir koruma ve daha fazlasıydı. Ryan'ın valizini bagaja yerleştirdikten sonra binmesi için sedanın arka kapısını açtı ve ona kullan-at türü bir cep telefonu uzattı.

"Burada olduğunuz sürece," dedi Zane, "Her türlü görüşmenizi bu telefonla yapın. Kesinlikle izinizi süremezler."

Modifiye edilmiş olan sedan tıpkı bir limuzin gibi, ön ve arka koltuğu birbirinden ayıran motorlu bir panelle donatılmıştı.

Ryan renkli camlardan, doğal dünyayı gözlerden kaçıran uzaklardaki yüksek otel ve gazino binalarının oluşturduğu labirente kadar uzanan çöldeki çorak tepelere baktı.

Ryan'ın kalacağı otele geldiklerinde, Zane bir VIP alanına park etti. Ryan arabada beklerken, şoför valizi içeri taşıdı.

Geri döndüğünde Ryan'a elektronik anahtar kartını vermek için arka kapıyı açtı. "Bin yüz nolu oda. Bir süit. Benim adıma ayrıldı. Adınız hiçbir kayıtta görünmüyor efendim."

Otelden uzaklaştıkları sırada kullan-at cep telefonu çaldı ve Ryan da cevap verdi.

Bir kadın, "Rebecca'nın dairesini görmeye hazır mısınız?" diye sordu.
Rebecca Reach. Samantha'nın annesi.

"Evet," dedi Ryan.

"İkinci kat, otuz dört numara. Ben sizi içeride bekliyorum." Kadın telefonu kapattı.

Efsanevi Las Vegas Strip'i bir yana koyarsanız, Vegas gelişigüzel büyümüş kavruk bir banliyöydü. Soluk, alçı sıvalı evler donuk Mojave güneşini yansıtıyordu ve manzaranın büyük bölümüne çakıl taşları, kayalar,

kaktüsler ve sukulentler hâkimdi.

Palmiyelerin yaprakları gevrekleşmişti. Zeytin ağaçları yeşilden çok gri renkteydi.

Uçsuz bucaksız park yerlerinden sıcak hava dalgaları yükseliyor, alışveriş merkezlerini titrekçe parlatıyor ve sıkıntı verici rüyasında gördüğü şehirdeki gibi bulandırıyordu.

Gelişmemiş bölgelerdeki arazileri kumlar, kurumuş çalılar ve çöpler kaplamıştı.

Oasis, krem renkli binaları ve turkuvaz renkli kiremitlerle kaplı çatılarıyla, iki katlı apartmanların oluşturduğu üst düzey bir siteydi. Geniş avluyu gizleyen duvara, renkleri çatıların renkleriyle uyumlu Art Deco tarzı seramik develerin oluşturduğu bir kervan figürü döşenmişti.

Apartmanların gerisindeki park yerlerinde olduğu gibi, misafir park yerleri de mor begonvillerin süslediği çardaklarla gölgelendirilmişti.

Zane motoru kapatmadan önce orta paneli ve iki ön camı indirdi. "Tek başınıza gitmeniz daha iyi olur. Rahat davranın."

Arabadan çıkan Ryan aynı anda geri dönmeyi ve bu şaibeli operasyondan vazgeçmeyi düşündü.

Samantha'yla birlikte biber ağacının altında duran Spencer Barghest'i, ay ışığında olduğundan daha da beyaz görünen diken diken saçlarını hatırlayınca, öğrenmesi gereken şeyi ve onu neden öğrenmesi gerektiğini anımsadı.

Arka kapının dışında, avluya giden üstü kapalı bir yürüyüş yolu uzanıyordu fakat kapı yalnızca kiracının

anahtarıyla açılıyordu. Ryan'ın ana girişe dolanması gerekiyordu.

Dövme demirden yapılma ön kapı bir palmiye motifiyle süslenmişti ve oksitlenmiş bakır deseni verilecek şekilde cilalanmıştı.

Avlunun ortasında büyük bir havuz ve konik çatısı turkuvaz renkli kiremitlerle kaplı bir spa vardı. Kor buharları sıcaktan kavrulan havada titreşiyor ve Ryan'ın burnunu gıdıklıyordu.

Yanık tenlerine güneş yağı sürmüş birkaç site sakini, şezlonglara uzanmış melanomla cilveleşiyordu. Hiçbiri Ryan'a bakmadı.

İkinci katların kullandığı derin güverte, birinci katlardaki bölümlerin yararlandığı kesintisiz bir verandanın çatısını oluşturuyordu. Gösterişli peyzaj düzenlemesi içinde, daha çok binanın üç kanadının birbirlerini görmesini önlemek amaçlı olan, çeşitli yüksekliklerdeki kraliçe palmiyeler de yer alıyordu. Ryan dış merdivenlerden çıktı ve Daire 34'ü buldu. Aralık duran kapı Ryan yaklaştığında ardına kadar açıldı.

Kendisini antrede dudakları balayı, mezar taşları kadar gri gözleri ise cenaze modunda, alımlı bir esmer bekliyordu.

Kadın Wilson Mott için çalışıyordu. Her tarafından dişilik akmasına rağmen, sahip olduğu erdemlerin hâlâ geri kalan kısmını koruyabilecek ve olası herhangi bir saldırganın suratına, ayakkabısının ökçesini çakabilecek bir kadın izlenimi uyandırıyordu.

Ryan'ın arkasından kapıyı kapatırken, "Rebecca gündüz vardiyasında çalışıyor. Saatlerce kumarhanede olacak," dedi.

"Olağandışı herhangi bir şey buldun mu?"

"Aramadım bayım. Neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum. Burada yalnızca kapıyı tutmak ve herhangi bir yakalanma ihtimalinde, buradan hızlı bir şekilde çıkmanızı sağlamak üzere bulunuyorum."
"Adın ne?"
"Söylesem bile gerçek adımı söylemezdim."
"Neden?"
"Burada yasadışı bir iş yapıyoruz. Tanınmamayı tercih ederim. "
Ryan kadının tavrından, bu işi ya da Ryan'ı onaylamadığı sonucu çıkarmıştı. Tabii, tehlikede olan Ryan'ın yaşamıydı, onunki değil.

Rebecca Reach'in yokluğunda klima yirmi bir derecede çalışacak şekilde ayarlanmıştı. Ryan kadının hiç de kısıtlı bir bütçesi olmadığını düşündü.

Ryan araştırmaya mutfaktan başladı. Az bir ihtimalle de olsa, kilerde bir dizi zehir bulmayı umuyordu.

On beş

Rebecca Reach'in dairesinde dolaşırken, Ryan ilk başta, her ne kadar bir şey çal maya niyeti yoktuysa da, kendisini bir hırsız gibi hissetti. Yüzü ateş gibi yanıyor, suçluluk duygusu kalp atışlarını hızlandırıyordu.

Mutfağı, yemek odasını ve oturma odasını araştırırken, bir nöbete neden olabilecek bir utanç duygusu ya da herhangi bir duygusal ağırlıkla devam edemeyeceğine karar vermişti. Objektif olarak devam edecekti.

Dairenin dekorundan, Rebecca'nın ev, yuva gibi kavramlara pek önem vermediği sonucunu çıkarmıştı. Evdeki minimal düzeydeki eşya da iç karartıcı gri ve bej renklerdeydi. Evdeki yegâne sanat ürünü de - soyut bir eserdi- oturma odasında asılıydı. Yemek bölümünde hiçbir şey yoktu.

Bir tek yadigâr ya da hatıra eşyanın olmayışı, kadının duygusal biri olmadığını düşündürüyordu.
Evde bir tek toz zerresi dahi olmayışı, mutfaktaki baharatların alfabetik sırada dizilmesi, kanepedeki kırlentlerin kusursuz bir şekilde yerleştirilmiş olmasından, Ryan Rebecca'nın tertip ve düzen takıntısı olduğuna karar vermişti. Bulguları, onun ciddi ve katı yürekli biri olduğunu gösteriyordu.

Ryan çalışma odasına girdiğinde, kullan-at telefonu çalmaya başladı. Telefonun ekranında arayan numara görünmüyordu.

Ryan telefonu açıp alo dediğinde kimse karşılık vermedi, fakat ikinci kez alo dediğinde, bir kadın yumuşak bir sesle bir melodi mırıldanmaya başladı. Ryan şarkıyı çıkaramamıştı ama kadının söyleyiş tarzı hoş ve ahenkliydi.

"Kim var orada?" diye sordu.

Yumuşak ses daha da yumuşamaya, zayıflamaya, silinmeye başlamıştı ama hâlâ oradaydı ve gittikçe azalarak duyulmaz oldu.

Ryan boştaki eliyle, bir gün önce bir kateter sokulan şah damarını kapatan, boynundaki bandajı yokladı.

Şarkıcı şarkının hiçbir sözünü söylememiş olmasına rağmen, Ryan muhtemelen bilinçaltında sesi tanımıştı -ya da tanıdığını sanmıştı- çünkü zihninde bir anda, kardiyak tanı laboratuvarındaki hemşire, Ismay Clemm'in zümrüt yeşili gözleri ve esmer, düzgün yüzü gelmişti.

Şarkıcının sesini tekrar duymak için yaklaşık bir dakika daha bekledikten sonra, telefonu kapattı ve pantolonunun cebine koydu.

Ismay'in sakinleştiricinin etkisinden çıkmaya başladığında, bir uyur bir uyanıkken söylediklerini hatırladı: *Onu duyuyorsun, değil mi evlat? Evet, onu duyuyorsun. Onu dinlememelisin evlat*.

Ryan'ın içini büyük bir korku kapladı ve bir an neredeyse daireden fırlayıp gidecekti. Burada olmamalıydı.

Derin derin nefes alıp soluğunu yavaşça bırakarak sinirlerini yatıştırmaya çalıştı.

Las Vegas'a, karşı karşıya kaldığı tehdidin ardında

yatan gerçeği bulmaya, korkması gerekenin yalnızca doğa mı yoksa bir komplo ağı mı olduğunu ortaya çıkarmaya gelmişti. Hayatta kalması araştırmalarını tamamlamasına bağlıydı.

Rebecca'nın çalışma odası da diğer odalar gibi donuk ve kişiliksizdi. Masasının üstü bomboştu.

Yaklaşık yüz kadar ciltli kitap bir dizi rafı dolduruyordu. Hepsi kişisel gelişim ve yatırım üzerineydi.

Daha yakından bakıldığında, kitapların hiçbiri kişisel gelişim ya da paranın akıllıca yönetilmesiyle ilgili ciddi bir yöntem göstermiyordu. Pozitif düşüncenin mistik gücünden, başarıya ulaşmayı istemek, parasal durumunuzda devrim yapmanızı garanti eden ve kimsenin bilmediği sırlardan bahsediyordu.

Kısaca, hepsi de çabuk-zengin-ol kitaplarıydı ve çok az bir çalışmayla büyük bir zenginlik vaat ediyordu. Bu konu üzerine bu kadar çok kitaba sahip olduğuna göre, Rebecca yıllar boyu zenginlik hayallerinin peşinden koşmuş olmalıydı. Elli altı yaşma kadar getirdiği hayal kırıklığı ve hüsran onu acımasız ve sabırsız biri yapmış olmalıydı.

Bu ciltlerden hiçbiri, zengin olmak için kızını zengin bir adamla evlendir ve adamın servetini ele geçirmek için onu zehirle demezdi. Cahil biri bile kitaplardan esinlenmeye gerek kalmadan böyle bir plan yapabilirdi.

Ryan aynı anda bu kadar acımasızca bir sonuca vardığına pişman oldu. Rebecca'nın böyle bir alçaklık yapacağından şüphelenerek, Samantha'ya büyük bir haksızlık yapıyordu.

Sam'e aylar önce evlenme teklif etmişti. Eğer onu

parası için öldürme planlarının bir parçası olsaydı, Samantha teklifini o anda kabul ederdi. Şimdi karıkoca olurlardı.

Ryan masanın çekmecelerinden birinde, sekiz dergi buldu. Yığının en üstündeki, Samantha'nın kendisiyle yaptığı biyografi çalışmasının yer aldığı *Vanity Fair'di.*

Diğer yedi tanesi iki yıllık bir süre içinde yayınlanmıştı ve Samantha'nın makalelerini içeriyordu.

Sam annesinden ayrı yaşıyor olabilirdi ama görünüşe göre, Rebecca kızının kariyerini ilgiyle izliyordu.

Tüm dergilerin sayfalarını tek tek karıştırdı. Bir mektup, bir not, bir Post-it ya da dergileri annesine Sam'in yolladığını gösteren herhangi bir şey arıyordu. Araması sonuçsuz kalmıştı.

İyi döşenmiş banyo ile büyük yatak odasında da ilginç hiçbir şey bulamadı. Kızı değil de Rebecca üzerinde düşünecek olursa, Ryan güvensizliğini kuşkuya çevirmeye yetecek kadar şey görmüştü.

Wilson Mott'un isimsiz dedektifi antrede bekliyordu. Kapıyı arkalarından kilitlenecek şekilde ayarladıktan sonra, daireden Ryan ile birlikte ayrıldı.

Kadın, akşam yemeğine çıkan ve bir öğleden sonra macerası planlayan bir çiftmiş gibi elini tutup gülümseyince, Ryan şaşırdı. Eğer dikkatleri üzerlerine çekecek olurlarsa, teoride kimse onlardan şüphelenmezdi. Kadın cıvıl cıvıl bir sesle yakın zaman önce izlediği bir filmi anlatıyordu.

İkinci katın kullandığı ortak balkonu geçip, avluya giden açık merdivenlerden inerken, Ryan cevap olarak iki kez mırıldandı. Kadın sanki Ryan hoşsohbet bir nüktedanmış gibi, her ikisinde de keyifli kahkahalar

atmıştı.

Sesi ve kahkahaları ahenk içindeydi, gözleri bir cinin eğlence anlayışıyla parıldıyordu.

Bakır yeşili kapıdan geçerek avludan çıkıp, Oasis'in önündeki yaya kaldırımına adım atar atmaz, kadının sesi tüm ahengini yitirdi. Dolgun dudaklarındaki kavisler dümdüz olup, gözleri bir kez daha mezar taşı grisine dönüşmüştü.
Ryan'ın elini bıraktı ve avucunu eteğine sildi.
Ryan utanarak, avuç içlerinin kadın elini tuttuğunda terden sırılsıklam olduğunu fark etti.
"Diğer bloğa park etmiştim," dedi kadın. "George sizi otelinize geri götürecek."
"Peki ya Spencer Barghest?" "Şu anda evde. Bu akşam çıkacağına dair sağlam bilgilerimiz var. O çıktıktan sonra sizi içeriye sokacağız."
Ryan kadının uzaklaşmasını izlerken, Wilson Mott için çalışmadığı zamanlar nasıl biri olduğunu merak etti. Soğuk gri gözleri, gerçek bir kadını daha çok andırıyor olabilir miydi, yoksa ahenkli gülüşü ve cin bakışları gerçek miydi?

Ryan artık hiç kimse hakkında doğru yargıda bulunabildiğinden emin değildi.

George Zane'in kendisini beklediği Mercedes sedana döndü.

Otele dönerlerken, renkli camlardan baktığı -güneşin dümdüz edip gölgelerin eğdiği, her yüzeyin hatırladığından daha sert, her köşenin daha da keskin olduğu- dünya, Ryan'ın yorgun gözleri önünde fark edilmeyecek şekilde ama sürekli olarak değişiyormuş gibiydi. Sanki Ryan'ın doğmuş olduğu dünya değildi.

On altı

Ryan Perry otelde, kullan-at telefon yerine kendi cep telefonundan Samantha'yı aradı, çünkü önceki gece mutfaktaki not defterine yazdığı birkaç cümlelik notta, arayacağına söz vermişti.

Telefona Samantha'nın sesli mesajı cevap verince rahatladı. Beklenmedik bir gelişme üzerine Denver'e uçması gerektiğini ve salı günü döneceğini söyledi.

Onu sevdiğini de eklemişti ve söylediği gerçek gibiydi.

Akşam yemeğinden önce çok nadiren şarap içse de, oda servisine akşam yemeğiyle birlikte küçük bir şişe de Lancaster Cabernet Sauvignon sipariş etti.

Rebecca Reach'in Black Jack krupiyeri olarak çalıştığı kumarhaneye gitmeyi düşünüyordu. Onu canlı olarak görmek istiyordu.

Masasında oyun oynamaya zaten hiç niyeti yoktu ama şimdi düşününce, kadını uzaktan gözetlemek bile akıllıca bir iş değildi. Eğer kızının *Vanity Fair'àt* yazdığı makaleyi okuduysa, Ryan'ın fotoğrafını da görmüş olmalıydı.

Belki de Rebecca, Samantha'mn söylediğinin aksine,

kızıyla hâlâ görüşüyordu. Eğer öyleyse, Ryan Denver'da olduğunu söylediği halde burada görülmemeliydi.

Yemekten sonra kapıya RAHATSIZ ETMEYİNİZ ibaresini astı. Şarabın verdiği rahatlamayla, elbiseleriyle yatağa uzandı.

Sert çöl güneşi kapalı perdelerin kenarlarını zorluyordu ama oda serin, gölgeli ve uyku vericiydi.

Rüyasında sular altındaki şehri gördü. Soluk ışıklar tapınaklar, kuleler, saraylar ve taşlara oyulmuş sarmaşıklarla taştan çiçeklerin çardaklarındaki çarpık gölgelerden yansıyarak, dipsiz derinliklere doğru akıyordu.

Garip bir biçimde aydınlanmış ama yine de karanlık olan caddelerde sürüklenirken, bir yüzücüden çok bir hayalet gibi hareket ediyordu. Kısa bir süre sonra belirgin bir figürü, soluk bir şeyi ya da birisini izlediğini fark etti.
Avı arkaya baktığında, onun Ismay Clemm olduğunu gördü; gördüğü soluk şey kadının üniformasıydı. Her ne kadar hatırlayamasa da, Ryan'ın ona önemli bir şey sorması gerekiyordu. Tüm rüya boyunca, Ryan sular altındaki caddelerde sesini Ismay'e duyurabilecek kadar yaklaşamadı.

Uyandığında güneş perdelerin arkasında batmak üzereydi. Odadaki mobilyalar, bu karanlık gölde gri renkli bir ada gibi görünüyordu.

Kendisini uyandıran bu muydu, bilmiyordu ama Ryan ısrarcı tıkırdamayı hâlâ duyuyordu. Gittikçe kötüleşen bir rüyadan bir anda uyanmanın eşlik ettiği kafa karışıklığı, sesin kaynağının bitişikteki oda olduğunu keşfedinceye dek sürdü.

Oturma odasında bir lambayı açtı. Tıkırtı Ryan'ı kapıya doğru çekti. Koridoru geniş açıdan gösteren kapıdaki göze tek gözünü dayadı fakat kapının önünde kimse yoktu.

Ryan tamamen uyanmıştı. Görünüşe göre, *küt-küt-küt* sesi oturma odasının Las Vegas Strip'i geniş bir şekilde gösteren camlarından birinden geliyordu.

Ufukta sivri uçlu dağların uçlarına deyen kan damlası şeklindeki güneş şişti, patladı ve kızıllığı batı göklerine doğru aktı.

Akşam bastığında ışıltılı gıdıklamaları ve sahte cazibeleri, caddedeki paralı sürüyü yolmak için kullanan kumarhanelerin yanıp sönen ışıkları ve titreşen neonlarından başka hiçbir şey, kendisini buraya, on birinci kata getiremezdi.

Pencereye sırtını dönen Ryan farklı bir yerden gelen bir küt sesi duydu. Sesi takip ederek, kapalı halde bıraktığı banyo kapısına geldi.

Kapı yalnızca içeriden kilitlenebilirdi. Orada kimse olamazdı, tıkırtıyı saymazsanız.

Tereddüt ederek, içinde gittikçe yükselen tehlikedeymiş hissiyle banyoya girdi, lambayı açtı ve ışığın parlak yansımasıyla kamaşan gözlerini kırpıştırdı.

Boşluktan yükselen bir yankı, sesin gider borularından geliyor olabileceğini gösteriyordu. Duşun kapısını açıp her iki küveti de kontrol ettiği halde, sesin kaynağını hâlâ bulamamıştı.

Yatak odasına geri dönen Ryan, *küt-küt-küt* sesinin, o ana dek hiç açmamışsa da, plazma TV'den geldiğini düşündü.

Onu dinlememelisin evlat.

Sağlığının aniden bozulması, Ryan'ı duygusal olarak zayıflatmıştı. Akli dengesinden şüphe etmeye başlamıştı.

Komodinin üstündeki kullan-at telefon çaldı.

Ryan telefonu açınca George Zane, "Yapacağınız ikinci ziyaret için ortam uygun efendim. Yarım saat içinde ön kapıda, arabayla bekliyor olacağım," dedi.

Ryan telefonun kapatma düğmesine bastı, telefonu elinden bıraktı ve tıkırtı sesinin tekrar başlamasını bekledi.
Israrla süre giden sessizlik, odaklanamadığı anksiyetesini bastıramıyordu. İçeriye kimseyi almamıştı ama artık odada yalnız olmadığını hissediyordu.

Her köşeyi, her dolabı araştırmasını söyleyen mantıksız güdülere direnerek, hızlı bir şekilde duş aldı. Duşun cam kapısı buharla puslanınca, banyonun içini görebilmek için camı eliyle sildi.

Giyinmişti ve geceye hazırdı. Kendini ne canlanmış hissediyordu ne de diğer süitteki olası varlığı aklından çıkarmıştı. Paranoyaya teslim olarak dolapları, mobilyaların arkalarını didik didik aradı.

Balkonun sürgülü kapısını açmaya çalıştı. Kapı kilitliydi. Zaten balkonda kimse yoktu.

Geniş antrede, konsol aynasındaki görüntüsüne baktı. Ardındaki süitte birinin belirmesini bekliyordu sanki ama kimse yoktu.

On yedi

Teksas'ta iki kez cinayetle suçlanıp ikisinde de suçsuz bulunan Spencer Barghest, tek katlı çiftlik evlerinin bulunduğu orta halli bir semtte oturuyordu.

George Zane park etmek için Barghest'in evini yarım blok kadar geçip evin karşısına geçince, Ryan eve yürüyerek gitti.

Gecenin sıcak havası öyle kuruydu ki ağaçların ve çalılardaki çiçeklerin kokuları duyulmuyordu. Duyulan tek koku şehrin sürekli olarak saldırdığı ama bir türlü zafer kazanamadığı çölün, kendine özgü alkalik kokuşuydu.

Dantel görünümlü fırça çalılarının tepelerine sabitlenmiş olan bahçe ışıkları, ön taraftaki yürüyüş yolunu, üzerine basınca ezilip dağılacak kadar kuruymuş gibi görünen, yaprak gölgeleriyle süslüyordu.

Perdeleri kapalı pencerelerde ışıklar parlıyordu. Ryan zili çalmaya fırsat bulamadan dolgun dudaklı, soğuk bakışlı esmer kapıyı açıp kendisini karşıladı.
İçeriye girip kadın kapıyı arkalarından kapattığında Ryan, "Ne kadar zamanım var," diye sordu.
"En az üç ya da dört saat. Rebecca Reach ile yemeğe çıktı."
"Akşam yemekleri bu kadar uzun mu sürüyor?"
"Akşam yemeği ve kadının evinde yatak dansı. Kaynağımıza göre, Barghest bir Viagra binicisiymiş. Bir tane atıp kadının üstüne çıkmadığı gün yok."
"Dr. Ölüm bir Don Juan mı yani?"
"Herifi çok abarttın. Adam bir erkek fahişe."
"Peki ya buraya gelirlerse?"

"Gelmezler. Belki birkaç üşütük hatun evin dekorunu tahrik edici bulabilir ama Rebecca onlardan biri değil." Oturma odasına girdiklerinde, Ryan kadının ne demek istediğini anlamıştı. Görmeyi beklediği mobilyalara ek olarak, odada ölü iki erkek ve bir kadın vardı, üçü de çıplaktı.

Ryan kadavra sanatıyla ilgili olarak gazetelerden okuduğu kadarıyla, ülke çapında müzelerde, sanat galerilerinde ve üniversitelerde sergilenen bu bedenlerin heykel yani ölü bedenlerin temsili görüntüleri olmadığını biliyordu. Bunlar titizlikle korunmuş cesetlerdi.

Bu ölüler antibakteriyel çözeltiler, kurutucu kimyasallar ve sayısız koruyucu madde ile işlemden geçiriliyordu. Daha sonra hava geçirmez şekilde yalıtılmalarını sağlayan poliüretana batırılıyor ve en sonunda da çeşitli pozlarda durmalarını sağlayan armatürlere bağlanıyorlardı.

Erkeklerden bir tanesi insanı yiyip bitiren bir hastalıktan ölmüş gibiydi; bir deri bir kemik kalmıştı. Ensiz dudakları sımsıkı büzülmüştü. Gözlerinden biri kapalı, diğeri açıktı. Bu haliyle yaklaşan ölümüne iki gözüyle birden bakmaya cesaret edememiş gibi görünüyordu.

İkinci erkek sağlıklı görünüyordu; ölüm nedeni belli olmuyordu. Poliüretan yüzünden, üzerine bolca sos sürülmüş yılbaşı hindisi gibi baştan ayağa pırıl pırıl parladığını saymazsanız, adam canlı gibi görünüyordu.

Orta yaşlı kadının tek memesinin alındığı ameliyattan kısa bir süre sonra öldüğü çok açıktı, çünkü rengi kaçmış yaraları ölmeden önce iyileşmeye fırsat bulamamıştı. Tıpkı erkekler gibi, kadının da saçları

kazınmıştı.

Sanki öldükten sonra gördüğü eziyetin farkındaymış gibi, mavi gözlerini korku ve dehşet içinde Ryan'a dikmişti.

Ryan konuşmayı başarabildiğinde, "Yetkililerin bunlardan haberi var mı?" diye sordu.

"Koleksiyondakilerin her biri ya ölmeden önce vücudunu Barghest'e bağışlamış- ya da bu işi aileleri yapmış. Barghest bunları çeşitli etkinliklerde sergiledi."
"Sağlık açısından bir zararı var mı?"
"Uzmanlar olmadığını söylüyor, hayır."
"Ama insanın *akıl* sağlığı için zararlı olduğu çok açık."
"Her şey hükme bağlanmış. Mahkemeler bunun meşru bir sanat dalı, siyasi bir fikir, kültürel antropoloji, eğitici, modern ve havalı olduğuna inanıyor."

Sarsılmamıştı, çünkü bir grup ölünün karşısında duruyordu ama bu şekilde istismar edilmelerinin insanlık onuruna bir hakaret olduğunu düşündüğü için, Ryan gözlerini üç ölüden kaçırdı.
"Hıristiyanları aslanlara ne zaman yem etmeye başlıyoruz," diye sordu merakla.
"Biletler gelecek çarşamba satışa çıkıyor."
Kadın Ryan'ın evi tek başına dolaşması için antreye geri döndü.
Koridorlardan biri oturma odasına gidiyordu ve koridorun sonunda bir spot ışığıyla aydınlatılmış, pırıl pırıl parlayan dördüncü bir kadavra duruyordu.
Bu adam ya bir trafik kazasında ölmüş olmalıydı ya da muhtemelen acımasızca dayak yemişti. Çökmüş yüzündeki sol gözü şişerek kapanmış, sağ gözü kan çanağı gibiydi. Bir elmacık kemiği kırılmıştı.
Kafatasının ön tarafı iki katman halinde kırılmıştı ve

bir tanesi diğerinden hafifçe ayrılmıştı.

Ryan, beyin kafatasının içinde mi kalmış, yoksa çıkarılmış mı diye merak etti. Tabii diğer iç organları da. Koruma işlemlerinin her adımını bilmiyordu.

Hâlâ daha öncekinden daha az mütecaviz bulmadığı halde, bu barbarca "sanata" şimdiden alışmaya başlamıştı, fakat duyduğu ilgi ve kara bir merak, merhamet ve öfke duymasını engelliyordu.

Bu tiksindirici şeylere duyarsız davranmıyordu. Hatta önem vermiyor da değildi, yalnızca gerektiği şekilde soğukkanlıydı. Eğer bu kadın ve adamlara duyduğu sempatiyi ve onlardan geriye kalanlara duyduğu tiksintiyi bastırmazsa, buraya yapmak için geldiği zorunlu araştırmayı devam ettiremezdi.

Yatak odasındaki, bir armatürün desteklediği kadın oturur pozisyondaydı. Müstehcen pozu ve cansız bakışlarındaki yoğunluk Ryan'ı öylesine rahatsız etmişti ki, odayı ve gömme dolabı gelişigüzel bir şekilde kontrol etmişti.

Barghest'in evdeki ofisi, Ryan'ın kişisel durumu ile ilgili yegâne önemli keşfi saklıyordu.

Bir kitaplıkta, sıradan ciltlerin arasında iki klasör dolusu sekize onluk, yüksek kaliteli fotoğraf vardı. Yüzler.

Yüzlerin hepsi de ifadesizdi ve bir tanesinin bile gözleri ne kameraya bakmış ne de herhangi bir yere odaklanmıştı. Bunlar ölmüş insanların yüzleriydi.

Her fotoğraf şeffaf plastikten koruyucu bir zarf içindeydi. Her zarfa yapıştırılan küçük bir etikete, düzgün bir el yazısıyla, dosya numarası olması gereken

bir sayı yazılmıştı.

Ryan bu insanların -ya da ailelerinin- Barghest'ten intihar ya da zihinsel yetilerini yitirmiş olmaları durumunda, ölümcül ama geride iz bırakmayacak maddeler yoluyla, bu dünyadan ayrılmalarına yardımcı olmasını istediklerini varsayıyordu.

Ölülerin adlarının ve ölüm tarihlerinin olmayışını, Barghest'in toplumun, kendisinin göstermeye bayıldığı türden bir merhamete karşı, bu denli hoşgörülü olmasına rağmen, fotoğraflar yüzünden suçlanabileceğini düşünmesine bağladı.

Odada kendisini gözleyen bir kadavra olmamasının rahatlığıyla, Ryan her iki klasörü de alarak masaya oturdu. Kendisini bir sürü cesedin yüzünü incelemeye neden zorladığını bilmiyordu ama sezgileri, bu sıkıntının sonunda kazançlı çıkacağını söylüyordu.

Barghest'in ganimetleri arasında erkek, kadın, genç, yaşlı ve her ırktan insan vardı. *Ganimet* sözcüğü aklına ilk geldiğinde Ryan'ın tuhafına gitmişti ama bir düzine yüzü inceledikten sonra, başka hiçbir sözcüğün uygun olmayacağını gördü.

Bazı örneklerde, konu mankeninin gözleri ölüm anında açıldığı haliyle donmuştu. Bununla birlikte, bazılarında da göz kapakları küçük birer parça bantla kaşlara tutturulmuştu.

Ryan açık gözlerin Barghest için neden bu kadar önemli olduğunu düşünmemeye çalıştı. Ancak, esrarengiz bir şekilde gelen ilhamla, ötenazi eylemcilerinin, kurbanını gözlerine bakmaya zorlayan bir mütecavizin kararlılığıyla, her son bakışın tadını çıkardıklarını biliyordu. Her fotoğrafta pornografi-

benzeri bir kurgu vardı.

Albüm sanki bir anda kayganlaşmıştı, Ryan onu masaya bıraktı.

Tekerlekli ofis sandalyesini geriye sürerek masadan uzaklaştı, öne doğru eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. Burnundan nefes alarak, mide bulantısını bastırmaya çalıştı.

Kalbi hızlanmamıştı, fakat her atışı bir dalga, göğsünü parçalayan devasa bir kabarma gibiydi. Zemin yükselip alçalıyormuş gibiydi ve uzaklarda bir martı bağırıyormuş gibi zayıf bir *gıcırtı* yükseliyordu ama aslında duyduğu, acı veren soluklarının çıkardığı ıslık sesiydi.

İçindeki dalgalar tıpkı denizde oluşan biri diğerinden büyük, aralarında boşluklar olan gerçek dalgalar gibi, düzene girdi. Ryan düzensiz atışların ve ritim bozukluğunun kalp krizi başlangıcı olduğunu biliyordu.

Sanki kalbini bastırarak rahatlatacakmış gibi, bir elini göğsüne koydu.

Ryan burada ölecek olursa, Wilson Mott'un dedektifi o ve diğerlerinin burada ne işi olduğunu açıklamak zorunda kalmaktansa, cesedini burada bırakabilirdi. Dr. Ölüm tarafından bulununca da, sonu bir başka teşhir malzemesi olarak kadavralar galerisinde yerini almak olurdu. Çırılçıplak soyulmuş, çürümesi önlenmiş ve onur kırıcı bir poz verdirildikten sonra parlatılıp evin boş bir köşesini süsler, bundan sonra da Spencer Barghest'in ilgisine ve iğrenç dokunuşlarına maruz kalırdı.

On sekiz

Ya katıksız bir isteğin ya da kaderin bir lütfü sonucu, Ryan bunu sağ salim atlattı ve birkaç dakika sonra kalp ritminin yerine geldiğini, kontrollü bir güçle attığını hissetti.

Barghest'in evindeki kuru, serin havada hiç koku yoktu ama belli belirsiz bir metal tadı vardı. Kendi kendine bu tadın kaynağı üzerine kafa yormamayı öğütleyen Ryan, ağzından nefes almaktan vazgeçti.

Ofis sandalyesinde dimdik oturdu ve sandalyeyi bir kez daha masaya sürdü. Bir anlık bir tereddütten sonra, iç bulantısına teslim olduğu sırada incelediği ilk klasördeki fotoğrafı açtı.

Hâlâ bir önseziyle hareket eden Ryan, amansız bir kararlılıkla ilk klasördeki fotoğrafları çevirdi. İkinci klasördeki üçüncü fotoğrafı açınca, sabrının karşılığını aldı.

Samantha. Gözleri açılıp bantlarla tutturulmuş, dolgun dudakları sanki objektif kendisini yakaladığı anda tatmin dolu bir şekilde iç çekiyormuş gibi hafifçe aralanmıştı.

Şüphesiz bu Samantha değil Teresa'ydı, Samantha'nın tek yumurta ikizi. Ölmeden önce bitkisel hayattaydı, kazayı takip eden aylar boyunca yatağa mahkûm olmuştu ve bu olay tüm güzelliğini alıp götürmüştü. Bu kadar solgun olmasına rağmen, Teresa yine de hoş görünüyordu ve hatta çektikleri ona uhrevi bir pırıltı, eski bir ustanın bir tablosundaki azizlik mertebesine yükselen bir çilekeşin narin, olağandışı güzelliğini

vermişti.

Barghest'in Rebecca'yı altı yıl önce tanıdığı çok açıktı. Teresa'nın ölümünde hazır bulunmuş olmalıydı. Kendi söylemine göre Samantha da son saatlerinde kız kardeşinin başucundaydı ama Barghest'ten hiç söz etmemişti.

Samantha kaybettiği ikizi hakkında çok nadir olarak konuşurdu. Fakat bu anlaşılabilir bir şeydi ve kesinlikle şüphelenmeyi gerektirecek bir durum değildi. Kuşkusuz kardeşinin kaybı hâlâ içini acıtıyordu.

Samantha Teresa'nın çektiği büyük eziyeti ancak birkaç gece önce açığa vurmuştu. Ondan önce Ryan'ın Teresa'nın kazada ya da kazadan kısa bir süre sonra öldüğüne inanmasına izin vermişti.

Sam'in suskunluğunun nedeninin, Teresa'nın ölümünün neden olduğu acıdan başka bir şey olmadığı bir kez daha ortaya çıkmıştı.

Fotoğrafta, cansız kadının başı bir yastıktaydı. Büyük bir sevecenlikle, özenle taranmış altın sarısı saçları, okşarcasına yüzünün etrafına bırakılmıştı.

Saçlarına yapılan muamelenin aksine, görmeyen gözlerini açık tutan bantlar bir hakaret, hatta tecavüzdü.

Ryan'ın kalp atışları önceleri ne kadar gürültülü ve düzensizse, şimdi de aynı derecede sessiz ve düzenliydi ve aynı zamanda ev de, evi sarmalayan gece de sessizdi, sanki Las Vegas'taki herkes aynı anda derin bir uykuya dalmış ya da ölüp gitmiş, sanki tüm çarklar dönmeyi bırakmış ve tüm gürültücü makinelerin gücü kesilmiş, sanki gece kuşları kanatlarını çırpamıyormuş ya da şarkılarını unutmuş, sanki tüm sürüngenler sürünür,

kayarken felç olmuş gibiydi ve havayı mutlak bir sessizlik teslim almış, ne bir esintiye ne bir rüzgâra ne de bir hortuma izin veriyordu. Zaman tik taksız bir saatte donup kalmıştı.

Bu derin sessizlik gerçek miydi yoksa, zihninde mi canlandırmıştı kestiremiyordu ama öyle garipti ki Ryan kendisini, dünya sonsuza dek taş kesilmeden, haykırmak ve sessizliği paramparça etmek zorunda hissetti.

Buna rağmen bağırmadı, çünkü bu katıksız sessizlikten, bir gerçeğin ısrarla keşfedilmeyi beklediği anlamını çıkarmıştı.

Sanki sessizlik Ryan'ın önündeki fotoğraftan fışkırmış gibiydi, sanki Teresa'nın cansız yüzünün evreni durdurmaya ve Ryan'ı dikkat etmeye zorlama gücü varmış gibi, fotoğraftan fırlayıp büyümüş ve tüm dünyayı kaplamıştı. Ryan'ın bilinçaltı emirler vermeye başlamıştı: *Dikkatle bak, gör, keşfet.* Ryan'a bu resimde son derece önemli bir şey varmış gibi geliyordu, o ana kadar gözden kaçırdığı ve onu kurtarabilecek sarsıcı bir şey.

Gözlerinden yansıyan ve öldüğü odayı ya da öldüğü sırada yanında olanları veya Ryan'ın şimdiki ölümcül hallerini ortaya çıkaracak bir ışık ya da bir gölge olup olmadığını merak ederek, Teresa'nın cansız bakışlarını inceledi.

Çok hafif yansımalar vardı ama gözlerini ne kadar kısarsa kıssın, bunları anlaşılabilir görüntülere çevirmeye yetmiyordu.

Bakışlarını Teresa'nın sevimli yanakları, burnunun zarif eğimleri ve kıvrımları, asil ve kusursuz şekilli ağzı

üzerinde dolaştırdı.
Aralanmış dudaklarından nefes değil, yalnızca sessizlik çıkıyordu fakat neredeyse, zihin kulağıyla, kalbindeki büyümeyi ve geleceğini açıklayabilecek birkaç sözcük duymayı ummuştu.

Gözünün ucuyla fark ettiği bir hareket Ryan'ı ürküttü.

Armatüründen kurtulup yanına gelen cilalı bir kadavra ile göz göze gelmeyi bekleyerek bakışlarını kaldırdı.

İsimsiz esmer koridordan çalışma odasına girdi ve sesiyle sessizliğin tüm büyüsünü bozdu, "Genellikle huzursuzluk duymam ama bu ev beni ürpertiyor," dedi.
"Beni de," diye karşılık verdi Ryan.
Teresa'nın fotoğrafını plastik zarftan çıkarıp bir kenara koydu ve klasörü kapattı.
"Onu arayacaktır," diye uyardı esmer.
"Olabilir. Umurumda bile değil. Bırak meraklansın."
Ryan her iki klasörü de bulduğu rafa geri götürdü.
Kapı aralığında, pervaza dayanmış, ellerini göğsünde kavuşturmuş vaziyette duran kadın, "Onları takip ettiriyoruz. Yemek bitti. Şimdi kadının evine gidiyorlar," dedi.

Otuz-otuz beş yaşlarında olmalıydı ama daha yaşlı bir havası vardı. Her tarafından özgüven fışkırıyordu, gururdan çok bilgelikten kaynaklanıyormuş gibiydi.
Ryan, "Ona izin verir miydin?" diye merakla sordu.
"Ne için?"
"Sana dokunması için."
Gözleri şimdi mezar taşları gibi değil bir kalenin surları gibiydi. Biri görünüyordu ve ancak bir aptal saldırmaya cesaret edebilirdi.
"Onu kamışından vururdum," diye cevap verdi.
"Bundan hiç şüphem yok."
"İnsanlığa hizmet etmiş olurdum."

Ryan merakla, "Peki Rebecca neden izin veriyor?" diye sordu.
"Onda yanlış olan bir şeyler var."
"Ne?"
"Ve yalnızca onda değil. Dünyanın yarısı ölüme âşık."
"Ben değilim."
Esmer kadın sanki sessizce suçlarmışçasına, Teresa'nın masadaki fotoğrafına baktı.
"O yalnızca bir kanıt."
"Neyin kanıtı?"
"Henüz bilmiyorum."
Daha önce masayı kontrol etmişti. İçinde kâğıt ve zarfların olduğu çekmeceye giderek açtı ve içinden dokuza on ikilik bir sarı zarf alarak fotoğrafı içine koydu.

"Burada işim bitti."

Evin içinde birlikte gezerek ışıkları kapattılar. Cesetlerin peşlerinden gelip gelmediğini dinlemiyormuş gibi yapıyorlardı.

Antredeki güvenlik sistemi panosuna geldiklerinde, "Buraya geldiğimde alarm kuruluydu. Yeniden kurmam gerek," dedi kadın.

Bir şekilde öğrendiği şifreyi tuşlarken, onu izleyen Ryan, "Alarmı çaldırmadan nasıl devre dışı bıraktın?" diye sordu.

"Birkaç küçük alet ve yılların tecrübesi."

Kadın bir başka çanta taşımadığına göre, besbelli kullandığı aletler yeterince küçüktü.

Dışarı çıktıklarında kadın, "Yanımdan yürü," dedi. Fırça çalılarının sarkan dallarının altından geçtikten

sonra, kaldırımda güneye doğru yürümeye başladı. "Arabam bir buçuk blok ötede."

Ryan esmerin, iri yarı George Zane'in korumasından daha fazlasına ihtiyaç duyduğu için yanında olmasını istemediğini biliyordu.

Sokak lambalarının olmayışı ve ay ışığının zayıflığı sayesinde gölgeleri yoktu.

Kumarhanelerin kilometrelerce uzağında, burada gökyüzü yıldızlar tarafından terk edilmişti.

Büyüklüğüne ya da tarihçesine bakılmaksızın, Mojave'deki tüm yerleşim bölgelerinde olduğu gibi, burası da önemsiz bir yerdi. Tarih öncesi bir okyanus, ardında uçsuz bucaksız bir kum denizi bırakarak bin yıl önce çekilmişti fakat artık çöl de, bir zamanlar olduğu deniz de daha çok ölümsüz değildi ve şehir ise çölden de kısa ömürlüydü.
"Hayatında ters giden şey her neyse," dedi esmer kadın, "Beni ilgilendirmiyor."
Ryan da farklı düşünmüyordu.
"Wilson Mott'un prensiplerine göre, söylediklerimden bir tek kelime fazla edersem kovulurum."
Bu konuşmanın nereye gideceğini merak eden Ryan, "Söylediklerini ona aktarmam için bir neden yok," dedi.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Sana dadanan bir şey var," dedi.

"Hayaletlere inanmam." "Buna hiç şaşırmadım."
Yolun karşısında, Zane Mercedes'in direksiyonunda oturuyordu.
Onu geçtiler ve yürümeye devam ettiler.

Kadın, "Hayaletlerden bahsetmiyorum. Sana bizzat kendi ölümün dadanmış."
"Ne demek bu?"
"Giyotinin inmesini bekliyorsun demek."
"Eğer paranoyak biri olsaydım," dedi Ryan, "Mott Wilson'un *benim hakkımda* araştırma yapıp yapmadığını merak ederdim."

"İnsanları okumakta iyiyimdir, hepsi o."

Bir şey patırdayarak tepelerinden geçti. Renksiz, geniş kanatlara bakarak, Ryan bunun bir baykuş olabileceğini düşündü.
"Seni okuduğum kadarıyla," diye devam etti, "Kim olduğunu bulamıyorsun?"
"Neyin kim olduğunu bulamıyorum?"
"Seni kimin öldüreceğini."
Ağustosböceklerinin gecenin içinden yükselen monoton sesleri, sanki çelik bir ustura başka bir çelik usturaya sürtülüyormuş gibiydi.

Yürürlerken kadın, "Kim olduğunu bulmaya çalıştığın zaman şiddetin köklerini aklından çıkarmamalısın," dedi.
Ryan kadının Mott'un yanında çalışmaya başlamadan önce polis olup olmadığını merak etti.
"Yalnızca beş tane," dedi. "İhtiras, kıskançlık, öfke, açgözlülük ve intikam."
"İnsanı motive eden şeyler demek istiyorsun yani."
Arabasının yanına geldiklerinde kadın, "Sen en iyisi, bunları motive eden şeyler olarak değil de, hatalar olarak düşün."
Arkalarından bir arabanın park ışıkları ve ağır ağır çalışan motorunun sesi geliyordu.
"Köklerden daha da önemli olan," dedi kadın, "Ana köktür."

Honda'nın sürücü kapısını açtı ve ciddi bakışlarını Ryan'a çevirdi.
"Ana kök," dedi, "Her zaman, katilin en son ve en gerçekçi motivasyonudur. "
Son dört günün en garip anları bile, bu konuşmanın yanında sönük kalacak gibiydi.
"Peki, şiddetin ana kökü nedir?" diye sordu kadına.
"Gerçeklerden nefret etmektir."

Arkalarındaki arabanın Mercedes sedan olduğunu gördüler.

George Zane arabayı Honda'yla paralel ama biraz daha önde olacak şekilde caddedeki bir park yer ine getirdi. Ryan ve kadın ayın puslu ışıkları ve gölgelerin arasında kalmıştı.
Kadın, "Benimle konuşman gerekirse diye, adım... Cathy Sienna," dedi. Soyadını harf harf tekrarladı.
"Daha bu sabah bana gerçek adını asla söylemeyeceğini belirtmiştin."
"Hata ettim. Bir şey daha Bay Perry..."
Ryan onu dinliyordu.
"Gerçeklerden nefret etmek bir kusurdur," dedi Cathy. "Ondan kendini beğenmişlik ve bozma isteği doğar."

Ay ışığı gri gözlerini gümüş paralara çevirmişti.

"Birkaç dakika önce *ateşli* bir şekilde bozma isteği taşıyan bir adamın evindeydik. Dikkatli ol. Bulaşıcı olabilir."

Cathy Ryan'ın eline uzandı ama sıkmayıp, hoşça kal diyen bir iş ortağından çok daha sevecen bir hareketle, iki elinin arasında bastırdı.

Ryan daha ne söyleyeceğini bile düşünemeden Cathy arabaya binip kapıyı kapatmış ve motoru çalıştırmıştı.

Ryan caddede durarak uzaklaşmasını izledi. Sonra da Mercedes'in arka koltuğuna oturdu.
"Otele geri mi dönüyoruz efendim?" diye sordu Zane.
"Evet, lütfen."
Ryan'ın elinde, Teresa Reach'in, onu kurtaracak bir ipucu saklıyor olabileceğini düşündüğü fotoğrafını koyduğu sarı zarf vardı.

Fotoğrafın üzerinde daha dikkatli bir araştırma yapmak için onu yüksek çözünürlükte taratacak ve en iyi görüntü-geliştirme yazılımıyla inceleyecekti. Bu gece bununla ilgili daha fazla bir şey yapamazdı.

Otel yolunda Ryan tekrar tekrar Cathy Sienna'yı, onun endişelerinin gerçek olup olmadığını düşündü.

Önceki olayların ışığında, eğer zengin bir adam olmasaydı, Cathy'nin tavsiyesi ve ek olarak verdiği nasihatler kendisine söylenir miydi.

On dokuz

Ryan Mercedes'te birkaç telefon konuşması yaptı. Otele gidinceye kadar zarfın George Zane'in korumasında olmasından ötürü kendini rahat hissediyordu.
Wilson Mott'un başlıca ofisleri Los Angeles, New York ve Seattle'de olmasına rağmen, aralarında Las Vegas'ın da bulunduğu diğer şehirlerdeki güvenlik şirketleriyle de bağlantı halindeydi. Bu sayede Teresa'nın fotoğrafının buradaki güvenilir kişiler tarafından dijital olarak işlenmesini ve fotoğraf üzerinde daha verimli bir çalışma yapmasını sağlayacak olan yazılım ve donanımı elde etmesini sağlayabilmişti.

Sabah 06.30 civarında, şirketin Learjet'i Ryan'ı Vegas'tan uçurduğu sırada, Mott'un adamları Teresa paketini Denver'daki otelin süitine göndereceklerdi.

Samantha'ya iş için Denver'a gitmesi gerektiğini söylediği için, oraya gitmeye niyetliydi. Nedenini bilmiyordu.

Bu yolculuk Samantha'ya söylediği yalanı affettirmeyeceği gibi, yalanını da hafifletmezdi. Fakat bu noktada, annesi ve Spencer Barghest hakkında

yaptığı ama ona söylemeyi ihmal ettiği -planlı bir şekilde gizlemişti- ve gittiği yer hakkında söylediği yalandan çok daha büyük bir ihanet sayılan araştırmayı, Samantha'ya açık etmeye niyeti yoktu.

Newport Sahili'ndeki evine sah sabahı Dr. Samar Gupta ile olan randevusundan daha önce dönme gibi bir seçeneği yoktu. Lee ve Kay Ting'in mutfaktaki fısıldaşmalarını izlediğinde, kendisini kendi evinde izleniyormuş gibi hissetmişti ve hâlâ aynı şeyi hissediyordu.

Las Vegas'ın ona şans oyunlarından başka vereceği bir şey yoktu. O zaten masaya mümkün olan en büyük potun konduğu bir oyunun içindeydi ve ne barbut ne blackjack ne de bakara masadaki potun hayatı olduğunu aklından çıkarabilirdi.

Bu yüzden sabah erkenden Denver'a gidecekti.

Akşam yemeğini de, öğle yemeği gibi odasında yedi. Hiç iştahı yoktu ama yine de yedi.

Alıştığı üzere o gece de rüya gördü. Rüyasında koruyuculara batırılmış kadavralar görmeyi bekleyebilirdi ama görünmediler.

Kâbusları insanlar ya da diğer umacılar değil, o şehrin de yer aldığı ama onunla sınırlı kalmayan, manzaralar ve mimari üzerineydi.

Bir tepenin üzerindeki saraya giden bir vadi yolunda yürüyordu. Vadi ilk başta yemyeşildi. Şimdi kavrulmuş otlar, kurumuş çiçekler ve çürümüş ağaçlar, içinde şişmiş kapkara bir su kütlesinin, küllerin ve döküntülerin aktığı bir nehrin kenarını kuşatmışlardı. Sarayın önceleri altın sarısı ışıklar parlayan

pencereleri, şimdi hoplayıp zıplayan gölgelerle dolu, garip bir kırmızı renkteydi ve ilerlediği açık kapıya doğru yaklaştıkça, gizlenmiş bir kalabalığın fırlayıp üstüne çullanacağı korkusu daha da büyüyordu.

Vadiden sonra kendisini kapkara kayaların ve çevresi boyunca dizilmiş kapkara ağaçların çevirdiği ıssız bir gölün kıyısında buldu. Kara gökyüzünde sırıtan ay, kapkara suların üstünde hırlıyordu. Zehirli dalgalar Ryan'ın üzerinde durduğu kayalara çarpıyor ve gölün ortasından bir şey, üzerinden kapkara suların ve beraberinde kıvrılıp bükülen ayın aktığı, ölçülerin ötesinde dev bir yaratık çıkıyordu.

Sabahleyin duşunu alıp kahvaltısını yaparken ve hatta şirket jetiyle Denver'a uçarken, kâbusundaki görüntüler sık sık gözünün önüne geldi. Ryan sanki bu yerlere yıllarca önce, uykuda değil uyanıkken gittiğini hissediyordu, çünkü rüyadaki hayaller olamayacak kadar gerçek, detaylı, anımsatıcı, bildik hissettiren yerlerdi.

Ryan artık arızanın vücudundan başka, aklında da olup olmadığını merak ediyordu. Belki de kalbinin hatalı çalışması kan dolaşımının azalmasına yol açmış, bu da beynine zarar vermişti.

Yirmi

Otel beş yıldızlıydı. Başkanlık süitinin -kısa süreli kalınabilecek tek yerdi- pencereleri, şehrin cam ve çelik karışımı kulelerin sivri dişler gibi uzandığı siluetine bakıyordu.

Batıda ağaçlarla kaplı muazzam dağlar, kendilerinden de büyük bulutlara saplanmıştı: kümülüs kongestuslar And Dağları, üzerlerinde sallanan kümülonimbuslar da Himalayalar'dı. Bu nedenle bu semavi yapı öylesine ağırdı ki, çökecek olsa alttaki yeryüzünü ikiye bölerdi.

Süitinin rahat kitaplığında, ölü Teresa'nın fotoğrafı üzerinde yorucu bir çalışma yapmasını sağlayacak bir bilgisayar ve buna uygun şekilde bağlanmış donanım Ryan'ı bekliyordu. Klavyenin yanında Denver'ın en iyi pastanesinden alınmış bir kutu kurabiye duruyordu. Wilson Mott bunlardan her zaman gönderirdi.

Fotoğraf analiz programı harika bir de rehbere sahipti. Ryan servetini internetten yapmış olsa ve yazılımları kavrama ve tasarlama gibi bir yeteneği varsa da, sabahın büyük bölümünü, rahatça kullanabildiğinden emin oluncaya dek, programı deneyerek geçirdi.

Öğlen olduğunda bir ara verme ihtiyacı duydu. Kendisine kurabiyelerle ziyafet çektiği için öğle yemeği yemek istememişti. Fakat keyifle bir araba sürmek bir an çok cazip gelmişti. Ford Woodie Wagon ya da diğer özel yapım klasiklerinden biri burada olsa ne iyi olurdu.

Kalbinin durumu bir şoföre ihtiyacı olduğunu

kanıtlıyordu, fakat Ryan tek başına dolaşmak istiyordu. Vegas'tan havalandıklarında, pilotu Ryan'a otelde yer ayırtmak için önceden aramış bununla birlikte 7 gün 24 saat kiralık bir de SUV istemişti.

Siyah Cadillac Escalade'de her türlü konfor ve rahatlık vardı. Ryan şehirde kaybolma korkusu yaşamadan istediği gibi rasgele dolaşabilirdi, çünkü otele geri dönmek istediğinde, aracın navigasyon sistemi yolu tarif edecekti.

Daha önce Denver'a iki kez gelmiş olmasına rağmen, kongre merkezi ve yakın çevreden uzaklaşmayı göze alamamıştı. Şimdi ise şehrin büyük bir bölümünü görmeyi istiyordu.

Pazar trafiği yoğun değildi. Yarım saat içinde, çok çok sekiz-on dönüm genişliğinde bir parka geldi. Park tuğladan yapılma eski bir kilisenin bitişiğindeydi.

İçinde Escalade'i orada bırakıp, yürüye yürüye gezerek titrek kavakları keşfetme isteği -ya da ona benzer bir şey- uyandı. Sonbahar kıyafetlerinin içindeki ağaçlar, kapalı gökyüzüyle tezat oluşturan altın sarısı görüntüleriyle çok daha çarpıcı görünüyorlardı.

Parkta oyun alanı ya da bir anıt yoktu. Yalnızca rüzgârın dağıttığı yapraklarla kaplı parke taşından patikalar ve oturup doğanın ihtişamını düşünebileceğiniz birkaç bank vardı.

Bu ılık öğleden sonra havasında, ilk kar yağışı haftalarca uzak görünüyordu.
Beyaz bulutlar yükseklerde doğuya doğru sürüklenirken, yer seviyesinde hava sakindi. Ama bu durgunlukta bile kavaklar titriyordu, hep yaptıkları gibi.

Yürürken, ağaçların hışırtısını, evvelden beri sevdiği o sesi, dinlemek için sık sık duraklıyordu. Titrek kavaklar hava hareketlerine çok duyarlıydı, çünkü yaprak sapları incecik şeritler gibiydi ve sarkık yaprak ayalarına dik açı ile bağlanıyordu.

Bir banka oturduğunda, titrek kavakların hışırtısını daha önce nerede duyduğunu ya da onlara bu bitmek bilmeyen seslerini veren yaprak saplarının şeklini nereden bildiğini hatırlayamadı.

Parkı ilk gördüğünde içinde hoş bir duygu uyanmıştı. Ağaçların arasında yürümeye başladığında ise onlarla arasında çok tanıdık gelen bir bağ hissetmişti.

Şimdi de parlak sarı renkli yapraklardan oluşan gölgeliğin altındaki bu bankta otururken, bu bağ gittikçe güçlenmiş ve daha da yoğunlaşarak, hassas yapılı bir kalbin çektiği özleme dönüşmüştü. Daha önce buraya hiç gelmediği halde, açıklanamaz bir şekilde, tam da bu ağaçların altında her mevsim ve havada defalarca oturduğunu hissetti.

Orman söğüt bülbülleri, yakında güneye göç edeceklerdi, pürüzsüz hoş sesleriyle hışırdayan ağaçların arasında ötüşüyorlardı: *huu-huu-huu-iit-iit-iit-huu*.

Ryan bu kuşların orman söğüt bülbülü olduğunu nereden öğrendiğini bilmiyordu ama kuşların şarkıları onu bir anda tuhaf bir nostaljik özlemden, tam anlamıyla bir deja-vu hissine sürüklemişti. Bugün, bu parkta başına ilk kez gelen bir şey değildi.

İçindeki, daha önce buraya, hem de bir değil birçok kez geldiğine dair hissin kesinliği öyle heyecan vericiydi ki, Ryan banktan kalkıp dikildi. Doğaüstü güçlerin iş

başında olduğu hissi tüm benliğini kaplamıştı. Kafa derisi karıncalanıyor, ensesindeki tüyler diken diken oluyordu. Buz gibi bir ürperti, bir fizyoloji profesörünün elindeki lazer işaretçinin kesinliğiyle, omurgasının çevresinde geziniyordu.

Kilise yalnızca bir arka fon olarak dikkatini çekmesine karşın, Ryan şimdi aklına gelmeyen nedenlerle, içinde bu kiliseye daha önce girdiğine dair güçlü bir inançla oraya doğru döndü. Daha önce kiliseye adını görecek kadar yaklaşmamıştı ama buranın bir Katolik Kilisesi olduğunu biliyordu.

Hava hâlâ ılık olmasına rağmen, Ryan üşümeye başlamıştı. Parkta kiliseye doğru yürürken ellerini ceketinin ceplerine soktu.

Sabah ayinine hazır olması için süpürüldüğünden, St. Gemma Kilisesi'nin beton basamaklarını yalnızca birkaç titrek kavak yaprağı süslüyordu. Günün son ayini de yapıldığı için kilise sessizlik içindeydi.

Merdivenlerin başında bir an duraksayan Ryan, sunağın üstündeki İsa figürlü haçın ahşap oyma, İsa'nın başındaki dikenden tacın tıpkı el ve ayaklarındaki çiviler gibi altın kaplama olduğunu biliyordu. Haçın arkasında yaldızlı oval bir süsleme vardı. Ve süslemeye oyulmuş, yaldızlı kutsal ışıktan parlak ışınlar saçılıyordu.

Ryan basamakları çıktı.

Kapıya vardığında neredeyse geri dönüyordu. Girişi gölgeler kaplamıştı. Pencerelerin kirli camlarından giren gün ışığının rengârenk yayıldığı ve bazı lambalarının yandığı sunağın olduğu yerlerde gölgeler daha azdı.

Etkileyici haç her ayrıntısıyla daha önceden gördüğü gibiydi.

Tek başına kilisenin ortasındaki koridorda dikildi. Donakalmış, parktaki kavaklar gibi titriyordu.

Ryan daha önce buraya hiç gelmemiş olduğuna emindi ve Katolik de değildi. Ama bir insanın çok sevdiği bir yerdeyken duyduğu rahatlık tüm ruhunu kaplamıştı.

Ama bu rahatlık onu ısıtmadı ve yatıştırmadı, aksine geri çekilmeye zorladı.

Dışarıda, basamaklarda, düzensiz soluklarını yeniden kontrol altına almak için bir dakika geçmesi gerekti.

Bir kez daha parka girdi. Titreyen bacakları Ryan'ı zorlukla bir banka taşıdı. Oturdu ve cep telefonundan Wilson Mott'un özel numarasını aradı.

Mott'la konuştuktan sonra, burada bir müddet oturmayı düşünüyordu, çünkü henüz sakinleşmemişti ve araba kullanacak halde değildi. Fakat titrek kavakların pırıltısı, çizgili camlarıyla siyah demirden sokak lambaları, parlak siyah renge boyanmış dövme demirden bank ve parkelerin balık sırtı şeklinde döşendiği patika, Ryan'ın içini hatırlayamadığı ama aslında hiç yaşamadığı, geçmişe duyduğu özlemle doldurdu.

Tüm bu gariplikler Ryan için çok fazlaydı ve koşarak değil ama hızlı hızlı yürüyerek parktan ayrıldı.

Ryan otelinin adını Escalade'in navigasyon sistemine yazınca, genç bir kadının sabırlı, yumuşak sesi birkaç yanlış sapak haricinde Ryan'ı Denver caddelerinde başarıyla yönlendirdi.

Yirmi bir

Denver'ın tepelerindeki başkanlık süitinin kitaplığında, Ryan Perry saplantılı bir şekilde ölü Teresa'nın dijitalize edilmiş fotoğrafı üzerinde çalışıyordu.

Fotoğraf analiz programı kadavranın gözlerini çoğaltabildiği, büyütüp bu donuk gözlerdeki geri plan yansımalarını silebildiği çok sayıda araç içeriyordu. Bazı özellikler birlikte kullanılabiliyordu. Ve üzerinde çalıştığı bölge fazla büyütülmekten çözünürlüğünü kaybedince, bilgisayar koyuluk ve netlik görüntüyü eski haline getirene dek pikselleri çoğaltabiliyordu.

Buna rağmen pazar sabahı 07.05'te, Wilson Mott'un detektifi geldiğinde, Ryan bu optik yansımalardaki ışık ve gölge şekillerine hiçbir şey yapmayı başaramamıştı.

Parktan ayrılmadan hemen önce Mott'u arayıp kan alacak ağzı sıkı, güvenilir biri olup olmadığını sorduğunda, bu görevi yüklenebilecek sağlık teknisyeni benzeri en yakın kişinin, henüz güvenlik şirketinin Los Angeles ofisine dönmemiş olan George Zane olduğu yanıtını almıştı. Mott'un yanında çalışmaya başlamadan önce, Zane Birleşik Devletler ordusunda sıhhiye eri olarak, Irak'ta savaş alanlarında ilkyardım hizmeti vermişti.

Şimdi Ryan kolunun altında bir havlu olduğu halde, ana yatak odasındaki yatağa uzanmış, Zane de toplardamarından çektiği 40 mililitre kanı sekiz tane 5 mililitrelik viyale dolduruyordu.
"Bilinen her türlü zehir için tahlil edilmesini

istiyorum," dedi Ryan.
"Peki efendim."
"Sadece kardiyak hipertrofiye neden olduğu bilinenler değil."
"Burada Denver'da işbirliği yaptığımız bir laboratuvar var ve iki kan uzmanı gece boyu bunları araştıracak. Aldıkları ücreti duymak isteyeceğinizi sanmam."

"Ücretleri umurumda değil," diye karşılık verdi Ryan.

Ciddi bir servete sahip olmanın en iyi yanlarından biri, eğer -Wilson Mott gibi- doğru bir servis sağlayıcıyla çalışıyorsanız, neyi ne zaman isterseniz elde edebilmenizdir. Ve isteğiniz ne kadar garip olursa olsun, hiç kimse kaşını dahi kaldırmaz ve herkesten büyük saygı görürsünüz, en azından yüzünüze karşı.

"Tahlillerde uyuşturucu taraması yapılmasını da istiyorum. Halüsinasyon ya da sanrı gibi yan etkileri olan Halüsinojenler ve uyuşturucuları da kapsasın, hatta özellikle bunlar taransın."

"Peki, efendim," dedi Zane, dördüncü viyali bir kenara koyarken. "Bay Mott bana tümü hakkında bilgi verdi."

Dazlak kafasındaki düğüm olmuş yaralı dokusu, mora çalan etkileyici gözleri ve zaten geniş olan ama sanki kan kokusuyla heyecanlanmış gibi daha da genişleyen burun delikleriyle George Zane'in rahatsız edici biri olması gerekirdi. Fakat aksine rahatlatıcı bir etkisi vardı.
"Elin çok hafif George."
"Teşekkür ederim efendim."
"İğnenin battığını bile anlamadım. Olaya yaklaşımın da çok iyiydi."
"Ordudan kalma efendim."

"Orduda hastaya yaklaşım dersi verdiklerini bilmiyordum."
"Savaş alanlarında öğreniyorsunuz efendim. Gördüğünüz acılar öğretiyor. Hassasiyet göstermeye çalışıyorsunuz."

"Ben orduda hiç görev yapmadım."

Eh, orduda ya da değil, hepimiz her gün savaşa gidiyoruz. İki şırınga daha alacağım efendim."

Zane kan dolu silindiri kanülden çıkarıp yerine boş bir tane takarken Ryan, "Muhtemelen bir tür paranoyak olduğumu düşünüyorsundur," dedi.

"Hayır, efendim. Dünyanın kötülüklerle dolu olduğu açık. Bunlara karşı uyanık olmak sizi gerçekçi yapar, paranoyak değil."
"Peki ya birilerinin beni zehirlediği ya da uyuşturucu verdiğine dair düşüncelerim..." "Siz ilk olmazdınız efendim. Düşman her zaman bombanın karşısında ya da namlunun diğer ucunda olmaz. Bazen tıpkı bizim gibi görünür ki bu da onu neredeyse görünmez kılar ve işte o zaman en tehlikeli olduğu zamandır."

Ryan Wilson Mott'a reçeteli bir uyku ilacı tedarik etmesi ve Zane ile kendisine göndermesi talimatı da vermişti. Sadece gözleri fal taşı gibi açık, çeken bir bacak ve deliler gibi koşuşturan bir zihinle yerinde duramadığı ve onu bir köpekbalığının sırtına binecek kadar delirten uykusuzluğunu engelleyecek değil, aynı zamanda rüya dahi görmeyeceği kadar derin bir uykuya dalmasını sağlayabilecek güçte bir ilaç istemişti.

Zane kan tüpleriyle birlikte odadan ayrıldıktan sonra, Ryan oda servisine, yediği zaman ancak bir barbitürat

kokteylinin yapabileceği kadar uyku verebilecek ağırlıkta bir akşam yemeği siparişi verdi.

Yemeğin ardından Ryan ilaç şişesinin üstündeki dozaj bilgilerini inceledi. Bir tane tavsiye edilirken, o şişeden iki kapsül birden çıkardı ve bunları bir bardak sütle yuttu.

Yattığı yerden uzaktan kumandayla otelin abone olduğu uydu-TV servisinin sunduğu eğlence seçenekleri okyanusunda sörf yapıyordu. Bir klasik film kanalında, bir kadın mahkûm filmi buldu. Film o denli sıkıcıydı ki muhtemelen reçeteli bir yatıştırıcı almaya ihtiyaç duymayacaktı.

Ryan uykuya daldı.

Issız bir karanlık, belli belirsiz fark edilen karmakarışık bir çarşaf ve sonra dingin bir karanlık, yalnızca kalbin kasılmalarının ve arteriyel akıntının ritmik içsel sesi, mehtapsız bir gecedeki bir göl kadar, bir kuzgunun kanatları gibi kara karanlık vardı ve başka bir şey yoktu, sadece bu ve başka hiçbir şey...

Ve sonra dikdörtgen bir çerçevenin içinde titreşen, karanlıkla çevrelenmiş bir rüya sahnesi.

Bir adam ve bir kadın konuşuyordu, erkeğin sesi tanıdık geliyordu, aynı zamanda müzik sesi ve bir baskı hissi vardı ve bir silah sesi.

Rüya titreşiyordu, çünkü Ryan gözlerini kırpıştırıyordu ve rüya dikdörtgen bir çerçevenin içindeydi, çünkü bu bir rüya değildi, kadın mahkûm filmi de değildi, klasik-film kanalının bu saatte klasik yayınladığını sandığı bir şeydi.

Başucundaki saatin parlayan numaraları 02.36'yı gösteriyordu. Dört saattir uyuyordu, belki de beş.

Biraz daha uyumak istiyordu, biraz daha uyumaya ihtiyacı vardı, el yordamıyla kumandayı aradı, buldu, dikdörtgenin içindeki renkli görüntüyü söndürdü, silahın sesini kesti, müziği susturdu, kadını susturdu, William Holden'ı susturdu.

Kumanda gevşeyen elinden kayar, bilinçsizliğin huzurlu kollarına düşerken, Ryan aniden az önce kapattığı filmin, çarşamba gecesi geçirdiği ve doktoru Forry Stafford'a gitmesine neden olan korkunç nöbetin sonrasında, perşembe sabahı bilinci tekrar yerine gelirken gördüğü filmin aynısıydı.

Perşembe sabahı yatak odasının zemininde, cenin pozisyonunda kıvrılmış, gözleri çapaktan kapanmış, kupkuru ve zehir gibi bir ağızla uyandığında TV'deki o bilmediği William Holden filminin özel bir anlam taşıdığına, içinde şifreli bir mesaj geleceği hakkında bir uyarı olduğuna inanmıştı.
Tamamen kendine gelince bu düşüncelerden sıyrılmış ve nöbetlerle kendisine bütün gece işkence eden o delici baş ağrısını hatırlamıştı.

Fakat şimdi neredeyse dört gün sonra, bir kıyıda bekleyip duran o ilham yeniden gelmişti. Ryan kendisini yatağa bastıran yerçekimiyle savaşmak, kalkıp televizyonu açmak, filmi teşhis etmek ve sahnelerini sıkıp, hikâyenin taşıyor olabileceği ürkütücü kehaneti çıkarmak zorundaydı.

Ağır bir akşam yemeği, güçlü bir ilaç, bitkinliğin verdiği ağırlık bir tür korkunun etkilediği Ryan, bunun yerine, bilincin son kum zerrelerinin avuçlarından akıp gitmesine izin verdi.

On saat uyuduktan sonra pazartesi sabahı, bir sarhoşun üç günlük bir âlemden sonra çekebileceği bir baş ağrısıyla uyandı.

Duş yaparken, su taneleri kafatasına sanki her damlası dolu tanesiymiş gibi çarpıyordu. Işık loş olmasına rağmen gözlerine batıyor, her türlü koku onu rahatsız ediyordu.

Bu baş ağrısıyla fincan fincan kahve içerek başa çıkmayı denedi. İlk fincanı sade içti, ikincisini kremalı ama şekersiz.

Sonra yağsız bir tost söyledi. Daha sonra tereyağlı bir muffin ısmarladı. Öğleden sonra bir tabak vanilyalı dondurma söyledi.

Ryan sanki üzerine titreyen annesinin her dediğini yapmaya çalıştığı hasta bir çocukmuş gibi, oda servisi her seferinde bir tanesini getirmişti.

Ryan bilgisayarın başında hiç ara vermeden çalıştı. Teresa Reach'in cansız gözlerindeki yansımaları büyütmeye ve oradan çıkaracağına inandığı anlamı keşfetmeye uğraşıyordu. Saatler sonra, bu ikiz görüntünün üzerinde çalışarak, çıkarılacak hiçbir anlam olmadığını öğrenmişti.

Onu meşgul eden bu iş olmasa, valeden Escalade'i otelin garajından almasını söyler, sonra da titrek kavakların olduğu parka sürerdi, tabii parkı tekrar bulabilir miydi bilmiyordu. Daha önce parktayken St. Gemma'nın çekimine direnememişti ve kiliseye yapacağı bir ikinci ziyaret bu esrarın aydınlatılmasına, hatta ufacık bir ipucu bulmasına bile yardımcı olmaz, aksine daha çok kafasını karıştırır mı diye merak ediyordu.

Son birkaç gündür karşılaştığı sayısız tuhaflık, başlangıçta merakını daha da arttıran bir şaşkınlığa sürüklemişti onu. Şaşkınlık yerini, devam etmesi halinde akli ve ruhi yorgunluğa neden olan, zihin bulanıklığına bırakmıştı.

Pazartesi öğleden sonra, nihayet Teresa'nın gözlerinde arkasından dolaplar çevirenlerin kimliğini ya da onları bu işe teşvik eden nedenleri açığa çıkaracak hiçbir şey olmadığını öğrenmişti.

Buna rağmen bu son fotoğrafla ilgili bir *şeylerin* çok önemli olduğunu söyleyen his kaybolmamıştı. Hiç şüphe yok ki kameranın arkasındaki Spencer Barghest'ti; öyleyse Barghest Rebecca Reach'e Teresa'nın yaşamına son vermesi için yardım etmişti.

Samantha annesinden uzak olduğunu söylemişti.

Öldü. Benim için. Rebecca'nın mezarı Las Vegas'taki bir apartman dairesi. Yürüyor, konuşuyor ve nefes alıyor ama kesinlikle ölü.
Fakat cuma akşamı, öfkeyle söylediği bu sözlerin üzerinden daha kırk sekiz saat bile geçmeden Ryan kestirirken evden çıkıp, ay ışığının aydınlattığı biber ağacının altında Barghest'le buluşmuştu.

Spencer Barghest bunun bir parçasıydı ve görünüşe göre en iyi ihtimalle ruh hastası, en kötü ihtimalle de hem ruh hastası hem de ahlaksız biriydi ve bu yüzden, bu işe Ryan'ın servetiyle ilgilendiği için bulaşmamıştı. Barghest Teresa'yı bitirmişti ve Ryan'ı bitirme planının da bir parçası olmalıydı ki bu da Ryan'ın fotoğrafa -bu esrarı aydınlatacak bir anahtar barındırdığına dair- gösterdiği sezgisel tepkinin hemen göz ardı edilmemesi gerektiğini gösteriyordu.

Eğer cevap gözlerde değilse, fotoğrafın diğer bölümlerinde olabilirdi.

Ryan dikkatini bu defa da Teresa'nın açık duran ağzına yöneltti. Kadının dolgun dudakları, sanki son nefesi ağzından kurtulmak için birbirinden ayırmış gibi aralıktı.

Dudaklarının arkasındaki, ağzının iç kısmındaki, karanlık üstünkörü bir bakışla göründüğü kadarıyla, gölgelerle ve dokuyla uyuşmuyordu. Ryan şimdi Teresa'nın ağzında, dişlerinin hemen arkasında dili olamayacak kadar geometrik, belli belirsiz bir cisim görüyordu.

Teresa'nın dudaklarını ekranı kaplayacak şekilde büyüttü. Daha büyük bir ölçekte net görünecek şekilde düzeltmek için pikselleri kopyaladı.

Kadının biçimli ağzı Ryan'a sanki çığlık atıyormuş gibi görünüyordu fakat sessizlik bozulmamıştı ve hareketsizlik, Spencer hayatına neyle son veriyorsa, o anda söylemiş olabileceği son sözlerine dair bir ipucu vermiyordu.

Ryan gözler üzerinde çalışırken yaptığı gibi, saplantılı bir şekilde bu yeni iş üzerine eğildi.

Pazartesi akşamı 08.40'ta, Ryan Stilton peynirli ve kornişonlu bir sandviç yiyip bilgisayarda çalışırken, George Zane kan tahlillerinin sonucunu bildirmek için telefon açtı.

İki kan uzmanı ve laboratuvardaki yardımcıları, Zane'in Ryan'dan aldığı 40 mililitre kan üzerinde yaptıkları kapsamlı testler sonucunda zehir, uyuşturucu ya da diğer şüpheli kimyasalların izine rastlamamıştı.

"Bir şeyleri gözden kaçırmış olmalılar," dedi Ryan. "Hiç kimse mükemmel değildir, herkes ara sıra çuvallayabilir."

"Yeniden kan alıp, tahlil etmesi için yeni birilerini bulmamı ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır. Bu her neyse, standart testlerle tespit edilemeyecek kadar incelikli bir şey olmalı. Kanımı son damlasına kadar alıp, bin tane de hematolog tutsan, şu anda bildiğimden fazlasını öğrenemem."

Ryan ilaçları tuvalete döküp sifonu çekti ve oda servisine bir kap kahve ısmarladı.

Kendisi için zamanın tükendiğini hissediyordu ve bu sadece on sekiz saatten biraz uzun bir süre kalan ve miyokard biyopsi sonuçlarını alacağı Dr. Şamar Gupta ile randevusu için değildi.

Akşam yavaşça çekilip gece yarısına doğru ilerleyince, Teresa Reach'in dudaklarının dış çizgileri, dişleri ve ağız boşluğu Ryan'ın baştan çıkarıcı olmakla birlikte yatağa gitmeyip, bilgisayarın karşısındaki büro koltuğunda uyuyarak sabaha karşı saat üçü biraz geçe, aradığı' gerçeği hâlâ bulamamış halde uyandığı, insanı tüketen dünyası olmuştu.

Denver'dan Kaliforniya, Los Angeles'taki John Wayne Havaalanı'na şirketin Learjet'i ile uçarken, Ryan zaman zaman aradığı ipucunun Teresa'nın açıkta duran bir kulağının o narin kıvrımına dokunan ve aynı şekilde yüzünün bir tarafında görünen yastığın kıvrımlarındaki saçlarında gizli olup olmadığını merak ederek, bilgisayarda büyütme imkânı olmadığı fotoğrafı inceledi.

Uçağın tekerlekleri piste değdi ve Ryan'ın

kardiyoloğuyla randevusuna bir saatten az bir süre kala, terminale doğru pistte ilerlemeye başladı.

Lee Ting'e kendisini havaalanında bir arabayla beklemesini söyleyerek sırrını tehlikeye atmaktansa, Ryan araç için bir limuzin şirketini ayarlamıştı. Şirket süper uzun beyaz bir Cadillac ve sohbetin görev tanımının bir parçası olmadığını düşünen, saygılı bir şoför göndermişti.

Ryan Dr. Gupta'nın muayenehanesine giden yol boyunca, limuzinde Teresa'nın cansız yüzüne baktı.

Kişiliğine hiç uymayan bir ruh haline bürünmüştü. Denver'da yenik düştüğü kafa karışıklığı daha da artarak, artık yalnızca kafa karışıklığı olmayıp, allak bullak olmanın eşiğine gelmişti. Zihinsel melekeleri öğrendikleri, yaşadıkları ve bunları yorumlama konusunda yaptığı hatalar karşısında mahvolmuştu.

Hayatında ilk kez yaşadığı bu bozgun ruhunu tüketmeye yeterliydi fakat Ryan aynı zamanda içine bir bıkkınlık yerleştiğini de hissediyordu ve en kötüsü de buydu, çünkü kendisini hiçbir zaman, hiçbir şekilde pes edecek biri olarak görmemişti.

Anne babasının bencilliği ve ona karşı olan ilgisizlikleri, Ryan'a yalnızca ileriki yaşamında değil, aynı zamanda asla onlar gibi olmamaya karar verdiği çocukluk döneminde de, başarmaktan başka bir yolu olmadığını öğretmişti.

İş hayatında her türlü tersliği bir fırsat olarak değerlendirmiş, her başarıya kendisini çok daha büyük başarılara taşıyacak bir başka mücadele gözüyle bakmıştı. Bir sorun karşısında, bulunduğu konumu öncekine göre çok daha avantajlı bir yere gelmek için

terk ettiği zamanlar dışında, asla boyun eğmemiş, hiçbir zaman teslim olmamış, ne olursa olsun pes etmemişti.

İçinde büyüyen bu teslimiyet hissinin, duyduğu umutsuzluğu söküp atacak bir tahammül unsuru barındırdığına inanmayı çok isterdi. Fakat tahammül cesaretin canlandırdığı bir dayanma gücüydü ve limuzinin tekerleklerinin her dönüşünde, Ryan önceden sahip olduğu dayanma gücünden gittikçe uzaklaştığını ve cesaretini bir daha toparlayamayacağını hissediyordu.

Ryan son beş gün içinde yaptığı her şeyin -Rebecca Reach ve Barghest'i kapsamlı araştırmak- bu öğleden sonra kardiyoloğundan alması muhtemel haberi düşünmemek için umutsuzca dikkatini başka yöne çevirme çabası olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Belki de elinden hiçbir şeyin gelmediği ölümcül bir teşhisi kabul etmemek için, savaşmayı çok daha fazla isteyeceği bir umacı arayarak kendisini oyalamıştı.

Dr. Gupta'nın ofisinin bulunduğu binaya geldiklerinde, limuzin park etmenin yasak olduğu bir yerde durdu.

Ryan Teresa'nın fotoğrafını sarı zarfa koydu. Şoför direksiyondan kalktı ve Ryan'ın kapısını açmak için aracın arka tarafına geldi.

Ryan cansız kadının fotoğrafını mantıksız bir şekilde yanına almıştı. Kardiyoloğuna göstermek için değil, teslimiyet ile çaresizlik arasındaki o dik basamağı inmesine engel olabilecek güce sahip bir tılsımmış gibi, sadece onu tutabilmek için.

Yirmi iki

"Kardiyomiyopati," dedi Dr. Gupta.

Sanki bu haberi klinik yerine çok daha güven verici bir ortamda vermesi gerektiğini hissetmiş gibi, muayene odasında değil, Ryan'la kendi özel odasında oturuyorlardı.

Masanın arkasındaki bir rafta, gümüş çerçeveler içinde, doktorun ailesinin fotoğrafları duruyordu. Karısı çok hoş görünüyordu. Hepsi de güzel görünümlü iki kızları, bir oğulları vardı ve bir de golden retrieverları.

Rafta aynı zamanda bir yelkenli tekne maketi ve Gupta ailesini -köpek de dahil olmak üzere- gerçek bir teknenin güvertesinde gösteren iki fotoğraf daha vardı.

Teşhisi dinleyen Ryan Perry, doktorunu sahip olduğu aile ve yaşamının apaçık görülen, maddi zenginlikten çok farklı -ve çok daha büyük- kutsanmış zenginliğinden dolayı kıskandı.

"Bir kalp kası hastalığı," dedi Şamar Gupta. "Kalbin kasılma yeteneğini azaltarak, kan dolaşımının verimliliğini düşürür."

Ryan bunun nedenini, Forry Stafford'un bahsettiği zehirlenmenin neden olma ihtimalini sormak istedi, fakat bekledi.

Dr. Gupta'nın telaffuzu her zamanki gibi kusursuzdu

fakat sesindeki o ahenk, duyduğu ve ona ölçülü bir ciddiyet veren acıma duygusuyla burulmuştu:
"Kardiyomiyopati üç ana gruba ayrılır- restriktif kardiyomiyopati dilate ve hipertrofik."
"Hipertrofik. Bendeki buydu."
"Evet. Kalp kası liflerindeki bir anomali bu. Kalp hücreleri görevlerini gerektiği şekilde yapamaz."
"Peki nedeni?"
"Genellikle kalıtsal bir hastalıktır."
"Ailemde böyle bir hastalık yok."
"Büyükbaba ya da büyükannende olabilir. Kimi zaman hiç belirti göstermez, aniden götürür ve kalp krizi olarak adlandırılır."

Ryan'ın babasının babası, kırk altı yaşında ani bir kalp krizi nedeniyle ölmüştü.

"Peki, tedavisi nedir?"

Kardiyolog bunu söylemekten utanırcasına, "Tedavisi yok," dedi, sanki tıp biliminin bulamadığı bir tedavinin suçlusu kendisiymiş gibi.
Ryan dikkatini aile fotoğrafındaki golden retrievera yöneltmişti. Uzun zamandır bir köpek sahibi olmak istiyordu. Hayatında bir köpeğe yer açamayacak kadar meşguldü. Her zaman, ileride köpeklere ayıracağı bolca vakti olacağını düşünmüştü.

"Kalp yetmezliğini kontrol altına almak için diüretik ilaçlar, ritim bozukluklarını kontrol altına almak için de antiaritmik ilaçlar vererek yalnızca semptomları tedavi edebiliyoruz," dedi Dr. Gupta.

"Sörf yapıyorum. Oldukça hareketli bir hayatım var. Bu bana ne tür kısıtlamalar getirecek, neyi nasıl değiştirecek?"

Kardiyoloğun tereddüdü, Ryan'ın bakışlarını golden retrieverdan ayırmasına neden oldu.

"Öncelikli konu," dedi Dr. Gupta, "Hayatını nasıl kısıtlayacağı değil, ne süreyle kısıtlayacağı."

Doktorun yumuşak bakışlarında, sanki bir falcının cam küresine bakıyormuş gibi, Ryan geleceğini gördü.

"Durumun stabil değil Ryan. Semptomlar tedavi edilebilir fakat bunun altında yatan araz kontrol altına alınabilen bir şey değil. Kalp fonksiyonların gün geçtikçe bozulacaktır."

"Ne kadar zamanım var?"

Dr. Gupta bakışlarını Ryan'dan kaçırdı ve masasının üzerinde duran bir başka aile fotoğrafına baktı. "Sanırım bir yıldan fazla değil."

Çarşamba gecesi, yatak odasının zemininde acı içinde kıvranan Ryan, o anda, oracıkta öleceğini düşünmüştü. O günden beri de her an yere yıkılmayı bekliyordu.

Bu nedenle, bir yıl ona hediye gibi gelmeliydi fakat tersine, doktorun tahmini Ryan'ı baştan aşağı ikiye ayıran psişik bir giyotin gibiydi ve verdiği keder o kadar yoğundu ki, sesini bile çıkaramamıştı.

"Sana kök hücre araştırmalarının çok ilerlediğini söyleyebilirim," dedi Dr. Gupta, "Fakat bir yıl içinde hiçbir sonuç alınmaz, hatta belki de hiç alınamayabilir ve sen de böyle bir beklentiyle teselli olacak bir insan değilsin. Bu nedenle tek çare kalp nakli."

Ryan bakışlarını, sanki batmasını önleyen bir can simidiymiş gibi iki eliyle sımsıkı kavradığı, Teresa'nın fotoğrafının durduğu zarftan kaldırdı. "Kalp nakli mi?" "Seni derhal BOPA'ya kayıt edeceğiz."

"BOPA mı?"
"Birleşik Organ Paylaşım Ağı. Bağışlanan organların adil bir şekilde dağıtılmasını sağlıyorlar."
"Yani bir şansım var."
"Kalp nakilleri genellikle iyi sonuç veriyor. Yeni bir kalple tam on beş yıldır dolu dolu yaşayan bir hastam var ve kalbi hâlâ daha enerjik bir şekilde çalışıyor."

Ryan'ın kederini azaltacağı yerde, ölümden bir kalp nakli sayesinde kaçabileceği ihtimali onu daha da duygusal yapmıştı.
Şamar Gupta'nın önünde gözlerinden yaşlar boşalmasını istemiyordu. Bu mahcubiyeti dindirmek için söyleyecek bir şeyler aradı ve son birkaç günün anafikrine dönüş yaptı: "Zehirlenmiş olabilir miyim?"

Dr. Gupta kaşlarını çattı. "Kesinlikle hayır."

"Dr. Stafford zehirlenmenin kalp büyümesine neden olabilecek sebeplerden biri olabileceğinden söz etmişti. Ama aynı zamanda ihtimal dışı da bırakmıştı."

"Ama biyopsi yapılan dokulardan gördüğüme göre, senin durumunun kalıtsal olduğu belli," dedi dedi kardiyolog.
"Kalıtsal mı?"
"Irsi. Hücre özellikleri klasik bir kalıtım öyküsü anlatıyor."
"Yeterince belli," dedi Ryan, "Ama kesin değil, öyle mi?"
"Hayatta hiçbir şey kesin değildir Ryan."
Gözyaşlarını başarılı bir şekilde bastıran Ryan, hafifçe gülümsedi ve "Ölüm ve vergilerin dışında," dedi.
Dr. Gupta Ryan'ın gülümsemesine, memnun bir ifadeyle karşılık verdi. "Gerçi Maliye Bakanlığı hiç değilse mahkeme gününü bildiriyor."

Yirmi üç

Dr. Gupta ile randevusunu takip eden günlerde, Ryan durumunu yadsıma nöbetlerine teslim olmuş ve bu nöbetler boyunca takıntılı bir şekilde internetteki tıp sitelerinde kardiyomiyopati tedavisindeki son gelişmeleri araştırmıştı.

Moralini düzeltmeye yetecek kadar çarpıcı bilimsel haberler bulamadığı zamanlar, alternatif tıp sitelerine giriyordu. Egzotik bir Brezilya ağacının kabuklarından yapılan bir ilaçla ya da sadece Tayland'ın balta girmemiş ormanlarının derinliklerinde yetişen bir bitkinin yapraklarından yapılan çayla tedavi olan hastaların hikâyelerini büyük bir hevesle takip ediyordu.

Dr. Gupta'nın verdiği kalp nakliyle ilgili koca bir paket dokümanı tekrar tekrar okumuştu. Her okuduğunda modern cerrahinin başarılarına duyduğu hayranlık yerini hastalarla organ bağışçılarının sayısı arasındaki dengesizlik yüzünden düş kırıklığına, bu dengesizliği gidermesi gereken sağlık hizmetleri bürokrasisinin

kurduğu sisteme karşı bir tahammülsüzlüğe bırakıyordu.

Kökünden değişmiş -ya da kısalmış- olan geleceğine uyum sağlamaya çalışırken, hâlâ iş için Denver'daymış numarası yaparak Samantha'dan uzak duruyordu.

Onu görmeden önce, teşhisi kabullenmeye başlamasına yetecek bir sürenin geçmesini istiyordu. Bu durumu Samantha'yla paylaştığında kontrolünü kaybetmeyi istemiyordu, çünkü aralarında ne geçmiş olursa olsun, bu karşılaşma belki de Ryan'ın hayatının en önemli anı olacaktı. Samantha'nın söyleyeceklerine, ifadelerindeki en küçük bir ayrıntıya ve vücut diline odaklanabilmek için tamamen aklı başında olmalıydı.

Teresa'nın fotoğrafı Ryan'ın aklını karıştırmaya devam ediyordu.
Kolorado'dan eve uçarken, Wilson Mott'un Denver'da kendisi için ayarladığı bilgisayarı yanında getirmişti. Makine şimdi ana yatak odasındaki masanın üstünde duruyordu.

Cansız kadının ağzında gerçekten bir cisim olup olmadığını tespit edemeyince, fotoğrafı iki buçuk santimetrekarelik seksen eşit parçaya bölmüş, her bir kareyi tek tek büyütmüş ve ayrıntılı bir şekilde incelemişti. Altın sarısı saçlarına ya da yastıktaki kıvrımların arasına, ipucu olabilecek bir şeyler takılmış olabilirdi. Belki de, hayal bile edilemeyecek bir şekilde, yüzündeki belli belirsiz bir iz Teresa'nın ölümünü Ryan'ın geçirdiği krizlere bağlayabilecek bir ipucu olabilirdi.

İki gün boyunca yirmi karenin üzerinde çalıştıktan sonra, bunun aptalca bir araştırma olduğunu

düşünmeye başlamıştı. Fotoğrafın onu heyecanlandırmasının nedeni, yalnızca Teresa'nın Samantha'nın ikizi olması ve onu bu durumda görünce, tıpkı bir kâhin gibi Samantha'nın ölümünü gördüğünü düşünmesi, bu nedenle büyük bir şok geçirmesiydi.

Nihayet bilgisayarı kapattı, fotoğrafı incelemekten vazgeçmeye niyetliydi. Monitördeki dijitize edilmiş fotoğraf bıkkınlık verdiyse ve artık ilgisini çekmiyorsa da, orijinal sekize onluk fotoğrafı ne zaman sarı zarftan çıkarsa, gözlerini ondan alamıyordu. Tıpkı Spencer Barghest'in evinde olduğu gibi bu fotoğrafla son günlerdeki gariplikleri açıklamaktan daha fazlasını yapabilecek bir keşfin eşiğinde olduğu, aynı zamanda ve tam adıyla onu *koruması* gerektiği inancıyla, yine fotoğrafa mıhlanıp kalmıştı.

İş hayatında, yıllar boyu, her önsezisine kulak vermeyi öğrenmişti. Fakat bu mantıksız teoriyle geçirdiği zamanlar, yakın zamanda geliştirdiği paranoya, kalbinin yetersiz çalışmasının, kanına yeterli oksijen gitmeyişinin sonuçlarıydı. Bu durumda artık önsezilerine güvenemeyeceği gibi, bu düşüncenin zihninde sonsuza dek aynı tazelikte yer alacağına da emin olabilirdi.

Otuz dört yaşında ölüme mahkûm edilmesinin haksızlık olduğu üzerinde bir an bile durmamıştı. Bu durumda, hayattaki her olumsuz durum karşısında olduğu gibi, sızlanabilir ya da eyleme geçerdiniz. Yalnızca eyleme geçmek umut vaat ederdi.

Acil bir durumdan çıkış yollarınızın yalnızca keskin zekânız ve sıkı çalışma hevesinizle sınırlı olan iş hayatının tersine, sağlıkla ilgili bunalımlarda seçenekler daha da kısıtlıydı. Fakat Ryan kurban

olmayı reddediyordu. Eğer kendisini bağlayan bu amansız kaderden kaçmanın bir yolu varsa, Ryan düğümleri çözüp kendisini bağlayan bu bağdan kurtulmanın yolunu bulabilirdi.

Durumuna alışıp organ paylaşım protokollerini ve nakil ameliyatı tekniklerini hızlı bir şekilde öğrenirken bir başka ani krizle yere yıkılmayı bekliyordu ama kriz geçirmedi. Dr. Gupta görünüşe göre Ryan'ı son zamanlarda rahatsız eden semptomları şimdilik bastıran üç ilaç vermişti.

Ryan perşembe günü boyunca ana yatak odasında kaldı ve evin bir başka yerine gitmeye cesaret edemedi. Kimseyi görmek istemiyordu, çünkü o sırada yapacağı masum bir sohbet sırasında bile ciddi bir sağlık sorunu olduğunu açık edebilirdi ya da birisi bu sonucu çıkarabilirdi. Bu haberi ona kendisi vermeye hazır olana dek, durumuyla ilgili en ufak bir bilginin dahi Samantha'ya ulaşmasını istemiyordu.

Kay Ting'in sesli mesajı üzerine, istediği yemek ve atıştırmalıkların listesini ve ne zaman getirmelerini istediğini sırayla söyledi. Bu teslimatlar yemek-servis arabasıyla yapılıyor ve ana yatak odasının dışındaki asansör girintisine bırakılıyordu.
Bazen bir yazılım bölümü üzerinde çalıştığı zamanlar hiperaktif bir durumdayken, Ryan günlerini bir münzevi gibi geçirir, pijamalarıyla dolaşır ve ancak sakalları kaşınmaya başladığında tıraş olurdu. O yüzden bu durum evdekilerin tuhafına gitmezdi.

Yiyecek ve içeceklerinin içine zehir ya da uyuşturucu karıştırılmış olma ihtimalini çok fazla kafasına takmıyordu. Çünkü şüphe onu önce Rebecca Reach'e ondan da çağdaş mumyalar müzesi evindeki Spencer

Barghest'e, Ting'lere ve evdeki diğer çalışanlara, çevresindeki, ona komplo kurma ihtimali neredeyse hiç olmayan diğer insanlara götürmüştü.

Üstelik, kalbi zaten hasar görmüştü. Zehirci, tabii öyle biri varsa, bundan sonra gereğinden fazla doz vererek kimliğini açığa çıkarma riskinden başka bir şey elde edemezdi.

Batık şehirler, ıssız göller ve zebanilerle dolu saraylar gördüğü rüyaları, artık Ryan'ın uykularını bozmuyordu. Hiçbir pencerede, duvarda ya da oda kapısında açıklayamadığı tıkırtılar, kelebeklerin, kuşların ya da eldivenli ellerin çıkardığı patırtılar duymuyordu.

Muhtemelen kesin bir teşhis ve ciddi bir yaşam süresi tahmini sayesinde Ryan'ı tümüyle zihninin, sinir sisteminin enerjisini hayali düşmanlara harcamasına gerek bırakmayan *gerçek* tehlikeye odaklamıştı ve aslında nakil için uygun bir kalp bulununcaya dek hayatta kalmaya konsantre olursa, buna zaten dayanamazdı.

Cuma günü berbat haberleri Samantha'ya iletmeye hazırdı. Ona Denver'dan döndüğünü ve akşam yemeğinde beraber olmak istediğini söylemek için telefon açtı.

"Geçen hafta gitmeye can attığın o yeni restoranı denemek ister misin?" diye sordu Samantha.

"Bu birkaç gün çok yorucu geçti Sam. Daha sakin bir gece geçirmeyi yeğlerim, yalnızca ikimiz. Senin eve ne dersin?"

"Ben bir şey hazırlayamam. Sen hazır bir şeyler

getirirsin."

"Beş buçukta görüşürüz," dedi Ryan ve telefonu kapattı.

Akşamın buz gibi sorular ve kırıcı cevaplar oturumuna dönüşmesi ihtimaline karşılık, yanında Teresa'nın cansız fotoğrafını da götürmeyi düşündü.

Ölü kadının fotoğrafına bir kez daha bakınca, Samantha'dan şimdikinden daha fazla kuşkulanmasını gerektirecek nedenler bulsa bile, onu kendine olan güvenini sarsmak için bu fotoğrafı kullanmanın çok zalimce olacağına karar verdi ki bu ona uygun bir şey değildi.

Fotoğrafı tekrar zarfa koydu ve masanın çekmecelerinden birine yerleştirdi.

Yirmi dört

İpek terlikleri mavi-sarı renkli kimonosuyla Samantha Ryan'ın hatırladığından çok daha hoş görünüyordu. Kendini bir anda silahsız ve tutkuyla bıçaklanmış gibi hissetti.

Yakın zamanda Samantha'nın kaybettiği, çektiği acıyla yıpranmış görünen ikizine çok uzun bir süre baktığı için, Samantha'nın Ryan'ın zihnindeki yüzü bulanıklaşmıştı.
Ryan hazır yiyecekleri mutfak bankosuna koyar koymaz, Samantha kollarına atıldı. Onun yatak odasına gidinceye dek yol boyunca öpecekti ve neredeyse Ryan kendini bırakacaktı.

Çılgın gibi zihninde onu titrek kavaklarla dolu parktan Denver'da kaldığı otele kadar rehberlik eden, Cadillac Escalade'in navigasyon sisteminde konuşan genç kadının sesini duydu. Bu tuhaf çağrışım arzularının ateşini söndürdü ve Ryan kontrolünü yeniden kazandı.
"Açlıktan ölüyorum."
"Şaka yapıyorsun."
"Gerçekten çok açım."
"Aç olman gerekir."
"Bak," dedi Ryan, "Kurutulmuş sığır etli sandviçler."
"Kendimi bu kimononun içinde gerçekten dayanılmaz sanıyordum."
"İçinde senin sevdiğin şu peynir ve özel hardal da var."
"Bir dahaki sefere kurutulmuş sığır eti giyeceğim."
"Ve özel hardal," dedi Ryan.

"Küpe olarak da salatalık turşusu takacağım."
"Çok riskli bir moda. Bak, biberli koleslaw ve patates salatasıyla şu fasulye, biber ve kereviz üçlüsü, adlarına ne diyorsan."
"Biberli koleslaw demen yeterliydi. Bu da ne, kremalı kek mi?"
"Ve sonra da şu olağanüstü kurabiyeler."
"Beni şişmanlatmaya mı çalışıyorsun?"
"O şarküteride kendime hâkim olamıyorum. Yanımda biri olmadan oraya gitmeme izin verilmemeli."
Yiyecekleri paketlerden ve plastik kutulardan tabaklara ve kâselere aktardılar ve sonra da ziyafeti güvertedeki masaya taşıdılar.
"Bir fıçı da bira getirmediğine şaşırdım," dedi Samantha.
"Sen bira içmezsin."
"Bir oturuşta üç buçuk kilo hazır yemek de yemiyorum ama bu seni durdurmamış."
"Şarap getirdim," dedi Ryan, geldiğinde mutfağa geçmeden önce masaya bıraktığı şişeyi işaret ederek. "Mükemmel bir Meritage."

"Ben kadehleri getireyim."
Masaya oturmadan Ryan şarapları doldurdu ve kadeh tokuşturunca küçük bir gümüş çandan çıkan sese benzeyen bir nota, çevrelerini saran biber ağacında yankılandı.

Şaraplarından birer yudum aldılar, öpüştüler, masaya oturdular ve Ryan aynı anda onun yanında kendisini çok huzurlu hissetti. Bu Sam bir yalan olsa da olmasa da onu sevdiğini biliyordu ve içinde işbirlikçi bir sürtük olan başka bir Sam varsa bile onu sevmeye devam edecekti.

"Tam bir hafta oldu," dedi Samantha.

Hasta bir kalbe sahip olduğu ortaya çıkmış *ve* bu akşam Bayan Hyde'ı değil de Bayan JekylPı sevdiğini keşfetmiş bir adam için bu hafta muhtemelen hayatının en hareketli haftası olurdu.

Gölgelerin oluşturduğu bir ağ ve günün son ışıkları üzerlerine kapanacak yerde etraflarını sarıyormuş gibiydi, sanki içine gömülmüşler, o da onların içine gömülmüştü, bir ışık ve karanlık matrisi, bilinen ve meçhul geleceklerinin şekilleneceği bir gizemin temeli gibi.
"Neden koca bir haftanın geçip gitmesine izin verdik?" diye sordu Samantha.
"Kitap üzerinde bayağı ilerleme kaydettin ama değil mi?"
"Hem de nasıl. Peş peşe birkaç gün çok iyiydi. Nereden bildin?"
Ryan'ın ona, kendisini yazmaya verdiği zaman evlenme teklifini daha az düşündüğünü ve aklında evlenme olmayınca da, her zaman olduğundan daha az namus düşkünü olduğunu söylemeye niyeti yoktu.
Bunun yerine, "Gözlerin heyecandan parlıyor ve sesin de çok sevinçli çıkıyor," dedi.
"Sen burada olduğun için olmasın."
"Hayır. Eğer beni gördüğüne sevinmiş olsaydın, üstüne kurutulmuş sığır eti ve peynir giyerdin. "
"Pekâlâ, nedeni kitap. Bunu açıklaması zor. Fakat metin ve alt metin tahmin edemeyeceğim kadar birbiriyle örtüşüyor."
"Çok ilginç."
"Benim için öyle."
"Peki, geçmiş zamanlarla aran nasıl?"
"Onları kontrolüm altına aldım."

"Peki ya noktalı virgüller, isim-filler, tüm o kim-kimin şeylerini?"
"Eğer şarap bu kadar güzel olmasaydı, kafandan aşağı dökerdim."
"Bu yüzden yalnızca en iyisini alıyorum. Kendimi korumak için. "
Merdivenlerden, avludan yukarıya hızlı hızlı çıkan birinin ayak sesleri geldi.
Ryan bir hafta önce ay ışığında Samantha'yla konuşurken, Spencer Barghest olarak tanımladığı uzun boylu adamın beyaz saçlarının oluşturduğu buz-tacı görmek için tam zamanında dönmüştü.

Ay olmadan teşhisi tutturamamıştı. Bu adam Barghest'in vücut yapısındaydı ama Dr. Ölüm'den on yaş daha gençti. Kırklı yaşlarındaydı ve bunda Barghest'in ardında saklandığı bir komedyenin maskeye benzer yüz ifadesi yoktu.

"Ah," dedi onları masada görünce, güverteden bir basamak aşağıda durarak, "Özür dilerim. Bölmek istemezdim," dedi.
"Kevin," dedi Samantha, "Gel bize katıl lütfen. Sana da bir kadeh getireyim."
"Yok, yok. Gerçekten. Zaten çok fazla zamanım yok. Hastaneye gitmem gerekiyor, akşam ziyaretine." Ryan sandalyesinden kalkarken Samantha, "Siz tanışıyor musunuz?"
Ryan vicdan azabıyla hayır deyince, Samantha onu oturduğu garajın üstündeki evin sahibi Miriam Spurlock'un oğlu, Kevin Spurlock ile tanıştırdı.

"Annen nasıl," diye sordu Samantha.

"İyi. Gayet iyi."

Samantha Ryan'a konuyu açıklamak için, "Miriam bir hafta önce, hatta bir hafta önce bu gece, kötü bir kriz geçirdi," dedi.

"Restorandaydı," dedi Kevin. "Sağlık görevlileri hemen hastaneye götürmüşler. En çok üzüldüğü de, herkesin içinde böyle bir şey yaşaması. Çok utanmış."
"Kalp krizi mi?" diye sordu Ryan.
"Hayır, tanrıya şükür ki değil. Fakat yapılan tahlillerde damarlarının tıkalı olduğu çıktı."
"Tehlikeli bir şekilde tıkalı," diye ilave etti Samantha. "Ertesi sabah dört damarına by-pass yapıldı."
"Gönderdiğin çiçekleri çok beğendi," dedi Kevin Samantha'ya. "Galla zambakları, en sevdiği çiçeklerdir."

"Eve geldiğinde odasını onlarla dolduracağım."

Kevin gittikten sonra, Samantha Miriam hakkında birkaç şey anlattı. Ryan bunlardan birini daha önce dinlemişti. Ev sahibesi her zaman sevimli ve iyi kalpli biri olmasına rağmen, bir parça eksantrik bir kadındı.

Bir hafta önce, Ryan'ın Samantha'yı Spencer Barghest ile gizli gizli görüşürken yakaladığını sandığı gece, aslında Miriam Spurlock'un hastaneye yatırıldığı haberini aldığı gün gibi ortadaydı.

Evde ışık gören Kevin kapıya gelmiş olmalıydı. Kapıyı çaldığında, seks sonrası şekerlemesini yapan Ryan uyanmamıştı. Sam de onu uyandırmamak için ev sahibesinin oğluyla dışarıda konuşmuştu.

Bu masumane buluşmadan paranoyakça bir anlam çıkaran Ryan da ertesi sabah Las Vegas'a uçmuş, var olmayan bir komplonun delillerini aramaya başlamıştı. Artık Rebecca Reach'in çabuk-zengin-olma kitapları en

kötü ihtimalle kadının saflığının ve hayallerinin kanıtı olduğu apaçıktı.

Sam'in makalelerinin bulunduğu dergiler ise, Samantha'yla uzak da olsa, Rebecca'nın kızıyla gurur duyduğunun göstergesiydi.

Stephen Barghest yoldan çıkmış, hatta ahlaksız bir adam olabilir, Rebecca da korkunç bir tercih yapmış olabilirdi fakat ne o ne de ceset sevdalısı aşığı Ryan'a karşı bir komplo içinde değildi.

Samantha ne Barghest'le karşılaştığından bahsetmişti ne de kız kardeşi Teresa, öbür tarafa itildiğinde onun yanında olduğundan.

Oysa geriye dönüp baktığında, Samantha'nın konu hakkındaki suskunluğu büyük olasılıkla yalnızca duyduğu utançtandı. Hiç kimse annesinin, sanat olduğunu iddia ettiği kadavralarla yaşayan tüyler ürpertici bir nihilistle beraber olduğunu ortaya dökmek için acele etmezdi.

Sörf tahtasının üstündeki olaydan ve aynı gece geçirdiği, Forry Stafford'a gitmesine neden olan korkunç krizden sonra, Ryan vücudunun kendisine ihanet ettiği gerçeğiyle yüzleşmekten kaçınarak, dahiliyecinin ağzından çıkan tek bir kelimeyi - *zehirlenme-* saplantı haline getirmişti. Bir hastalığa ya da genetik bir anomaliye yenilmeyi kabullenmektense, kendisine bir dış düşman yaratmak daha kolayına gelmişti.

Umutsuzluk içinde daha önce işindeki ve yaşamındaki tüm sorunları çözdüğü muhakemeden uzaklaşmış, mantıksızlığı mantığa tercih etmişti.

Kevin Spurlock'un ziyaretiyle zayıflığını ve yaptığı

hatayı kabul etmek zorunda kalan Ryan utanmıştı. Şarabın bu utancın keskin kenarlarını törpülemesini umarak, ikinci bir bardak daha doldurdu.

Biber ağacının güneşin son ışıkları altında meydana getirdiği motifler ve gittikçe büyüyen gölgesine minnettardı, çünkü bir dereceye kadar da olsa Ryan'ı gizliyorlardı. Samantha'nın hiç değilse bu kez, yüzünü Dr. Seuss'u okuduğu kadar kolay okuyamamasını umdu.

Miriam hakkındaki üçüncü küçük hikâyeden sonra, Samantha mutfaktan dört tane adak mumu getirip, masanın üstüne yerleştirdi.

Yüzü çakmağın aleviyle aydınlanıp, fitilleri tek tek yakarken Ryan, "Seni seviyorum," dedi. Kendisini rehabilitasyon gören sinsi biri gibi hissetti.

Yirmi beş

Ay hâlâ doğu ufuk çizgisinde yükselip, biber ağacı yıldızların büyük kısmını sonsuza dek kapattığında, ölümü konuşmanın zamanı gelmişti.

Yemekten sonra, masanın şarap ve mumlar hariç toplanmasıyla Ryan Samantha'nın sol elini tuttu ve "Birlikte olduğumuz her an çok mutluydum," dedi.

"Sanki bir sonraki sözcüğün *fakat* olacakmış gibi geliyor. Eğer öyleyse, ayağımdaki terlikler kıçını tekmelemek için pek uygun düşmez."
Paranoyak macerasından, zehirlenmiş olma ihtimalinden söz etmedi. Eğer bir yıl içinde ölecek olursa, Samantha'dan kendisini gerçekte olduğundan çok daha iyi bir adam olarak hatırlamasını istedi.

Sam hayata da sörf yaparken denize baktığı gözle - önceden kestirilemez tabiatına saygı duyarak, cesaretle ve korku duymadan- baktığı için Ryan durumunu kısa ve öz olarak ve lafı hiç dolandırmadan anlattı. Konuyu ne trajik bir opera haline getirdi ne de harpın tellerinde dalgalanan notalar ve arpejlerle sona eren bir operetmiş gibi bir tavır takındı.

Samantha sanki onu bu dünyada tutmak istermiş gibi Ryan'ın ellerini sımsıkı tutmuştu. Akmasına engel olmaya çalıştığı yaşlar ışıldıyordu ve bu ışıltı, mumların alevini, içinde bulundukları kesme cam mumluklardan daha fazla titreştiriyordu.

Samantha, Ryan açısından bu haberi vermenin, en az onu duymak kadar yıkıcı olduğunu biliyordu. Birbirlerinde takdir ettikleri iki şey kendilerine olan güvenleri ve hayatın iyimserlik ve inanç gerektiren bir mücadele olduğunu kabul etmeleriydi.

Samantha kontrolünü kaybedip ağlamadığı, sorular sorarak sözünü kesmeyip dikkatle dinlediği için müteşekkir olan Ryan, aynı zamanda Samantha'nın gözyaşlarını bastırmak ve güçlü görünmek için harcadığı çabadan da çok *etkilenmişti*.

Samantha'nın kalbinin verdiği tepkinin yoğunluğunu, yanlış değerlendirmiş olamazdı. Nabzı neredeyse narin boynunda görülecek kadar şiddetlenmiş ve hızlanmıştı. Kimonosu vücudunu sarsan titremeleri gizleyemiyor, aksine parlak ipeğin kol ağızları ve gevşek kat yerleri titremelerini, mum ışığında bile, Ryan'ın sesini taşıyan hava kadar berrak bir şekilde gösteriyordu.

Ryan sözlerini bitirdiğinde, Sam bakışlarını birbirine kenetledikleri ellerine kaydırarak, iki kez derin derin nefes aldı ve korkusunun özüyle yüzleşmeye karar vererek ilk soruyu sordu.
"Yeni bir kalp bulunma olasılığı ne?"
"Her yıl dört bin Amerikalı kalp nakli bekliyor ama yalnızca iki bin kalp bağışı sağlanabiliyor."
"Yani yüzde elli ihtimal var."
"O kadar iyimser değil. Bağışlanan kalp bağışıklık sistemime uyumlu olmalı. Öyle uymalı ki vücudumun kalbi reddetme ihtimali en aza insin."

"Böyle bir uyuşmanın ihtimali ne?"

"Kan grubum çok bulunan bir grup. Bu lehime. Ancak başka ölçütler de var. Ve tüm bunlar sağlanmış olsa bile, sırada benden daha önce olan birine de uyuyorsa, kalp ona naklediliyor."
"Peki listeye dahil oldun mu?"
"Geçici olarak. Gelecek hafta psikolojik bir testten geçeceğim. Her şey ona bağlı."
"Neden?"

"Ameliyat sonrası zıt düşebilecek sosyal ve davranışsal etmenleri belirleyecekler. "
"Yani alkol falan gibi mi?" "Alkol, sigara, davranış bozuklukları gibi, tedaviye cevap verme ve yaşam şeklini değiştirme gibi konularda diğer hastalara nazaran uygun olup olmadığımı belirleyecek şeyler. "
Sam bakışlarını ellerinden kaldırıp, Ryan'ın gözlerine bakmamaya çalışarak, sanki geleceği şekillerinden okuyabilecekmiş gibi, masanın üzerindeki dört muma baktı. "Sanırım aradıkları şeylerden biri de zekâ olmalı. Kafası çalışan bir hasta en iyi hastadır."

"Olabilir."

"Bu senin lehine olur. Başka? Diğer olumlu yönleri ne?"

"Gencim, bunun yanı sıra sağlıklıyım. Eğer başka organlarımda da sorun olsaydı, diyabet hastası olsaydım ideal bir aday olmazdım."

Mumlardan birini yakma çeken Samantha muma doğru üfleyince alev daha da parladı ve ikinci kez üflediğinde söndü. "Daha başka? Daha fazla olumlu şey duymak istiyorum."

"Sigortamın onay vermesine gerek yok. Masrafları kendim ödeyebilirim."

Bir an cızırdayan kapkara fitilden solgun bir duman yükselirken, Samantha ikinci mumu çekti ve onu da diğeri gibi üfleyerek söndürdü.

Ryan, "Kimi zaman uzaklık sorun olabiliyor," dedi. "Vericinin beyin ölümü gerçekleşince, cerrahlar kalbi çıkarıyor ve dört dereceye kadar soğutup tuz solüsyonunun içinde koruyabiliyorlar ama yalnızca altı

saatliğine."

"Ne yani, ameliyat ekibi alıcıyı belli bir çevrede mi arıyor?"

"Benim durumumda, kalbi bana getirmeleri gerekmez. Onlar vericiyi makinelere bağlı olarak yaşatırlarken, ben Learjet'e atlayıp oraya gidebilirim."

Samantha başparmağıyla işaretparmağını şarabının son kalan birkaç damlasına sokup, üçüncü mumun fitiline bastırdı.

"Nakilden sonra beş yıl yaşama oranı yavaş ama emin bir şekilde yüzde yetmişlere doğru çıkıyor."

Samantha parmaklarını, bu defa ıslatmadan, son mumun fitiline bastırdı ve sanki sıcaklığını hissetmiş gibi, aslında sıcaklığı hissetmek istermiş gibi tısladı.

Mutfak kapısı kapalıydı ve kapalı perdelerden güverteye ışık vurmuyordu.

"Eğer beş yılı atlatırsam, bir beş yıl daha yaşama şansım yüksek. Ve bu tıp dünyasında çok görülüyor. Her yıl. Hem de çok."

Gece tam anlamıyla kararmamışsa da, Samantha'yı örtmüştü. Yine de yüzündeki artık bastırmadığı sesiz keder, sanki gözyaşlarında fosfor tuzları varmış gibi hafifçe pırıldıyordu.
Sandalyesini geriye doğru ittirdi, kalktı, hâlâ Ryan'ın elini tutarak, "Gel yanımda yat," dedi.
Ryan ayağa kalktı.
"Yalnızca yanımda yat ve bana sarıl."

Yirmi altı

Elbiseleriyle yatak örtüsünün üstünde yatarlarken, Samantha başını Ryan'ın göğsüne koymuş, sağ kolunu vücuduna dolayarak kucaklamıştı.

Ryan bitkinlikten neredeyse hareketsiz bir haldeydi. Sanki üzerine basıyorlar, büküp sıkıyorlarmış gibi hissediyordu.

İlişkilerinde bir dönüm noktası yaşamışlar, bu kadar genç bir yaşta bile ölümün yaşamlarında var olduğunu ve birlikteliklerinin sonsuz olmayacağının bilincine varmışlardı.

Büyük ihtimalle, Ryan gibi Samantha'nın da söyleyecek çok şeyi vardı ama söyleyecek gücü yoktu ve şu anda düşüncelerini ifade edecek uygun sözcükleri bulamıyordu.

Uyukladılar ama derin bir uykuya dalmadılar. Oradan oraya döndüler ama birbirlerine sıkıca tutundular.

Samantha tekrar konuşmaya başladığında sesi zayıf ve her zamanki canlılığından uzaktı, "Korkuyorum."
"Ben de. Ama dert etme. Bana uygun bir verici

bulacaklar. Bir kalp bulacağım. "
"Bulacağını biliyorum," dedi Samantha.
"Bulacağım."
"Herkes nasıl buluyorsa sen de bulacaksın. Ama dikkatli olmalısın Ryan."
"Doktorların sözünden çıkmayacağım."
"Sen özellikle. Sen, sen olarak, dikkat etmelisin."
"Bir daha köpekbalıklarına binmeye çalışmayacağım."
"Her şeyi oluruna bırakman gerekecek."
"Bırakacağım."
"Korkuyorum."
"Öylece ölüp gitmeyeceğim," dedi Ryan. "Bu olmayacak. Bana bunun olmayacağını biliyorsun."
"Senin için korkuyorum," dedi Samantha.
"Başa çıkacağım."
"Başa çıkma. İyileş."
"Benim için üzülme. Ben korkmuyorum."
"Bazen korkmak iyidir," dedi Samantha. "Kendini sakınmanı ve hazırlıklı olmanı sağlar."
Epey sonra Ryan, "Evlen benimle," dedi. Samantha cevap vermedi fakat Ryan onun uyumadığından emindi, "Uyanık olduğunu biliyorum."
"Evet, uyanığım."
"Öyleyse evlen benimle."
"Seninle ölmek üzere olduğun için evlendiğim sanılır."
"Öleceğim falan yok."
"Herkes seninle paran için evlendiğimi düşünecek."
"Kimin ne düşüneceği umurumda değil. Hiçbir zaman da olmadı. Şimdi neden olsun?"
"Seni seviyorum. Eğer istersen başından sonuna dek yanında olacağım. Her durumda yanında olacağım ama sen de Dr. Gupta'nın dediklerini yapmalısın."

"O benim doktorum. Tabii ki dediklerini yapacağım."

"Seni tanıyorum. Hem de çok iyi tanıyorum. İyi olmanı çok istiyorum, bu işin sonunda iyileşmeni istiyorum."
"O zaman evlen benimle."
"Her şey bittikten sonra, her şey yoluna girdiğinde seninle evleneceğim."
"Nakilden sonra benimle evlenecek misin?
"Eğer rahat olursan. Yalnızca rahatlayıp kabullen ve bırak her şey olması gerektiği gibi olsun." "Sonunda ödülüm de sen olacaksın," dedi Ryan.
"Öyle demek istemedim."
"Benim tek istediğim sensin Sam."
"Bunu doğru yapmalıyız."
"Yapacağız. Birlikte mükemmeliz."
"Evet, öyleyiz, gerçekten öyleyiz, günden güne daha da mükemmel olacağız," diye onayladı Samantha.
"Demedim mi?"
"Öyleyse her şeyi oluruna bırakırsan, yalnızca rahat olup gerektiği şekilde davranırsan, ben de yalnızca günden güne değil aynı zamanda yıldan yıla da mükemmel olacağımızdan emin olurum."
"Tamam, rahatlayabilirim. İstediğin bu mu?"
"Çok dikkatli olmalısın noktakom."
"Gör bak nasıl rahat olacağım."
"Aynı zamanda da çok dikkatli. Her an yanında olacağım, ama sen de sözümden dışarı çıkmayacaksın."
"Tabii canım."
"Ben ciddiyim. Beni dinle."
"Dinleyeceğim."
"Dinle beni."
"Dinliyorum."
Ryan'a sıkıca sarılan Samantha, "Tanrım, çok korkuyorum," dedi.
Uykuya dalarak birbirlerinden ayrıldılar. Ayrılınca uyandılar. Uyanınca tekrar sıkıca sarıldılar. O geceleri

bu tempoda geçti.

Şafak vakti, bir kez daha ayrıldıklarında Samantha uyandı fakat telaş içinde elleriyle arayıp Ryan'ı buldu. Ryan'ın gittiğini sanmıştı. Samantha'nın aranması ve dokunuşları ile uyanan Ryan, kadına doğru sokuldu ama aralarındaki yakınlık artık yetmiyordu.

Sevişmeleri Ryan'ın hatırladıklarının hiçbirine benzemiyordu. Mükemmel bir birleşme arzusuyla zenginleşmişti fakat şehvet yoktu, almadan vermek, istemeden almaktı. Şefkatli, bencillikten uzak, neredeyse masumaneydi ve yaşamın hoş bir şekilde kutlanması gibiydi fakat kutlamadan çok zamanın bu noktasına, yaşamlarını destekleyen bu noktaya kadar, birbirleri için ne ifade etmişlerse hepsinin hatırlandığı bir anma ve bundan sonra birin içinde iki, bir tek gibi, daima bir, sonsuza dek bir olacağına dair verilen sözün kutlandığı bir tören gibiydi.

Ryan Kardiyoloğundan sanal bir idam cezasına çarptırıldığını duyduktan sonra bile, böylesine bir güzellik ve mutluluk anının yaşanması mümkündü. Bu Ryan'a yalnızca umut vermekle kalmamış, aynı zamanda yaşamaya karşı azmini de bilemişti.

Şafak vakti bu tamamlanma, Ryan'ın en yüksek dalgası, hayatı boyunca yaptığı en keyifli sörf, mükemmel bir iki kat dalgası dizişiydi ve bundan sonra her şeyin eskisi gibi olacağı ve yakında yeni, sağlıklı bir kalple yeni bir hayata başlayacağını düşünmek yerine hata, kargaşa, dehşet, ıstırap ve hüsran gibi hayaller kurmak mizacına uygun değildi.

Fırtına.

Yirmi yedi

Ryan psikolojik testten geçip Birleşik Organ Paylaşım Ağının kalp bekleyenler listesine girdi. Kardiyomiyopati teşhisinden ve durumunu Samantha'ya anlatmasından sonra, Ryan'ı bir hafta boyunca rahatsız eden rüyalar kayboldu. Denizin dibindeki şehir, kapkara suları olan göl ve tekinsiz saray gece seyahatlerinin güzergâhından çıkmıştı.

Kendisini rahatsız edecek başka rüyalar da görmedi. Her gece güzelce uyudu ve dinç bir şekilde, en azından yeterince dinlenmiş bir şekilde uyandı. Yalnız kaldığı anlarda -kapılardan, pencerelerden, banyo borularından ve plazma TV'den gelen- ısrarla dikkatini çeken tuhaf tıkırtılar duymuyordu.

Kötü bir komplonun hedefi olması zannı ile içine yerleşen gözleniyormuş hissi de rüyalar ve hayali tıkırtılarla birlikte kaybolup gitmişti. Hayatına yeni bir soluk gelmiş, kafasındaki mantıksız bayat havayı, sanki yalnızca bir polen alerjisiymiş gibi temizlemişti.

Bir başka deja vu olayı yaşamadı. Aslında Denver'a geri

dönüp titrek kavafların olduğu parka ve bitişiğindeki kiliseye giderse, oranın kendisini daha önceki gibi etkileyip etkilemeyeceğini merak ediyordu.

St. Gemma'nın sunağının üstündeki haçın nasıl bir şey olduğunu daha önce görmediği halde bilmesi gibi...

Yıllar boyu nikâh ya da cenaze törenlerine katılmak için birkaç Katolik kilisesine girip çıkmıştı. Bu kiliselerdeki sunakların hiçbirini hatırlamıyordu fakat muhtemelen bir Katolik kilisesindeki haçın diğer kilisedekine çok benzediğini düşünüyordu. Hatta aynı şekilde olmaları bile gerekiyor olabilirdi. St. Gemma'da ne göreceğini bu nikâh ya da cenaze törenleri için gittiği kiliselerde birbirinin aynı -ya da hemen hemen aynı- haçları gördüğü için, biliyor olmalıydı.

Paranoyadan kurtulmasını sağlayan sakinliğini ve zihninin berraklığını, Dr. Gupta'nın yazdığı kalp yetmezliğini kontrol altına almak için kullandığı diüretik ilaçlar ve ritim bozukluklarını kontrol altına almak için kullandığı antiaritmik ilaçlara bağlıyordu. Kanı atık eskisinden daha çok oksijen alıyordu ve atılamayan tehlikeli toksinler vücudundan çok daha etkin bir şekilde temizleniyordu.

Mantıksız bir şekilde, kendisini zehirlemek isteyen komplocunun, bugünümüz Medici'sinin evdeki çalışanlardan biri olabileceğinden korkmuştu. İşe bakın ki kendisini zehirlemek isteyen, zayıflamış fonksiyonlarıyla zihnini bulandıran, hezeyanlara kapılmasına yol açan tek zehirci çok yakınında, göğsünün içindeydi.

Ekim ve Kasım ayları boyunca Ryan'ın en büyük sorunu sabırsızlığıydı. Nakil bekleyen diğer hastalar kalplerine kavuştukça ya da ölüp gittikçe, Ryan listede

üst sıralara çıkıyordu, ama yeterince hızlı değildi.

Şamar Gupta'nın kendisine bir yıl süre biçtiğinin vahim bir şekilde farkındaydı. Bu bir yılın iki ayı geçmişti.

TV haberlerinde ölümlü trafik kazası haberlerini gördükçe, kaza kurbanının ehliyetinde organlarını bağışladığına dair bir bilgi olup olmadığını merak ediyordu. Kimi zaman bunlardan birçoğunun organ bağışında bulunmadığını öğrendiğinde, öfkeyle ağzına geleni söylüyordu. Bu yaptığı, küfür ettiği o insanlara haksızlıktı aslında, çünkü sağlıklı olarak geçirdiği o yıllar boyunca kendisi de böyle bir imza atmamıştı.

Artık bilinçlenmiş, avukatı aracılığıyla eğer vücudu kardiyomiyopatinin verdiği hasara yenik düşer ya da kalp nakli olmasına karşın yine de ölürse, sağlam organlarının başkaları tarafından kullanılmasını sağlayacak bir bağış belgesi düzenlemişti.

Aralık ayı gibi Dr. Gupta Ryan'ın ilaçlarını yeniden düzenleyip korkutan ve bitkin düşüren semptomların tekrar başlamasını önlemek için, aldığı ilaçlara iki yeni ilaç daha ekledi.
Kardiyolog *kötüye gitme* sözcüklerini kullanmaktan kaçınarak, gizemli tıbbi terimlerle konuşuyordu. Fakat durumunun kötüye gittiğinden Ryan'ın hiç şüphesi yoktu.

Artık çok daha çabuk yorulduğunu ve eskisinden daha uzun sürelerle uyuduğunu saymazsa, kendisini Eylül ayında hissettiğinden daha farklı hissetmiyordu.

Aynaya baktığında yalnızca çok küçük değişiklikler görüyordu. Hafif bir şişkinlik. Kimi zaman yanaklarına ısrarlı bir şekilde yerleşen sağlıksız bir kızarıklık, bir

başka zaman gözlerinin altında cildinin soluk bir gri renk alması gibi.

Sabırsızlığı yalnızca listede çok yavaş yükseliyor olmasından değil, aynı zamanda da Samantha'dan kaynaklanıyordu. Kimi zaman Ryan'ın sabrının sınırlarını zorluyordu.

Bir kere, Samantha'nın listeyi derleyen ve alıcıları seçen kuruluşa büyük bir güven duyduğunu düşünüyordu.

Eğer Ryan işini bu özellikli tıbbi toplulukta gördüğü şekilde sağlam bir temele dayanmayan varsayımlarla ve bürokrasinin hantallığına müsamaha göstererek yürütüyor olsaydı, hiçbir zaman varlıklı bir adam olamazdı. Burada söz konusu yaşamlar olduğu için bu işle ilgilenenlerin kendisinin internette bir sosyal-ağ kurarken olduğundan çok daha fazla -daha az değil-etkin olmaları gerektiğini savunuyordu.

Samantha Ryan'a bu bekleme sürecini sakin bir şekilde geçireceğine dair söz verdiğini hatırlatmadan önce, konu hakkındaki ufak tefek şikâyetleri dinleyebilirdi. Ryan ona gerçekten üstesinden gelemeyeceği şeylere kalkışmayacağına dair söz vermişti.

Samantha, "Noktakom, beni korkutuyorsun," dedi Ryan'a. "Bu aceleciliğin, bu öfkeli halin. Bunlar iyi şeyler değil. Sana hiçbir faydası yok. Çok gerginsin."

Ryan hayatta kalmak için herhangi bir Kardiyologun uygulayabileceği tamamlayıcı olabilecek, yağmur ormanlarındaki eğrelti otlarının sporlarından elde edilen ender bulunan maddelerden tutun da, psişik tedaviye kadar tüm alternatif ilaç tedavisi yöntemlerini araştırarak, her geçen hafta daha garip yöntemler

geliştiriyordu.

Samantha Ryan'ın benimsemiş olduğunu düşündüğü her tedavi planının sevgi, sağduyu ve espriyle karışık gerçeğe uygunluğunu kontrol ediyordu. Ryan onun haklı olduğunu bilmesine rağmen, kimi zaman keskin mizah anlayışı Ryan'a buz gibi bir alaycılık, mantığı katıksız bir karamsarlık ve içten şefkati riyakârlık gibi görünüyordu.

Ryan bu huysuz halinin sık sık yaşadığı huzursuzluk krizlerinin ve gerginliğinin kullandığı ilaçlardan kaynaklandığından şüpheleniyordu. Her ilacın yan etkilerini tek tek gözden geçirince, şüphelerinin yersiz olmadığını gördü.

Ryan birkaç kez, "Özür dilerim Sam," dedi. "Hepsi bu lanet ilaçlar yüzünden. Kendimde değilim. Sanırım bir sonraki aşamada avuçlarımdan kıllar fışkırmaya ve ben de aya doğru ulumaya başlayacağım."

Samantha'yı yorduğunun farkındaydı, romanı üzerindeki çalışmaları neredeyse durma noktasına gelmişti. Her ne kadar Samantha tüm gün, her gün, yeni bir kalple eski sağlığına kavuşana dek onun yanında olmak istediğini söyleyerek itiraz etse de, Ryan ona kendisine daha fazla zaman ayırma fırsatı vermeye başladı.

12 Aralık günü, Limoges porselen ve kristal yemek takımlarının konduğu masalarında bembeyaz örtülerin serili olduğu, garsonlarının hem standart hem de atmosfere uygun olarak beyaz ceket giydiği bir restoranda akşam yemeği yediler.

Burası Newport Plajı'nın o bildik lüks döşenmiş ama yalnız zenginlerin, yemek arkadaşı olarak bardaki

fırsatlarla yetindikleri, pahalı ötesi et pazarlarından değildi. Buradaki müşteriler daha yaşlı, daha sakin, gerçek bir toplumsal sınıfı bile bayağılaştıracak sermaye ve saygınlığa sahip insanlardı.

İştah açıcılarla ana yemek arasında, Ryan Samantha'ya Beverly Hills'te muayenehanesi olan tanınmış kardiyolog ve damar cerrahı Dr. Dougal Hobb'dan söz etti.

"Sanırım ona gidebilirim," dedi Ryan.

Şaşıran Samantha, "Dr. Gupta'nın nesi var?"

"Hiçbir şeyi. Gupta iyi bir doktor. Hiç fena değil. Ama Dr. Hobb çok daha saygın bir isim. Gerçekten mesleğinin zirvesinde."
"Peki, bekleme listesindeki yerini etkileyecek mi?"
"Hayır, kesinlikle."
"Peki, Forry Stafford ne diyecek bu işe?"
"Bu düşüncemi onunla paylaşmadım."
"Neden? Dr. Gupta'yı sana o tavsiye etti."
Samantha gittikleri her restoranda, gözlerden uzak olmak için, genellikle köşede bir masaya oturmayı tercih ederdi fakat bu defa masaları restoranın tam ortasındaydı. Zarif yemek salonu pırıl pırıl aydınlatılmıştı, tam bir göz ziyafetiydi ve ışıklar dört bir yanlarını sarmıştı.

"Forry'yi arayacağım," dedi Ryan. "Henüz aramadım sadece."

"Noktakom, bu değişiklik yalnızca değişiklik yapmış olmak için mi, sadece daha da huzursuzlandığın için mi?"

"Hayır, bunun üzerinde çok düşündüm."

Bir kominin yardım ettiği garsonları yemekleri getirdi ve her tabağı servisin mükemmeliyetini teyit etmek için, gösterişli hareketlerle ama göz boyamaya kaçmadan servis etti.

Yemeğe başladıklarında, Ryan konuyu değiştirdi, "Bu akşam çok hoşsun. İnsanlar gözlerini senden alamıyor, tam bir ilgi odağısın."

"Restoranın tam ortasında oturduğumuz için olmasın. Ayrıca bu insanların çoğunun seni tanıdığını sanıyorum, bu da beni figüran konumuna getiriyor. " Samantha Ryan'ın onu sohbetin karanlık dehlizlerine taşımasına izin vermişti ama zamanı geldiğinde konuyu yeniden Hobb'a getirdi. "Dr. Gupta'yı bırakmadan önce Forry ile konuş."

"Konuşacağım. Fakat Dougal Hobb'dan daha iyi değiller. Hobb hakkında ayrıntılı bir araştırma bile yaptırdım."

"Araştırma mı?"

"Son derece güvenilir bir güvenlik şirketine yaptırdım. Dosyasında herhangi bir yanlış tedavi davası ya da herhangi bir kişisel sorunu olup olmadığını öğrenmek istedim."

Samantha'nın mavi-yeşil gözleri gölgelenmedi ama ruh hali bir gelgit dalgası gibi değişti. "Onu araştırmak için özel detektif mi tuttun?"
"Tehlikede olan hayatım Sam. Olabilecek en güvenilir ellerde olduğumdan emin olmak istedim."
"Forry senin dostun. Seni en iyi doktora yollar. Senin için en iyisini ister."
"Dr. Hobb hakkında bırak hukuk davasını, en ufak bir şikâyette dahi bulunulmamış."
"Peki ya Dr. Gupta hakkında."

"Bilmiyorum."
"Eminim yoktur."
"Bilmiyorum. Ama dinle, Dr. Hobb'un özel yaşamında en küçük bir leke yok, maddi durumu mükemmel, evliliği kaya gibi sağlam."

Çatalını ve bıçağını masaya bırakan Samantha, "Beni korkutuyorsun," dedi.

Ryan kaşlarını kaldırarak, "Neden?" diye sordu.

"Söylediklerini duymuyor musun? Bu işin üstesinden gelmek, kontrolü ele almak istiyorsun ama aslında kendi yöntemlerini kullanmıyorsun."

Ryan onun bu endişesine mahcup bir bakışla karşılık verdi. "Be2Do[1] yalnızca zekice bulunmuş bir şirket adı değil. Bir yaşam felsefesi. Kontrolü elde tutmak kolayca yıkılacak bir alışkanlık değil."

"Güvenilir dostluklar da kurulması güç bir alışkanlıktır Ryan, nereden nereye geldiğimizi düşünürsek, en azından senin benim gibi insanlar için."

"Haklısın. Çok haklısın. Farkındayım."

"Kaderimizi şekillendirebiliriz," dedi Sam, "Ama onu kontrol edemeyiz. Ölüme söz geçiremezsin. Bir ekibe ihtiyacın var. Bu kararı ancak danışarak verebilirsin."

"Şimdi sana danışıyorum işte."

Sam ne gözlerini kaçırdı ne de cevap verdi.
"Tamam," dedi Ryan. "Haklısın. Forry ve Dr. Gupta'yla ve seninle konuşmadan hiçbir şey yapmayacağım."

Samantha Cabernet'inden bir yudum aldı. Kadehini masaya koydu. Yemek yiyen diğer insanların ondan başka bir yere bakmalarını istercesine, aydınlık salona

göz gezdirdi.

Bakışları bir kez daha Ryan'a döndü ve "Tatlım, seni seven insanlara güven. Özelikle de bana güven, çünkü seni iyi anlıyorum, çok iyi anlıyorum, baştan sona ve seni seviyorum."
Ryan öne doğru eğildi, "Ben de seni seviyorum."
"Eğer beni, benim seni tanıdığım kadar iyi tanısaydın," dedi Samantha, "Sevmeyebilirdin."
"Mümkün değil. O nasıl söz öyle."
"Hayır, gerçek bu. İnsanoğlu çetrefilli, tuhaf bir varlık. Birisini her şeyiyle, özüne kadar tanıyıp da onu, kadın olsun erkek olsun hâlâ sevebilmek çok nadir görülen bir durumdur. Ben tatlı istemiyorum. Ya sen?"

Samantha'ya o kadar yoğunlaşmıştı ki, ilk anda konuyu değiştirdiğini anlayamadı ve Samantha'ya sanki bir anda Rusçanın bilinmeyen bir lehçesiyle konuşmaya başlamış gibi baktı.
Nihayet: "Yo, hayır. Tatlıya gerek yok," dedi.
"Belki şaraptan sonra duble bir espresso içerim."
"Fena fikir değil."
Samantha bir daha ne Dr. Hobb'dan ne de insanlığın çetrefilli, tuhaf doğasından söz etti. Bunun yerine daha güzel şeylerden bahsetti.

Espresso'dan sonra, Ryan'a içini aydınlatan sevgi dolu bir gülümsemeyle baktı ve mum ışıkları gözlerinden yansırken, "Bak Winky, beni salonun en ücra köşesindeki masaya oturtabilirdin ve inan bana orada dahi, bırak başının etini yemeyi, söylenmezdim bile."

Bir günden biraz daha uzun bir süre sonra, 14 Aralık'ta, evde yalnız başına, son günlerde kapatmaya hiç hevesli olmadığı başucu lambasının rahatlatıcı ışığında, uzanmış saatlerdir yakalayamadığı uykuyu beklerken,

Ryan bir anda nefes almakta güçlük çekmeye başladı.

Aldığı soluklar rahatlatmıyordu, sanki içine çektiği hava içeride ciğerlerinden başka bir yere gidiyormuş gibiydi ve derin derin nefes aldığını sanırken, yanılıyor olabileceğini düşündü. Bir anda tüm benliğini boğulma hissi, boğucu bir anksiyete sardı ve kendini paniğin pençesinden kurtaramadı.

Yatakta doğrulmaya çalışınca başı öyle bir döndü ki, bir an yatağın bir atlı karınca olduğunu düşündü ve tekrar yastıkların üstüne yığıldı. Bütün vücudunu aniden basan sıcak terden sırılsıklamdı ve güçlükle nefes alıyordu.

O sırada, hemen başucundaki komodinin üzerinde duran telefonla arasındaki mesafeyi ışık yılıyla tanımlayabilirdi. Telefonu görebiliyordu ama ona ulaşmak için bu masalsı yolculuğu yapacak kadar Einstein fiziği bilmiyordu.
Şiddetli nöbet yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Fakat yeniden eskisi gibi nefes almaya başladığında, hava hiç bu kadar güzel gelmemişti.

Hareket ederse, aynı şekilde ya da daha kötü başka bir olayı tetiklemekten korkarak, bir süre hareket etmeden bekledi. Nihayet doğrulup oturdu, ayaklarını yataktan aşağıya sallandırdı, ayağa kalktı ve ayak bileklerinin kötü bir şekilde şişmiş olduğunu fark etti.

Tüm ilaçlarını hiç atlamadan ve tam zamanında almasına rağmen, vücudu su topluyordu.

Yatağın yanında dururken, aylardır ilk kez bir tıkırtı duydu, birisi bir pencereyi ya da bir kapıyı hafifçe tıklatıyor, tıklatıyordu.

Panik hissi hafiflemiş ama korku devam ediyordu. Bütün vücudunu kaplayan ter buz kesmişti.

Düzenli aralıklarla gelen sese kulak kabartarak döne döne sesin kaynağını belirlemeye çalıştı. Bir tarafa doğru birkaç adım attı, arada dinlemek için durarak diğer tarafa da birkaç adım attı.

Yatak odasından oturma odasına geçti, tekrar yatak odasına döndü ve oradan da duvarları granitler, sarı akikler, paslanmaz çelikler ve sayısız aynayla kaplı banyoya girdi. Tıkırtı bu yansımalar labirentinde de diğer yerlerdeki gibi yüksek sesle devam ediyordu.

Ryan bir an için sesin yerden geldiğini sandı. Sesin aynı anda her yerde -her zaman aynı seviyede, her odada aynı tınıda- olması döşeme tahtalarının altında, inanılmaz bir şekilde, hareketli ve kendisini takip eden, bir kaynağı işaret ediyordu.

Ama sonra zeminin ses geçirmemesi için hafif betondan yapıldığını hatırladı. Döşeme tahtalarının hiçbiri sökülmüş değildi. Altlarında sesin kaynağının onu takip edebileceği herhangi bir boşluk da yoktu.

Ryan tavana, üçüncü kattaki odaların tek ortak düzlemine baktı ve yukarıdaki tavan arasını düşündü. Zihninde, tepede misafir ettiği muhtemelen çatlak ama kesinlikle kötücül bir tacizci imajı, opera binalarının mahzenlerinden daha yüksek bir yere terfi etmiş, başka hiçbir şey yapmadan tıkırtı, yumuşak bir tıkırtı, yumuşak bir tık- tık- tıkırtı çıkararak eziyet etmek amacıyla Ryan'ın yerini elektronik olarak tespit ediyordu.

Bu saçma kuram yalnızca birkaç saniye sürdü, çünkü Ryan birden bire sesin kendi içinden geldiğini fark etti.

Her ne kadar kan pompalanmasının klasik *lub-dub* /arı değilse de, o ritme eşlik ediyordu. Kalbindeki arızadan doğan uğursuz bir vuruş sesiydi bu. Eldivenli bir elin ekleminin, pencereye çarpan tombul bir kelebeğin sesi değil, kan ve adalenin sesiydi ve bu defa daha önce olduğu gibi, yavaş yavaş kaybolmazsa, eğer tıkırtı yeterince uzun bir süre devam ederse, bu defa cevaplanırdı ama Ryan tarafından değil, Ölüm tarafından.

Ryan duşa girdi ve kemiklerine kadar işleyen soğuğu atabilmek umuduyla, dayanabildiği kadar sıcak bir suyla duş aldı. Yumuşak tıkırtı sesi bir gelip bir gitti, sonra tekrar geldi ama Ryan, davetsiz misafirin sırıtan yüzünü görmeyi bekleyerek cam kapıdaki buharı silmedi.

Neredeyse oda büyüklüğündeki dolabında giyinirken, tıkırtı arkadaki dolap kapaklarının herhangi birinden, herhangi bir çekmeceden, üç taraftaki aynaların herhangi birinin arkasından geliyor olabilirdi fakat Ryan artık sesin kaynağını araştırmaya gerek duymuyordu.
Limuzin servisinden ayarlanan süper uzun araç saat sekizde oradaydı. Şoför kendisini Naraka adıyla tanıttı ama Ryan bunun adı mı yoksa soyadı mı olduğunu bilmiyordu.

Evden uzaklaşırlarken içsel tıkırtının sesi kesilmişti ve Newport Sahili'nden Beverly Hills'e kadar da bir daha duyulmadı.

İki gün önce Samantha'yla çıktıkları o akşam yemeğinden önce, Ryan Dr. Dougal Hobb'dan acil bir randevu almıştı. Samantha bunu onaylamayınca Ryan randevuyu iptal etmeyi düşünmüş ama son kararını

son ana, bu sabaha bırakmıştı.

Geceki korkutucu nefes alma problemini ve ara sıra ortaya çıkan vuruntunun geç de olsa her yeri kaplayan bir iç ses olduğunu fark etmesini düşünerek, Hobb'la karşılıklı bir görüşmenin yararlı olacağını düşünmüştü.

Ryan bu kararından Dr. Gupta ya da Forry Stafford'a söz etmemişti. Hatta Samantha'ya bile bahsetmemişti.

Ryan'ın tek danıştığı hayatta kalma içgüdüsüydü ve o da Hobb'a gitmesinin sadece makul değil aynı zamanda, alevler içindeki yüksek bir binada sıkışıp kalmış bir adam için alevlerin ulaşamadığı bir merdiven kadar zorunlu olduğunu söylüyordu.

Dr. Dougal Hobb'un muayenehanesi diğer birçok doktorun-ki gibi, Wilshire Boulevard'a sıra sıra dizilmiş olan ışıldayan gökdelenlerden birinde değildi. Doktor, mesleğini Beverly Hills'in iş muhitinin sınırındaki sakin bir caddede, tamamını kullandığı üç katlı bir binada sürdürüyordu.

Bu zarif neoklasik yapı -duvarlarını, dev yapraklarını birer yelpaze gibi açarak gölgeleyen yaşlı manolya ağaçlarının kucakladığı, siyah kayrak taşı kaplı çatısıyla beyaz renkli bir binaydı-bir işyerinden çok özel bir konuta benziyordu. Tek alçak gönüllü şey kapının yan tarafındaki, üzerinde Doktor D. Hobb, yazan pirinç levhaydı.

Üç kapı giriş salonuna açılıyordu ve bunlardan en sağdakinin üzerinde RANDEVULAR yazıyordu.

Bu kapı üzerinde sanki altın ipliklerden dokunmuş gibi parlayan antika bir 19. yüzyıl Tebriz, İran halısının serili olduğu Santos maun zeminli bir bekleme odasına çıkıyordu. Rahat sandalyeler ve şık sehpalar, insana

burada hastalara birer konuk muamelesi yapıldığını düşündürüyordu.

Ryan kısık sesle çalan klasik müzik parçasını çıkaramamıştı ama dinlendirici bir etkisi vardı.

Kırklı yaşlarındaki çekici sekreterin kıyafeti bugünlerde hemen hemen tüm kliniklerde standart haline gelmiş olan ameliyat elbisesi ya da şekilsiz egzersiz giysilerinden değil, bir tasarımcının elinden çıkmış gibi görünen bej rengi örme birtakımdı.

Hem sekreter hem de küçük bir toplantı odasında Ryan'la tıbbi geçmişi hakkında bir ön görüşme yapan hemşire Laura hoşsohbet, profesyonel, becerikli ve sıcakkanlı insanlardı.

Ryan kendisini fırtınalı bir denizden güneşli bir limana sığınmış gibi hissetmişti.

Yirmili yaşlarındaki Laura, örgülü bir altın zincirin ucunda sallanan oval bir madalyon takmıştı. Mineli madalyonun önyüzünde sarı ve kırmızı renkte stilize edilmiş bir kuş, kanatlarını açmış yükseklere doğru uçuyordu.
Ryan madalyonunun güzelliğiyle ilgili bir kompliman yapınca, hemşire, "Anka kuşu. 19. yüzyılın başlarından. Dr. Hobb üçüncü yıldönümümde hediye etti."
Şaşkınlığı dışa vurmuş ve yüzünde bir an için beliren ifadeyi çarçabuk düzeltirken yanakları pembeleşmişti.
"Doktor benim kayınpederim. Andrea da -Bayan Barnett, sekreter- doktorun kız kardeşi.

"Tıbbi bir işletmenin bir aile şirketi olabileceğini düşünemez insan," dedi Ryan.

"Birbirlerine çok yakınlar," diye karşılık verdi hemşire, "Ve harika bir aile. Blake, kocam Harvard Tıp

mezunu."

"Kardiyoloji bölümü mü?"

"Damar cerrahisi. İhtisasını tamamladıktan sonra, Dougal'la -Dr. Hobb'la- birlikte çalışacak."

Her ikisi de Ryan'ın anne babasını nitelendiren, aile ve gelenek kavramlarını ciddiye almamà fikri, Ryan'ın Dr. Hobb'un klanını kıskanmasına neden olmuştu.

Laura Ryan'ı doğrudan doğruya bir muayene odasına almak yerine, onu önce Dougal Hobb'un çalışma odasına götürdü. "Doktor birkaç saniye sonra yanınızda olacak Bay Perry."

Duvarlardan biri tamamen doktorun diplomaları ve aldığı sayısız nişanla kaplı olmasına rağmen, Ryan bir tıp merkezinde değil de, özel bir konutta olduğu hissini bir kez daha duydu.

Wilson Hobb esaslı bir cerrahi sicile sahip olduğu için Ryan duvardaki çerçeveleri gözden geçirme zahmetine girmedi bile.

Bunun yerine, Dr. Hobb içeriye girdiğinde hayran hayran abanoz kakmalı, kiraz kaplama Biedermeier masayı inceliyordu.

Doktor bir seksenden daha kısa boylu, düzgün görünümlü ve formundaydı ama şişirilmemişti, ayağında mokâsen ayakkabılar, üzerinde gri yün pantolon, kızılcık rengi bir örme ceket ve kravat takmadığı beyaz bir gömlek vardı. Güçlü bir görüntüsü yoktu ama içeri girdiğinde Ryan ondaki doğal gücü sezmişti.

Berrak bariton sesine rağmen, Hobb sanki

karşısındakinin sevgisini kazanmak istermişçesine, Karolinalı olduğunu düşündürten yumuşak bir aksanla konuşuyordu. Gri siyah karışımı saçları tüm kafasını kaplıyordu ama arkada bir aslan yelesi yoktu; kahverengi gözleri dosdoğru bakıyordu ama delici değildi; yakışıklı olmasa da yüz hatları hoştu. Ve varlığıyla tüm odayı dolduruyor gibi görünüyordu.

Dr. Hobb'un, "Birbirimizi biraz tanıyalım," demesi üzerine, muhteşem ceviz kaplamalarla süslü, ayaklıklı bir Biedermeier masaya karşılıklı olarak oturdular.

Ryan birkaç dakika içinde, Dr. Hobb'un neden bu kadar güçlü bir etki yarattığını anlamıştı. Bunun nedeni doktorun ilk karşılamadan itibaren, muhteşem bir cerrahi yeteneğe sahip olmasına ve sizi küstahlık değilse de aşırı gururlu bir tavır görmeye hazırlayan büyük başarılarına rağmen, alçak gönüllü, hatta sıradan davranışları ve kendini satıyormuş ya da hastasının üstüne titriyormuş havalarına girmesine bile gerek kalmadan belirttiği sevecenliğinin verdiği motivasyonla, sizinle gerçekten ilgilendiğini hissettirmesiydi.
"Bu geçen üç ay şüphesiz çok korkunç ve moral bozucuydu fakat her geçen gün bunun üstesinden gelemeyeceğime inanmama neden olan yalnızca korku ve depresyon nöbetleri değildi. Bu süredeki en garip şey, katıksız tuhaflık, hayatımda hastalığımdan daha başka, çok daha korkunç bir terslik varmış hissiydi. Birilerinin beni kullandığını, artık kendi hayatımı kendim kontrol edemediğimi, uygulanan tedavinin bana uygulanması gereken tedavi olmadığını düşünmeye başlamıştım. Benim yaşımdaki bir insanın böyle bir teşhisle yüz yüze geldiğinde paranoyaya teslim olmasını anlayabiliyorum, çünkü gerçekten

beklenmedik bir durum. Yani, daha otuz dört yaşımdayım ve ölme fikrine aklım bir türlü yatmıyor," dedi Ryan.

"Böyle bir şeye izin vermeyeceğiz," dedi Dr. Hobb oturduğu yerden öne doğru eğilip, "Gerçekten böyle bir şeye izin vermeyeceğiz."

Ryan'ın üzerine nasıl bir bahis oynandığı düşünülecek olursa, Hobb'un böylesine kendinden emin bir beyanda bulunması ciddiye alınmalıydı ve Ryan da ciddiye alıyordu.

Ryan, Dougal Hobb'un ölmesine izin vermeyeceğine inanıyordu. İçini bir ferahlık kaplamıştı, duyduğu minnettarlıkla gözleri karardı ve bir süre konuşamadı.

Yirmi sekiz

Ogün, neredeyse yalnızca Ryan'a bakan Dr. Hobb, sayısız tahlil yaptı ama hastasından yeni bir miyokard biyopsi istemedi. Dr. Gupta'nın aldığı örneklerin laboratuvarda gerektiği şekilde incelendiğine dair mantıklı bir varsayımda bulunmuştu.

Bir güvenlik önlemi olarak Ryan'ın kanının en son geliştirilmiş tekniklerle incelenerek, kalıtsal kardiyomiyopatiye eşlik eden anormal kalp kası fonksiyonunu teyit edecek anahtar genlerin izlerinin aranmasını istedi. Bu izleri de buldu.

Ryan Dr. Gupta'nın teşhisinin ters yüz olması gibi hayallere kapılmıyordu. Dougal Hobb'dan istediği, özelliğini tıpkı Ryan'ın Be2Do'yu kurarken yaptığı gibi, girişken uygulamalarıyla kazanan, kariyerinin zirvesindeki bir doktorun himayesinde olmanın vereceği umuttu.

Dr. Hobb Ryan'ın aldığı dört ilaçtan ikisini yeniden yazdı ama diğer ikisini iptal edip, reçeteye üç tane yeni

ilaç ekledi.

Akşam saat yedide, yeniden doktorun çalışma odasına döndüklerinde cerrah, Ryan'ı Newport Sahili'ne geri göndermeden önce ona küçük bir tıbbi uyarı telefonu verdi. Ryan yalnızca bir tek düğmeye, iki kez basarak uydu bağlantısı vasıtasıyla acil servise bağlanabilecekti.

"Bunu her zaman yanında bulundur, her gece başucundaki komodinde şarj etmeyi alışkanlık haline getir. Ama tuvalete giderken orada başına gelebilecek herhangi bir aksilik ihtimaline karşı, şarjdan çıkarıp yanına al," diye öğütledi Hobb.

Ryan'a başına gelmesi halinde tıbbi alarm telefonunun hiç düşünmeden kullanılması gerektiği - solunum güçlüğü gibi- fizyolojik krizlerin yazılı olduğu bir liste verdi.

"Ve artık beklemenin gerekmediği, sana uygun bir kalp bulunduğu haberini alırsam, seninle aynı tıbbi uyarı sistemi aracılığıyla bağlantı kuracağım. Bu konularda işin özü zamandır. Normal telefonlara güvenme riskine giremem. Hastalar normal telefonlarını bazen hiç düşünmeden devreden çıkarıp telesekretere bağlarlar. Bu ise pili dolu olduğu sürece hep açıktır. Kapatma düğmesi yoktur. Bu yüzden pili her zaman dolu olsun ve yanında olsun. O gün bir gün gelebilir," dedi Hobb.

Kiralık limuzinde direksiyonun arkasındaki ağırbaşlı, sessiz Naraka ile iki saatlik bir yolculuğun sonunda, Ryan eve dönmüştü. Dr. Hobb'un kliniğinde hafif bir öğle yemeği servisi yapmışlardı ama akşam yemeği yememişti. Buzdolabını kontrol etti ve kendisine bir şeyler hazırladı.

Lee ve Kay Ting'in mesaisi bitmiş, kendi özel

dairelerine çekilmişlerdi. Ne yaptıkları da umurunda değildi. Artık onların komplocu olduğundan şüphelenmiyordu.

Ya da belki hâlâ bir parça şüphesi vardı ama kendisine daha fazla zarar verebileceklerini sanmıyordu. Kaderinin kontrolünü ele almıştı ve bunu yaptığını yakın çevresinden hiç kimse bilmiyordu.

Dr. Hobb yeni hastasının garip biri ya da daha da beteri olduğunu düşünebilirdi ama Ryan'ın yeni bir Kardiyoloğun gözetiminde olduğunu Dr. Gupta'ya söylememe kararma saygı göstermişti.

Ryan sosyal güvenlik kurumuna ve devlet bürokrasisine olduğu kadar, sağlık hizmetleri sisteminin bitmek bilmez kırtasiyeciliğine de hiç sıcak bakmadığı için yedi yıldır özel sigortalıydı. Çıkacak tüm masrafların karşılanması için Dr. Dougal Hobb adına yazılmış 100.000 dolarlık bir çek, doktorlar arasındaki bazı protokollerin ortadan kalkmasını sağlamıştı.

Dr. Gupta ile olan periyodik randevularına devam edecek ama onun önerilerine uymayacak verdiği hiçbir ilacı da kullanmayacaktı.

Ryan her ne kadar Dr. Gupta'dan, Lee ve Kay Ting'den şüphelendiği gibi şüphelenmiyorsa da, eğer Gupta sürece Hobb'un katıldığını öğrenirse bu haberi Forry Stafford'la paylaşır, Forry ya da karısı Jane de Samantha'ya anlatırdı.

Ryan Forry'nin dostu olduğundan emindi. Fakat arkadaşlıklar her zaman bozulabilirdi. Habil ve Kabil'den beri kardeş bile kardeşe düşman olabiliyordu. Hele bu barbarlık çağında, bu düşmanlıklar çok daha sık ve şiddetliydi.

Samantha'nın ona ne kadar bağlı olduğuna ve asla ihanet edemeyeceğine tüm kalbiyle inanıyorsa ve mantığı da büyük oranda kalbiyle aynı fikirde olsa da, Samantha'nın kısa bir süre önceki akşam yemeğinde söylediklerini çok iyi hatırlıyordu.

Eğer beni benim seni tanıdığım kadar iyi tanısaydın, sevmeyebilirdin.

Ryan Samantha'yı başka hiç kimseyi sevmediği kadar seviyor, ona başka hiç kimseye güvenmediği kadar güveniyordu. Fakat doğanın kanunu gereği, en çok incinenler de bu seven ve güvenenlerdi.

İnsanoğlu çetrefilli, tuhaf bir varlık. Birisini her şeyiyle, özüne kadar tanıyıp da onu, kadın olsun erkek olsun hâlâ sevebilmek çok nadir görülen bir durumdur.

Bunlar belki de şimdiye kadar duyduğu en dürüst, en açık sözlü ve en müşfik sözlerdi.

Fakat kolayca umutsuzluğa dönüşebilecek şu anki sıkıntılı durumunda, Ryan Samantha'nın söylediklerinin planın tamamlayıcı bir parçasını oluşturuyor olma ihtimalini de tamamen göz ardı edemezdi.
Şu anda kendinden hiç hoşlanmıyordu. Uzun bir süre boyunca da hoşlanmayabilirdi. Fakat kendisini yaşamak isteyecek kadar seviyordu.

Mutfaktaki iki orta modülden küçük olanında bir tabureye oturarak, yalnızca aspiratörün ışığında yemeyi tercih etti. Zaatarlı kraker ve hellim peyniriyle siyah zeytin, sucuk ve soğuk kuşkonmaz yedi. Yemeğini bir armut ve bir avuç antepfıstığıyla bitirdi.

Gelecek haftalar ve aylarda çok yemeğini yalnız başına

yemek zorunda kalabileceğinden şüphe ediyordu.

Dr. Hobb'un verdiği beş ilacın her birinin etiketlerini kontrol ettikten sonra, ilaçları reçetede yazıldığı gibi içti.

Yukarıda, yatak odasında, tıbbi uyarı telefonunu şarj cihazına takıp başucundaki komodinin üstüne, ne durumda olursa olsun uzanabileceği kadar yakına koydu. Daha önceki birkaç gece yaptığı gibi, ışığı açık bırakarak uyudu. Son günlerde, gece yarısı karanlıkta uyanmak, ölmeden gömüldükten sonra, uzun süre hayatta kalmasına yetecek kadar hava bulunmayan, mühürlü bir tabutun içinde uyanmak gibi gelmeye başlamıştı.

Ryan yatağa uzanıp, televizyonda eski bir Western filmi açıp -John Wayne'in *The Searchers* filmiydi- bugün verdiği kararları gözden geçirdi ve kararların yerinde olduğuna karar verdi.

Hobb'un kafası bir konuda karışmış olsa da, Ryan yeni Kardiyologuna çok büyük bir güven duyuyordu. Doktor kardiyomiyopatiyle ilgili bir çeşit kan ve kas problemi olduğu görüşünü kesinkes ihtimal dışı bırakmışsa da, zaman zaman Ryan'ın içinden yükselen hafif, ısrarcı tıkırtı sesini gerektiği gibi açıklayamamıştı.

Hobb buna karşılık, sesin bir işitme sorunu, kulaklardan birindeki kronik bir hastalık olabileceğine dikkat çekmişti.

Ryan en sonunda bu ihtimali kabullenmiş gibi görünmüştü ama bu tıklamaların kulaklarının birinden değil, göğsünden kaynaklandığına emindi.

John Wayne'in oynadığı İç Savaş sonrası filmi yarı dalgın bir şekilde izliyordu, çünkü tık- tık- tıkırtının başlamasını bekliyordu.

Sonunda, filmin sonu yaklaşıp Ryan yorgunluktan yavaş yavaş uykuya dalarken aklına belki de sesi artık hiç duymayacağı geldi, çünkü cevabını çoktan bulmuş, kapıyı açmıştı.

Bununla ne demek istediğini bilmiyordu. Uyku nehrinde yarı yarıya batmış zihninin bulanık düşünceleri olabilirdi.

Ve uykuya daldı.

Gece boyunca etrafında bir manzara peydahlanmış ve aylardır ilk kez rüyasında Eylül ayında gördüğü rahatsız edici yerlerden birini görmüştü.

İlk başta yalnızca bir derinlik hissi vardı. Uçsuz bucaksız ve bomboş, dipsiz ve dehşet vericiydi. Derken boşluk, ışık olmadığı halde görülen, dalgasız ve sessiz, ne sıcak ne soğuk, hissetmekten çok algılanan sularla doldu.

Suyun üstünde bir rüzgâr patladı. Ahenksiz bir sesle mırıldanan esrarlı bir rüzgârdı ve rüzgâr ışıktı. Her dalgalanmada gümüş gibi parlayan ayın solgun ışığı, toz zerreleri gibi rüzgârla taşınıyor ama gölün yüzeyi simsiyah duruyordu.

Rüzgâr bir kez daha esti ve ardından kayboldu. Gölün çevresinde karalar oluşmaya başladı. Bunlar verimli topraklar değil, iç karartıcı kayalıklardı ve kayalıkların ötesinde gölgeler gibi renksiz ağaçlar büyüdü.

Ryan kendisini, daha önceki gibi, bir kayanın üstünde buldu fakat bir şey farklıydı. Artık göldeki tek ziyaretçi o değildi.

Öteki sahilde bir siluet duruyordu. Belli belirsiz olmasına rağmen, bu Diğeri fark edilebiliyordu, çünkü

arkasındaki manzara çok daha karanlıktı ve kontrast yapıyordu.

Diğeri yavaşça kayalıklara yönelip, gölün etrafında yürümeye başlayınca, Ryan, yüzünü hiç görmediği ve vücudunu hayal meyal seçebildiği halde, bunun Samantha olduğunu anladı.

Samantha da Ryan'ın ona seslendiği gibi Ryan'a sesleniyor olmalıydı. Fakat burada seslerini taşıyacak hava yoktu.

Samantha bir gölün çevresinden dolaşıp gelirken, Ryan da onu karşılamak için hareketlendi ama tehlikeli kayalıklarda birkaç adım atmıştı ki omzuna dokunan bir el onu durdurdu. Karanlık olmasına rağmen; Ryan bunun William Holden olduğunu anlamıştı.

Sabrina ve *Kwai Köprüsü* gibi birçok filmin uzun süre önce ölmüş olan, *Stalag 17* filmi ile Oscar alan yıldızı, "O sandığın kişi değil dostum," dedi.

Ryan Holden'ın bu havasız dünyada konuşabildiğine hiç şaşırmamıştı. Normal insanlara uygulanan kurallar film yıldızları için geçerli değildi.

Yüzü tıpkı yıldızı *The Wild Bunch* ve *Network* filmleriyle parlamadan önceki gibi kederliydi.

"Bak dostum, alkol sorunum var. Bir defasında Avrupa'da bir trafik kazası yapmış, oradan geçen birini öldürmüştüm."

Konuşmasını sağlayacak hava olsaydı bile, Ryan aktörün bu alakasız sözlerine ne karşılık vereceğini bilmiyordu.

Hâlâ uzakta olan Diğeri kararlı bir şekilde sahil

boyunca ilerliyordu.

"Aptallık etme Noktakom. O, o değil. Benimle gel."

Ryan, Holden'ın peşinden giderek amansız Diğerinden uzaklaştı. Filmlerdeki gibi Kızılderili savaşçılarının ya da Alman askerlerinin izlerini takip ediyorlarmış gibi, uzun ve yorucu gece boyunca, birlikte gölün etrafında döndüler. Ryan aktörü *Sunset Boulevard* filmindeki oyunculuğu için tebrik etmeyi ya da bir imzasını istemeyi düşündü fakat hiçbir şey söylemedi, Holden de bir daha ağzını açmadı.

Yirmi dokuz

Tatil günleri yaklaşırken ve sonra da tatil günleri geldiğinde, Ryan Samantha ile birlikte olma fırsatlarını çeşitli bahanelerle azaltmaya çalıştı. Onunla, planından kuşkulanmasını önlemek için sadece gerektiği kadar vakit geçiriyordu.

Samantha'yı herhangi birini sevebileceğini sandığından çok daha büyük bir tutkuyla seviyor, onunla birlikte olmak istiyordu. Çünkü Samantha onu çok iyi tahlil ediyordu ama söyleyeceği son derece masumane bir sözden ya da yüz ifadesinden, Gupta'dan vazgeçip Hobb'a gittiğini anlamasından korkuyordu.

Onunla tartışmak istemiyordu fakat tartışma ihtimali, Samantha'nın yaptığı şeyi öğrendiğinde kendisi hakkında yaşayacağı mutlak hayal kırıklığından daha çok korkutmuyordu. Bir gülün yağmura ihtiyacı olduğu gibi, Samantha'nın yaptıklarını onaylamasına ihtiyacı vardı.

Bu şartlar altında, Ryan yalnızca önceki yükümlülüklerinin sıradan mazeretlerine değil, aynı zamanda ilaçların nadiren de olsa gerçekten neden olduğu -mide bulantısı, baş ağrısı, uykusuzluk, ruh halindeki değişiklikler gibi- yan etkilere de sığınabiliyordu.

Bir araya geldiklerinde de, yaptıklarıyla ilgili hiçbir ipucu vermeden, sevimli olmaya, onunla ilgilenmeye, eğlendirmeye, Noktakom'dan çok Winky olmaya çalışıyordu. Samantha ile birlikteyken bunu yapmak, herhangi biriyle yapmaktan daha kolaydı, çünkü Samantha doğası gereği Ryan'ın kişiliğinin ve ona

verdiklerinin hep iyi taraflarını görüyordu. Ryan ondan bir şeyler saklamaya başlamadan önce de daima Samantha'nın mutluluğunu istemişti.

Eylül ayında tedaviye başladığından beri, hastalığı Samantha'yı çok etkilemişti. Belki Ryan'ın ödediği psikolojik bedel kadar ağır değildi ama kitabı üzerinde çalışması gereken zamanı ve hevesi çalmaya yetecek kadar ciddi bir bedeldi. Kitabı ivmesini kaybetmişti. Samantha tıkanmamıştı ama kupkuru bir tepede, yaratıcı gelgit umutlarından uzakta duruyordu.

Artık Ryan onunla daha az birlikte olduğu için kitabına daha çok zaman ayırabilirdi. Sam kendisini hikâyesini anlatmaya bir kez daha verdiğinde, romanına duyduğu heves Ryan'ın kandırmacasına yaramıştı. Uzun yazım oturumları iyi geçtikçe coşuyor ve ayrı kaldıkları zamanları pek düşünmüyordu.

Ryan kalbinin durumunu yakından takip etmekte ısrar eden Dr. Hobb'a muayene olmak için haftada ya da on günde bir limuzinle Beverly Hills'e gidiyordu. Doktoru her ziyaretinde, kendini işine adamış bu adama gelmekle isabetli bir karar aldığına daha çok inanıyordu.

İlaçların neden olduğu birkaç yan etki Ryan'a sıkıntılı anlar yaşatıyordu ama önceki gibi ıstırap dolu krizler, aritmi nöbetleri geçirmiyor, solunum problemleri yaşamıyordu. Bu da Dr. Hobb'un üstün bakımını ortaya koyduğu gibi, aynı zamanda Ryan'ın da tedavisini, gizliden gizliye hasta olmasını isteyebilecek kişileri engelleyecek şekilde, dikkatle sürdürdüğünü gösteriyordu.

14 Ocak sabahı saat beşte çağrı geldi. Ryan'a uygun bir

kalp bulunmuştu.

Ryan yer aldığı -*Forbes* dergisinin ilk yüz internet girişimcisi, *Wired* dergisinin Web'in en yaratıcı yirmi dehası listesi, *People* dergisinin en gözde ilk yüz bekâr listesi gibi- her türlü listede, liste hazırlandığı anda en üst sıraya tırmanmıştı.
Şimdi ise onu harekete geçirecek olan telefon, aylarca bekledikten sonra gelmişti ve zaman, Ryan'ın daha önce hiç bilmediği derecede önemliydi.

Beyin ölümü gerçekleşen vericinin bedeni, Ryan hastaneye gidinceye dek yaşam destek ünitesine bağlı olarak bekleyecek ve bu süre içinde ameliyata hazırlanacaktı. Kalbin tuz solüsyonunda korunarak birkaç saat içinde nakledilmesi gerekmese, taşınması belli riskleri de beraberinde getirmese, kalbi alıcıya hiç vakit kaybetmeden vericiden alacak olan aynı cerrah ekibi nakledecek olsa, başarı şansı hatırı sayılır derecede artardı.

Hâlâ birçok şey ters gidebilirdi. Beyin ölümüne neden olan yaralara ya da hastalığa bağlı olarak verici hâlâ bir kalp krizi geçirebilir, kalp kası ağır şekilde hasar görebilir ve kalp nakle uygun olmaktan çıkabilirdi. Fark edilmeyen bir böbrek ya da karaciğer veya bir başka iç organ enfeksiyonu vericinin tali ölüm nedeni olabilir ve zamanında tespit edilemezse, kan zehirlenmesine ya da aşırı bir septik şoka yol açarak dokularda hasar yaratabilirdi. Yaşam destek cihazları arızalanabilirdi. Hastanenin elektrik şebekesi çökebilirdi.

Ryan olumsuz olasılıkları düşünmemeye çalıştı. Durumu göz önüne alındığında, kendisine yapabileceği en kötü şey kendini heyecanlandırarak anksiyeteye yol

açmasıydı. Dr. Gupta'nın teşhisinden sonra bir yılın üçte birini zor da olsa geçirebilmişti ama bir yıl yaşayacağı garanti değil, yalnızca bir tahmindi. Kalbi ölümcül darbeyi her an indirebilirdi ve bundan sonra artık alıcı değil organ bağışçısı olur, korneaları, akciğerleri, karaciğeri ve böbrekleri başka hastaların yararlanması için vücudundan sökülüp alınırdı.

Saat sabaha karşı 05.00'te gelen bilginin hemen akabinde, Ryan telefonun açılmamasını umarak Samantha'yı aradı. Onunla doğrudan konuşmak, sorularına cevap vermek, sesindeki hayal kırıklığını ya da onun için duyduğu ve kesinlikle açığa vuracağı korkuyu duymak istemiyordu.

Romanının son bölümlerine geldiği için, Sam sık sık geç vakitlere kadar çalışıyor ve yatağına gece yarısından sonra gidiyordu. Ryan bu saatte Samantha'nın telefonunu, kendi yaptığı gibi telesekretere bağlamış olmasını umuyordu.

Donuk üzgünüm-şu-anda-telefonunuza-cevap-veremiyorum mesajı içine işlediği gibi sıradan ve aynı zamanda kederliydi. Ryan bir daha onun sesini duyabilecek miyim ya da onu bir daha görebilecek miyim, diye merak etti.

"Sam seni seviyorum, seni söyleyebileceğimden daha çok seviyorum. Dinle, az önce telefon geldi. Uygun bir kalp bulunmuş. Oraya doğru uçmak üzereyim. Ameliyatı yapması için Dr. Hobb ve ekibiyle anlaştım. Bunu sana daha önce söylemedim, çünkü paranoyak olduğumu düşünebilirdin ama paranoyak değilim Sam. Ne yaptığımı ve ne yapmam gerektiğini düşündüm. Belki konulan teşhisi kaldıramadım, belki bu teşhis beni bir parça delirtti ve belki de paranoya kullandığım

ilaçların yarı etkisiydi ama hiç sanmıyorum. Her neyse, iyileştiğimde, geri geldiğimde, eğer gelirsem, tüm bunları halledeceğim. Sam, Sam, tanrım, Sam yanımda olmanı istiyorum. Keşke olabilseydin ama ölürsem, ölebilirim, bu da bir olasılık. Bu yüzden orada kal. Senden, her ne olursa olsun, kitabını bitirmeni, bu senin için çok büyük bir başarı olacak ve her zaman olduğun gibi mutlu olmanı istiyorum, çünkü sen bunu hak ediyorsun. Belki de kitabını bana ithaf edersin. Hayır, bunu boş ver. Senden bunu istemeye hakkım yok. Kime istiyorsan ona, istersen hiç hak etmeyen bir budalaya ithaf et. Fakat eğer kitabının konusu aşksa Sam, ki seni tanıyorsam öyle olmalı, konusu aşksa, belki okurlara konu hakkında az da olsa benden bir şeyler öğrendiğini anlatırsın. Ben *her şeyi* senden öğrendim. Seni yakında ararım. Sonra görüşürüz. Sam. Biricik sevgilim.

Otuz

Ryan'ın valizi haftalarca öncesinden hazırdı. Valizi saat 05.45'te bir asansörle giriş katına indirdi ve geniş, sessiz odalardan geçirerek ön kapıya taşıdı.

Burası onun rüyalarındaki evdi. Bu eve çok zaman harcamış, her detayın planlanmasını ve inşasını uzun uzadıya tasarlamıştı. Bu evi seviyordu. Fakat eve elveda demedi ya da dönüp son bir kez hayranlıkla bakmadı. Sonuçta, ev buna önem vermezdi.

Bu saatte ne evdeki personele ne de bahçede çalışanlara görünme ihtimali vardı. Dışarıda, şafak öncesi karanlıkta, çevrede bir baykuşun ötüşü ve evle cadde arasındaki yolda bekleyen ambulansın rölantide çalışan motorundan başka ses yoktu.

Dr. Hobb karavan tipi bir ambulans istemişti. Ryan'ın güvenlik şifresini kullanarak, giriş kapısındaki bekçiyi

aramış ve aracın içeriye alınmasını sağlamıştı.

Ön kapıda bir sağlık görevlisi bekliyordu. Ryan'ın valizini taşımak için ısrar ediyordu.

Valizi karavanın arkasına koyup Ryan'ın içeriye girmesine yardımcı olduktan sonra, "Burada yanınızda mı kalmamı istersiniz yoksa ön tarafta arkadaşımla birlikte mi gideyim?" diye sordu.

Ryan, "Tek başıma iyiyim. Herhangi bir tehlike altında değilim," diyerek adamı rahatlattı.

Havaalanına gidene dek arkasındaki tekerlekli sedyeye sırtüstü uzandı.

Etrafta malzeme dolapları, bir solunum cihazı, iki oksijen silindiri ve diğer ekipman vardı: bunlara bakınca dünyasının bir hastane boyutlarına indirgendiğini düşündü.

Kısa bir süre sonra Dr. Hobb göğüs kemiğine bakacak, göğsünü açacak, bir makine kan dolaşımım sağlarken hasta kalbini çıkaracak ve yerine yardımsever bir yabancının kalbini takacaktı.

Korkusu artacağına azalmıştı. Kendisini uzun bir süredir çaresiz, kaderin insafına terk edilmiş gibi hissediyordu. Artık bazı şeyler olumlu seyredebilirdi. Beklemek için doğmuyorduk. Yapmak için doğuyorduk.

Şoför tavandaki döner ışıkları açarak trafikteki araçlara yol istediğini belirtti. Otoyollar bu saatte tıkalı olmazdı ve bu yüzden sirene ihtiyacı yoktu.

Bir şoför olarak Ryan daha hızlı gitmek istiyordu ama bir yolcu olarak, hiç bu kadar hızlı gitmemişti, özellikle

de bu şekilde yatarken. Tekerleklerin çıkardığı, ona sörfü hatırlatan, çalkalanma sesi ve ambulansın sabahı yırtarken yarattığı rüzgârın ıslığı hoşuna gitmişti. Islık sesi ne ölüm meleğinin çığlığı ne de matem şarkısı gibiydi, daha çok ninniye benziyordu.

Ryan anne babasını aramadığını havaalanına yaklaşırlarken fark etti. Onlara telefon açmaya pek istekli değildi.
Konulan teşhisten onlara hiç söz etmemişti. Onları telaşlandırmak iyi olmayabilirdi, özellikle de annesinin en HUYSUZ, babasının da en ŞAŞKIN olduğu ve hiçbirinin farklı bir moda geçmek için ne isteği ne de kapasitesi olduğu bu saatte.

Zaten şu anda Ryan'ın ihtiyaç duyduğu şeyleri veremezlerdi ve onların vereceklerinin çoğunu Ryan istemiyordu.

Eğer en kötü ihtimal gerçekleşecek olursa, vasiyetinde onlara son derece cömert davranmıştı. Bundan sonra, bu zamana kadar sergiledikleri vurdumduymazlığın kat kat fazlasını göstererek, yaşamlarının geri kalan kısmını dünyayı gezerek geçirebilirlerdi.

Ryan onlara karşı düşmanlık beslemiyordu. Onları hiçbir zaman sevmemişti ama onlar da ona asla el kaldırmamışlardı. Her ne kadar sevme kapasiteleri yoksa da, vurma kapasiteleri vardı ve bu açıdan bakıldığı zaman da kendilerini frenlemeleri açısından itibar görmeyi hak ediyorlardı. Kendilerine yaptıkları, ona yaptıkları her şeyden çok daha kötüydü.

Eğer onlarla vedalaşmak isteseydi, anne babasıyla vedalaşmaktan alacağı duygusal haz evine veda etmekten almış olacağı hazdan çok daha az olacaktı.

Varış yerleri Long Beach Havaalanı'ydı. Los Angeles

Uluslararası Havaalanı'na acil bir uçuş ayarlamak çok zaman alacak ve sinir bozucu olacaktı.

Günün ilk ışıkları altında, asfalt pistin ortasında duran Medijet, Ryan'ın kullanmayı düşündüğü şirket jetinden çok daha büyük görünüyordu. Dr. Hobb hem ekibinin hem de hastanın ailesi ve arkadaşlarından oluşacak grubun sığması için bu uçağı kiralamayı yeğlemişti. Bu durumda Ryan'ın grubu Samantha'nın zihninde taşıdığı ve ona destek olan hayalinden ibaretti.

Ayrıca Medijet yolculuk sırasında gerekebilecek tıbbi malzemelere de sahipti ve hareket edemeyen ya da başka özel gereksinimleri olan hastalara müdahale edebilmeyi sağlıyordu.

Dr. Hobb ve ekibini Los Angeles'ın farklı bölgelerinden getiren üç ambulans, jetin yanına sırayla dizildi. Valizleri ve diğer bagajları uçağa yüklendi.

Sağlık görevlisi valizini Medijet'in kabin görevlisine verirken, Ryan bir an durdu, doğuya doğru baktı ve yükselen güneşin pembe, turkuvaz ve şeftali rengi şenliğinin tadını çıkardı.

Sonra da yeniden doğumuna ya da ölümüne doğru uçmak için jete bindi.

Otuz bir

Ryan sarı renkli bir aydınlıkta yürüyor, sarı aydınlık ayakkabılarının altında çatırdayarak eziliyor ve sarı renkli boğucu bir sıcaklık derisini tereyağı gibi eritiyordu.

Sarı renkli uzaklardan birileri ona sesleniyordu. Ses zayıf olmasına rağmen Ryan sesi tanıdığını fark etti. Seslenenin kim olduğunu çıkaramamıştı ama ses onu çok mutlu etmişti.

Görünüşe göre tekdüzelikten ya da bir varış yeri olmamasından hiç sıkılmadan, sarıdan sarıya uzun bir süredir yürüyordu ve derken bulduğu siyah bir banka sırtüstü uzandı. Bank demir olmasına rağmen çok rahattı. Bankın tepesinde sarı bir gölgelik vardı ve etrafı tamamen sarı bir halıyla kaplıydı.
Nefes alınca sarının nasıl koktuğunu keşfetti ve soluğunu bıraktığında, içine çekmiş olduğu sarıyı bıraktığına üzüldü.

Yavaş yavaş yanında birisinin durduğunu, sağ bileğini tutup, nabzını kontrol ettiğini fark etmeye başladı.

Güneşin göz kamaştıran ışıkları titrek kavakların sarı yapraklarından oluşan gölgeliği binlerce noktadan delip geçiyor, sarı sarıyı parlatarak çok daha keskin ve

parlak bir sarılığa çeviriyor, yanındaki refakatçisinin arkasından vurarak, bu varlığı bir anda Ryan'ın bakıcısının yüzünü görmesini ve onu teşhis etmesine engel olan, puslu sarı bir haleyle kaplıyordu.

Nabzını kontrol edenin kendisine parlak sarıların ötesinden seslenenle aynı kişi olması gerektiğini düşündü ve bu varlığın kendisini sevdiğini düşünerek buna memnun oldu.

Memnuniyetini belirtmek istediğinde, sesinin çıkmadığını fark etti ve konuşamayışı ona kara gölün kıyısında William Holden'a cevap veremediği anı hatırlattı.

Karaltı gibi görünen nabız-sayıcı, bir anda o büyüleyici sarı haleden çıkmış ama becerikli bir şekilde, kurnazca aydınlığın arkasına saklanmış gibi görünmeye başladı. Artık o sevecen varlık değil, gölün kıyısından dolaşarak yaklaşan ve Bay Holden'ın uyarısıyla kollarına düşmekten kurtulduğu o karanlık figürdü.

Bileğinden nabzını ölçtüğü başparmağı ve diğer iki parmağı, bir saniye önce soğuk bile değilken, şimdi *buz* gibiydi ve bileğini öncekinden daha çok sıkıyor, *çimdiriyordu* ve sarı ışığın içinden ona doğru yaklaşan kafa şeklinde bir yüzdü, bir yüz ama tamamen korkunç bir boşluğa açılan kocaman ve aç bir ağızdan oluşmuş bir yüzdü.

Boğulurcasına bir çığlık atarak korkuluklara tutundu ve temizlik malzemelerinin keskin çam kokusuyla dolu loş bir odada, bir hastane yatağında doğrulup oturdu.

Çarşaflar çamaşır suyu ve yumuşatıcı kokuyordu. Sanki kolalanmış gibi sertti ve çıtırdıyordu.

Bir ayaklı lambanın aydınlattığı köşede, beyaz bol pantolon ve beyaz gömlek giymiş bir adam, okuduğu kitabı bir kenara bırakarak oturduğu koltuktan kalktı.

Lambanın paslanmaz çelik ya da parlak nikel kaplama ayağı ve gölgeliği parıldadı. Koltuğun vinil kaplama döşemesi, üzerine zeytinyağı dökülmüş avokado gibi ışıldıyordu.

Cilalı beyaz seramik yer döşemeleri, komodinin parlak mavi renkteki üst kısmı, kırık inci taneleri serpiştirilmiş gibi ışıldayan duvar boyası, odadaki her şey lake kaplıymış ya da ıslatılmış gibi görünüyordu.

Gölgeler bile sanki gri renkli camların katmanlarıymış gibi şiddetle parlıyordu. Ryan her yanı kaplayan bu parlaklığın, kendisine verilen sakinleştiricinin neden olduğu bir etki olduğunu anlamıştı.

Tamamen kendine geldiğini hissetti, zihni berraklaşmış, algısı açılmıştı ve hiç olmadığı kadar keskindi fakat etraftaki her şeyin büyüleyici parlaklığından, kendisine narkoz verildiği sonucunu çıkardı. Başını yastığa koyduğu anda yeniden uykuya dalabilirdi.

Kendini savunmasız ve tehlikede hissetti. Pencereler herhangi büyük bir şehrin akşam saatlerindeki krom sarısı kasvetli, nahoş havasıyla kaplanmıştı.

"Kötü bir rüya mıydı?" diye sordu erkek hasta bakıcı.

Wally. Wally Dunnaman. Dr. Hobb'un sekiz kişilik ekibinden biriydi. Ryan'ın göğsünü ve karın bölgesini tıraş etmişti.

"Boğazım kupkuru," dedi Ryan.

"Doktor sabahki ameliyattan önce çok fazla su içmeni istemiyor. Ama sana ağzında eritmen için birkaç parça buz verebilirim."

"Tamam."

Wally komodinin üstünde duran termos sürahinin kapağını açtı ve içinden uzun saplı bir kaşıkla bir parça buz çıkarıp Ryan'a verdi.
Hastasına üç parça buz verdikten sonra sürahinin kapağını yeniden kapattı ve kaşığı yerine koydu. Wally Dunnaman saatine bakarak Ryan'ın nabzını kontrol etti.
Sarı rüyadaki sevecen ya da nefret dolu varlık bu adam değildi. Bu odadaki, bu hastanedeki hiçbir şey bir rüya görmesine neden olacak şeyler değildi.

Wally Ryan'ın bileğini bırakırken, "Uyuman gerek," dedi.

Gördüğü rüya ve bu oda Ryan'ın açıklayamadığı bir şekilde eşit oranda gerçekti, ikisi de birbirinden daha gerçek ya da gerçekdışı değildi. Anlayamasa da, bunun gerçek olduğunu vücudunun en ücra köşelerinde dahi biliyordu.

"Artık uyu," diye uyardı Wally.

Eğer uyku, bir zamanlar bazı ozanların söylediği gibi yarı ölümse, bu uyku Ryan'ın daha önce uyuduğu uykulardan çok daha fazla bir ölüm olabilirdi. Buna direnmeliydi.

Savunmasız ve tehlikede.

Bir hata yapmıştı. Bu hatanın ne olduğunu bilmiyordu

ama kendisini ezen ağırlığını hissedebiliyordu.

Gözlerini açık tutmaya çabalarken, tüm pırıltılı yüzeyler tek bir parlak yüzeye dönmüş, her parlaklık bir parıltı, her parıltı kör edici bir ışık halini almıştı.

Çanlar. Çanlardan geleceği gördü ve şimdi de çanlar.

Ding, ding, ding, dong, dong, dong, çanların kutsal mersiyesi Ryan'ı uykusundan uyandırdı.

Ryan önce bunların rüya olduğunu sandı ama yatağın korkuluklarına iki eliyle tutunup kalkmaya çabalarken, gürültü hâlâ sürüyordu.

Pencerelerin dışındaki karanlık hâlâ dünyanın sahibiydi ve erkek hastabakıcı camın bu tarafında oturmuş, gözlerini gittikçe yükselen ses dalgalarına dikerek dışarı bakıyordu.
Büyük, ağır çanlar, seslerinde bir tür tehditle, sanki alaşağı etmek istermiş gibi geceyi sarstı.

Wally Dunnaman onu duyup bakışlarını yatağa çevirinceye dek, Ryan birkaç kez seslenmişti. Sesini yükselterek Ryan'a, "Yolun karşısında bir kilise var," dedi.

Odaya ilk getirildiğinde, Ryan diğer bloktaki ibadethaneyi görmüştü. Çan kulesi bulundukları dördüncü kata kadar çıkıyordu.

"Bu saatte çalmamaları lazım," dedi Wally. "Hem de bu kadar uzun süre. Kilisede tek bir ışık dahi yok."

Tuhaf bir biçimde parlayan gölgeler, her ding sesiyle titriyor, her dong sesiyle de inleyip sızlanıyor gibiydi.

Pencereleri zangırdatan, duvarları titreten, insanın içini ürperten madeni ses Ryan'ı korkutmuştu ve

yüksek sesle damarlarının içinde çalarak kalbinin örse inen bir çekiç gibi çarpmasına neden oluyordu. Davul gibi çarpan, bu zayıf ve hasta kalp, hâlâ kendi kalbiydi ve gök gürültüsüne benzeyen bu seslerle, ne zaman iflas edeceğinin deneniyor olmasından korkuyordu.
Uyandığında aklından geçenleri hatırladı: *Çanlar*. *Çanlardan geleceği gördü ve şimdi de çanlar*. Geleceği ne zaman görmüştü, kim görmüştü ve bu ne anlama geliyordu?
Kanına karışan ve zihnini bulandıran sakinleştirici olmasaydı, bu soruların en az iki tanesinin cevabını bulabileceğini düşündü.

Fakat ilaç yalnızca odadaki tüm yüzeyleri lake ile kaplamakla, her gölgeyi sarımsı bir parlaklıkla ışıtmakla kalmamış, aynı zamanda Ryan'ı sinesteziye uğratmıştı ve sesleri duyduğu gibi kokularını da alabiliyordu. Demir hidroksit, demir oksit, siz ona pas deyin, kokusu buruk dalgalar halinde tüm yatağa yayıldı.

Sonu gelmez çan sesleri, çanlar, çanlar ve hâlâ çanların sesi Ryan'ın bütün zaman kavramını yok etmişti ve çok yakında akıl sağlığını da yok edeceğini düşündürüyordu.

Nihayet, Wally Dunnaman sesini madeni gürültüyü bastıracak kadar yükselterek," Bir polis arabası geldi. Hah bir tane daha!" dedi.
Gümbürdeyen çanların ağırlığıyla, Ryan geriye doğru devrilerek başını bir kez daha yastığa koydu. Savunmasız ve tehlikedeydi, tehlikede, tehlikede, tehlikede.
Durumuna odaklanmasına engel olan umutsuzlukta bulduğu küçük bir çatlaktan yararlanarak, düşüncelerini sıraya koymaya, kırık bir çömlek

parçaları gibi bir araya getirmeye çalıştı. Çok kötü şeyler olmuştu fakat neyi düzeltmesi gerektiğini anlayabildiği takdirde, bunları düzeltmek için hâlâ zamanı vardı.

Çanlar artık eskisi kadar saldırganca çalmıyordu, hiddetleri öfke düzeyine inmiş, öfke aksiliğe, aksilik de uzun süren ve ağır bir kapının paslı menteşeleri üzerinde kapanırken çıkardığı iniltiyi andıran, son bir iniltiye dönüşmüştü.
Çanlar susup, yatıştırıcı o kadife esaretini bir kez daha yavaşça üzerine çekmeye başladığında, yanaklarından süzülen yaşları fark etti ve ağzının kenarındaki tuzu yaladı. Elini kaldırıp yüzünü silecek hali yoktu ve yavaşça ağlarken uykuya daldı. Artık kendisini gözyaşlarından utandıracak ya da gözyaşları yüzünden utanacağı ve endişeleneceği düşünceler yoktu.

Şafak söktükten kısa bir süre sonra, onu tekerlekli sedyeyle ameliyata götürürlerken Ryan uyandı. Korkmuştu, fakat kendi seçmiş olduğu yolu uysallıkla kabullendi.

Beyaz porselen döşemeler ve paslanmaz çelikle kaplı ameliyathane ışık içindeydi.

Dr. Hobb ellerini dezenfekte ettikleri odadan ekibiyle birlikte çıkageldi. Aralarında yalnızca, ameliyatta görevi olmayan Wally Dunnaman yoktu. Dougal Hobb'un yanı sıra bir anestezi uzmanı, üç kardiyoloji hemşiresi, bir asistan cerrah ve Ryan'ın uzmanlıklarını ve görevlerini hatırlayamadığı iki kişi daha vardı.

Ryan onlarla Medijet'te tanışmıştı ve bedenini kesip açarak iç organlarını sanki bir şükran günü hindisinin sakatatlarıymış gibi, umursamaz bir şekilde çıkaracak

olan insanlar için böyle bir şey hissetmek çok uzak bir ihtimaldi ama hepsinden hoşlanmıştı. Kesenler ve kesilecek olan arasında bir parça sosyal mesafe belirleyen bir sınır vardı.

Ryan, Hobb'un haricinde, saçlarını kapatan boneleri, maskeleri ve yeşil ameliyat giysileri içindeki diğerlerinden, kimin kim olduğunu kolayca söyleyemezdi. Hepsi de asıl ekibin benzerleri, A takımıyla anlaşılıp ödeme yapıldıktan sonra, onun yerine geçirilmiş B takımı olabilirdi.

Anestezi uzmanı Ryan'ın sağ kolunda damarını bulup kanülü sokarken, Dr. Hobb birkaç dakika önce kalbin vericiden başarılı bir şekilde alındığını ve soğuk tuz solüsyonunda beklediğini söylüyordu.

Ryan bir kadının kalbini alacağını Medijet'te öğrendiğinde kısacık bir şaşkınlık geçirmişti. Kadın yirmi altı yaşında bir öğretmendi ve bir trafik kazasında ağır bir beyin travması geçirmişti.

Kalbinin Ryan'a uygun olduğuna karar verilmişti. Bağışıklık sisteminin uyuşmasını öngören her türlü kriter de tutmuştu. Bu yalnızca operasyon sırasında değil, ondan sonrasında da, çok düşük bir ihtimalle de olsa, vücudunun yeni organı şiddetle reddetmesi ihtimalinde dahi, her şeyin yolunda gitmesi olasılığını büyük oranda artırmıştı.

Ancak vücudun organı reddetmesini ve diğer komplikasyonları önlemek için ameliyattan sonra uzun bir süre, kimisi de ömür boyunca, yirmi sekiz ilaçtan oluşan bir seri ilaç alması gerekecekti.

Ryan'ı hazırladıktan sonra, Dr. Hobb yapılacak her işlemin amacını açıkladı, fakat Ryan'ın bu an için

hazırlanmaya ihtiyacı yoktu. Artık geri dönemezdi. Aranan kalp bulunmuştu verici ölmüştü ve geleceğine giden tek yol önünde uzanıyordu.

Gözlerini kapattı, ekip elemanlarının kendi aralarındaki mırıldanmalarına aldırmayıp ve zihninde Samantha Reach'i canlandırdı. Gençlik çağları ve yetişkinliği boyunca, Ryan hep mükemmelliğin peşinde koşmuş ve bunu yalnızca bir kez Samantha'da bulmuştu.

Her ne kadar, henüz konuşabilecek kadar güçlü ve aklı başındayken, onu ilk aradığında yapacağı konuşmanın ilk sözcüklerini şimdiden tasarlamaya başlaması gerekiyorsa da, Samantha'nın kendisini tamamen affetmesini de umuyordu.
Gözlerini kapatarak Samantha'yı plajda hayal etti. Güneşin kavurduğu geniş kumsalda sarı saçları ve mükemmel fiziğiyle titreşen bir ışık, sihirli bir vaha gibiydi.

Zoraki uyku gelip de bedenini teslim alınca, Ryan denizdeymiş gibi sürüklendiğini hissetti ve karanlık katıksız karanlıktan daha karanlık bir şeylerin içinde kaybolup gitti.

İKİNCİ BÖLÜM

Geldi artık aklın akşamı.
Kanın içinde kıpırdanıp durur ateşböcekleri.
Donald Justice, "The Evening of the Mind"

Otuz iki

Ryan Perry kalp naklinin birinci yıldönümünde kutlama yapmayı planlamıyordu. Yaşıyor olması başlı başına bir kutlamaydı çünkü.

Sabah boyunca tek başına garajda çalışmış, bir müzayededen aldığı 32 model beş camlı, ful ateşlemeli deuce coupe'un rutin bakımını yapmıştı.

Öğleden sonra, iki oturma odasından küçük olanında bir koltuğa yerleşip ayaklarını da bir pufa uzatmış, Samantha'nın ilk kitabını okumaya kaldığı yerden devam ediyordu.

Solaryum olarak düzenlenen oda, romandaki atmosfere uygun bir hava sağlıyordu. Yüksek pencerelerden gökyüzü, gri renkli ördeklerin ıslak tüyleriyle doldurulmuş, yumuşak bir yastık gibi görünüyordu. Yağmurdan iğneler, oraya buraya dağılmış ince sis şallarını birbirine dikiyor, hemen yakınlarındaki ağaçları ya da çalıları açığa vuruyordu.

Odadaki palmiyeler ve fujerler, kireçtaşı zemini örümcek ağına benzeyen gölgelerle örtüyordu. Havada çoğunlukla hoş ama zaman zaman çürüyen yosunları ya da çürük kökleri hatırlatan belli belirsiz pis bir kokunun yükseldiği ve ilginç bir şekilde, yalnızca özellikle rahatsızlık duyduğu satırları okurken duyuyormuş gibi hissettiği yeşil ve zengin bir koku vardı.

Samantha romana yeterince mizah katmıştı ve ana konularından bir tanesinin, Ryan'ın nakil ameliyatına gitmeden önce, Samantha'nın telesekreterine o uzun mesajı bırakırken içine doğduğu gibi aşk olduğu ortaya çıkmıştı. Bununla beraber hikâyenin dokusunda muhteşem iplikçikler, çok ciddi iplikçikler vardı ve Samantha'nın diktiği elbisenin bütünü, onu oluşturan malzemelerden çok daha karanlık görünüyordu.

Öykü Ryan'ı büyülemişti. Yazı kolay anlaşılır ve akıcı olmasına rağmen, Ryan sayfaları hızla okuyup geçmekten kaçınıyor, aksine tüm cümlelerin tadını çıkararak okuyordu. Bu dört gün içinde romanı ikinci okuyuşuydu.

Winston Amory üstünde som gümüşten bir kahve demliği, kahveyi sıcak tutmak için bir mum ocağı ve küçük bir tabak bademli kurabiye olan bir servis arabasını Ryan'a doğru ittirdi.

"Efendim, masada olmadığınız için, bir fincan kahve içmek isteyeceğinizi düşünme cüreti gösterdim."

"Harika Winston. Teşekkür ederim."
Winston bir fincan kahve doldurduktan sonra, koltuğun yanındaki masaya bir bardak altlığı koydu ve fincanı da onun üstüne bıraktı.

Karısını kastederek Winston, "Penelope akşam yemeğinizi her zamanki gibi saat yedide alıp almayacağınızı öğrenmek istedi," dedi.

"Bu akşam biraz daha geç saatte istiyorum. Saat sekiz iyidir."

"Saat sekizde efendim." Omuzları gergin, dimdik vaziyette çekilmeden önce başını bir kez daha salladı ve mutat reveransını yaptı.

Winston dört dörtlük bir istek ve profesyonellikle malikâneyi yönetip, çalışanları idare etmesine karşın, o ve Penelope'un daha önce çalıştıkları pozisyonlarda bu tür hareketlerin Amerikalıların aklını başından aldığını öğrendikleri için aksanlarından tavırlarına, görgü kurallarından protokole kadar her şeyleriyle, İngilizliklerini abarttıklarını düşünüyordu. Bu gösteri zaman zaman Ryan'ın canını sıkıyor, daha çok eğlendiriyordu ama katlanmaya değerdi, çünkü işlerini mükemmel yapıyorlardı ve son derece güvenilir kişilerdi.

Yeni kalbi takıldıktan sonra, nekahet dönemini geçirmek için eve dönmeden önce, Ryan Lee ve Kay Ting'i yardımcılarıyla birlikte işten çıkarmıştı. Her birine iki yıllık tazminatları ödenmiş ve mükemmel birer referans mektubu verilmiş ama açıklama yapılmamıştı.

Kendisine ihanet ettiklerine dair Ryan'ın kanıtı yoktu ama bunun yanında onları aklayacak kanıtı da yoktu. Eve kendini güvende hissederek ve huzur içinde gelmek istemişti. Wilson Mott'un Winston ve Penelope Amory -ve diğer yeni çalışanlar-hakkındaki raporu öyle kapsamlıydı ki Ryan, bu insanları kendinden daha iyi tanıyormuş gibi hissetmişti. Onlardan en ufak bir

kuşku duymuyor, onlar da sadakatlerinden kuşkulanmasına yol açacak en ufak bir hata dahi yapmıyorlardı ve bu bir yıl tek bir garip olay bile olmadan geçmişti.

Şimdi elinde kahvesi ve kurabiyeleri ile zamanın dehlizlerinde kaybolduğu, Samantha'nın romanına tekrar öyle dalmıştı ki bir bölümün sonunda başını kaldırıp baktığında, yağmur ve sisin parlaklığını henüz boğamadığı kışın ilk günlerinin alacakaranlığı günü tüketmeye başlamıştı.

Gözlerini birkaç dakika sonra kaldırsaydı, güneydeki çimenlik alandaki şekli göremeyebilirdi.

İlk başta bu ziyaretçinin sis bulutlarının şekillendirdiği bir gölge olması gerektiğini düşündü, çünkü kukuletalı kıyafetiyle manastırından uzak düşmüş bir keşiş gibi görünüyordu.

Bir an dikkatle bakınca, keşiş elbisesi siyah bir yağmurluğa dönüştü. Kukuleta, solmakta olan gün ışığı ve aradaki yaklaşık on beş metre mesafe, bir yüze ait neredeyse tüm özellikleri gizliyordu.

Ziyaretçi -*davetsiz misafir* deyimi daha uygun gibi görünüyordu- Ryan'ın çok daha net göründüğü yerden tavana kadar olan büyük pencereye bakıyordu.

Ryan kitabı bir kenara bırakıp pencereye gitmek için ayağa kalktığında, şekil hareket etti. Ryan cama ulaşıncaya kadar, davetsiz misafirden eser kalmamıştı.

Çiseleyen yağmurda güney kesimindeki geniş çim alanda, sisin oluşturduğu kıvranıp duran anakondalardan başka hareket eden bir şey görünmüyordu.
Son derece sıradan geçen bir yıldan sonra, Ryan bu net

görüntüyü alacakaranlığın bir yanıltması gibi görmeye hazırdı.

Fakat şekil, sarkan dallarıyla kutsal bir ayine katılmış dev keşişlere benzeyen üç Himalaya sedirinin arasında yeniden belirdi. Yavaşça hareket ederek görüş alanına girdi ve durdu, bir kez daha solaryuma bakıyordu.

Davetsiz misafir eve doğru üç-dört metre yaklaşmasına rağmen, bir anda kararan, batmakta olan günde yüzü öncekinden de az görünüyordu.

Ryan tam ışıklı pencerede açık hedef olarak durmanın pek akıllıca olmadığını kavramıştı ki şekil geri döndü ve çim alanda uzaklaşmaya başladı. Sanki o da tamamen sisten oluşmuş ama daha karanlık bir türüymüş gibi, yürümüyor da kayıyormuş gibi ilerliyordu.

Alacakaranlığın kasvetli havasıyla birleşen sis ve yağmur, kısa bir süre sonra geceyi kaplamıştı. Davetsiz misafir bir daha görünmedi.

Bahçe personeli yağmurlu günlerde ücretlerini tam alırdı ama hiçbiri çalıştığını bildirmemişti. Ancak başbahçıvan Henry Sorne, geçen fırtınalarda yapraklar yüzünden birkaçı tıkanıp taşan giderleri kontrol etmek için gelmiş olabilirdi.

Henry Sorne değildi gördüğü kişi. Şeklin vücut yapısı, hantal giysinin altında zarifçe hareket etmesi ve pencerenin karşısına geldiği zaman sergilediği tavır, Ryan'a bu davetsiz misafirin bir kadın olduğunu düşündürüyordu.

Penelope Amory ve yardımcısı Jordana, evdeki iki kadın personeldi. İkisinin de çimleri kontrol etmek için bir nedeni olmadığı gibi, yağmur altında yürümeyi

sever gibi bir halleri de yoktu.

Arazi duvarlarla çevriliydi. Motorlu bronz kapılar insanlar geçtikten sonra otomatik olarak kilitleniyordu ve kazara açılamazlardı. Ne duvarlara ne de kapılara tırmanmak kolay değildi.

Yürüyerek geçilen iki kapıdaki elektronik kilitler evden ya da kapılardaki tuş takımından gerekli şifrenin girilmesiyle açılabiliyordu fakat garaj yoluna giden kapı yalnızca uzaktan kumandayla açılabilirdi. Uzaktan kumanda ise, evdeki personel dışında, her zaman yalnızca bir kişide vardı.

Solaryumun penceresinde durmuş, gecenin siyaha boyadığı camdaki yansımasına bakan Ryan fısıldadı, *"Samantha."'*

Ryan yemekten sonra Sam'in romanını alarak üst kata çıktı. Sam'in sözcüklerini ikinci kez okurken bile uykuya dalabileceğinden kuşku duysa da, uyuyuncaya kadar yatakta bir ya da iki bölüm okumak niyetindeydi.

Penelope her zaman olduğu gibi yatak örtülerini önceden kaldırmış ve yorganı açarak yatağı hazırlamıştı. Lambalardan birini de Ryan'ın istediği gibi, açık bırakmıştı.

Kabarık yastık yığınını üstünde küçük bir selofan torba duruyordu. Ağzı bükülerek kapatılmış ve kırmızı bir kurdeleyle sıkıca bağlanmıştı. Torbanın içinde şekerleme vardı ama Penelope yatmadan önce atıştırsın diye şekerleme bırakmazdı.
Torbanın içindeki şekerler bildiğimiz nane şekeri ya da genelde otel odalarında, akşam görevlilerinin yastıkların üstüne bıraktıkları ikili Godiva şekerlerden değildi. Torbada şekerden yapılmış ve bir yüzlerine

kırmızı renkle kısa, şairane mesajlar yazılmış beyaz kalpler vardı. Bunlar sadece bir aydan daha kısa bir süre kalan, Sevgililer günü yaklaştığında satılırdı.

Şaşıran Ryan, hışırdayan torbayı elinde çevirdi. Görebildiği şekerlerin hepsinin üstündeki mesaj aynıydı: BENİM OL.

Yeniyetme çağlarından hatırladığı kadarıyla, bu şekerlemelerin satıldığı orijinal paketlerdeki şekerlerde: SENİ SEVİYORUM, AŞKIM, ÖP BENİ vb. gibi mesajlar yazardı.

Üzerinde yalnızca BENİM OL yazan bir torba şeker elde etmek için birkaç torba şeker alıp, içlerinden bu mesajı yazan kalpleri ayırmanız gerekirdi.

Banyodaki tuvalet masasına oturarak kurdeleyi çözdü ve torbayı açtıktan sonra kalpleri siyah granit bankoya döktü. Yüzleri yukarıya dönük olanların hepsinde aynı mesaj vardı.
Boş yüzleri yukarıya bakan tüm şekerleri tek tek çevirdi, her mesajdaki istek aynıydı: BENİM OL.
Yüzden fazla olduğunu düşündüğü kalplere bakan Ryan, bir tane bile yememeye karar verdi.
Hepsini yeniden torbaya doldurdu, selofanı büzdü ve kurdeleyle sıkıca bağladı.
Geçirdiği kalp naklinin birinci yılı kutlanmaya değerdi muhakkak ama o iki sözcüğün altında yatan imayı anlayamamıştı. Şekerlerin son derece masumane düşüncelerle ve iyi niyetle bırakılmış olabileceği ihtimalini de göz ardı edemezdi.

Bakışlarını kırmızı harflerle yazılı mesajlardan, aynadaki görüntüsüne çevirdi. Kendi yüzünü tanıyamadı.

Otuz üç

Ryan yatakta oturmuş, Samantha'nın romanını ikinci kez okuyup bitirdiğinde, saat sabahın ikisini biraz geçiyordu. Hâlbuki bu geç vakte kadar oturmaya hiç niyetlenmemişti.

Birkaç dakika boyunca, yazarın kitabın arka kılıfındaki fotoğrafına baktı. Hiçbir kamera onun dürüstlüğünü yansıtamazdı.

Kitabı bir kenara koyarak tekrar yastığına yaslandı.

Nakil ameliyatının hemen sonrasındaki üç ay boyunca, kullandığı yirmi sekiz ilacın yan etkileri Ryan'ı germiş, birkaç defasında da, hatırı sayılır derecede korkutmuştu. Ama ilaçların dozajı yeniden ayarlanmış, birkaç ilaç başkalarıyla değiştirilmişti ve ondan sonra Dr. Hobb, Ryan'a "süper hastam" demeye başlamıştı.

Bir yıl boyunca, vücudun organı reddettiğine dair hiçbir belirti görülmemişti: nedensiz zayıflama, yorgunluk hali, ateş, titreme, baş dönmesi, ishal ya da kusma yoktu.

Miyokard biyopsi, organ reddinin tespiti için kullanılan altın ayarı yöntemiydi. Ryan'a hastaneden çıktıktan sonra, geçen bir yıl içinde iki kez biyopsi yapılmış, patolog her ikisinde de organın reddedildiğini gösteren bir belirtiye rastlamamıştı.
Egzersiz için Ryan sayısız kilometreler kat etmişti. Son aylarda kondisyon bisikletine de binmeye başlamıştı ve

hafif hafif de ağırlık çalışması yapıyordu.

Kendini formda ve sağlıklı hissediyordu.

Belirtilere bakıldığında, Ryan bir yabancının kalbi takılmış ve olumsuz sonuç olarak kan naklinden daha fazlasını yaşamamış, şanslı ve küçük bir azınlığa dahildi. Karşılaştığı en önemli tıbbi risk, kullandığı bağışıklık sistemini baskılayan ilaçlar nedeniyle, hastalıklara karşı hassasiyetinin artmasıydı.

Ama o döngüyü, akıntıların değişmesini, ışığın bilinmeyen bir karanlığa dönüşmesini beklemişti. Kendisini organ nakline götüren olaylar yarım kalmış işler gibi görünüyordu.

Şimdi de taşıdıkları basit, basitliğine rağmen esrarlı mesajlarıyla, şekerden kalpler çıkmıştı. Ve yağmurda, güney kesimindeki çimenlikte dolaşan şekil.

Başucu lambasını kıstı. Bir yıllık görece bir normalleşmeden sonra bile, tamamen karanlıkta uyumaktan hoşlanmıyordu.

Ana yatak odasının açıldığı iki güverte vardı. Her ikisine çıkan kapılar da yedi buçuk santim kalınlığındaydı, çelik dolguluydu ve üzerlerinde ikişer tane kilit vardı. Perimetrik alarmları sayesinde de, sirenler çalmadan açılmaları mümkün değildi.

Ana merdivenler ikinci kattan çatı katının sahanlığına çıkıyordu ki buraya asansörle de ulaşılıyordu. Sahanlıkla ana yatak odası arasındaki kapı, dıştaki bölümünde anahtar deliği olmayan kör bir kilitle bu taraftan kilitleniyordu.

Sonuç olarak, eğer davetsiz misafirler perimetrik alarm gece için kurulduğunda eve gizlice girmişse bile, ana

yatak odasına girmeleri mümkün değildi.

Ryan büyük gömme dolaptaki gizli kasada bir tane 9 milimetrelik tabanca ve bir kutu mermi bulunduruyordu. Bu akşam, yatmadan önce, silahı doldurmuştu. Tabanca şimdi yarı açık duran komodin çekmecesindeydi.

Kendisi hakkında, kalp nakline kadar geçen aylar boyunca yaşadığı komplo korkusunun, zayıflayan kan dolaşımıyla ilgili bir kafa karışıklığından ya da kullandığı ilaçların yan etkilerinden kaynaklanmadığı ama ömür boyu süren şüpheciliğine atfedilebileceği gibi bir yargıya varabilirdi. Çocukluk yıllarınızda anne babanıza güvenmemeyi öğrenirseniz, güvensizlik yaşam felsefenizin en önemli unsuru haline geliyordu.

Ve kendisi hakkındaki bu yargısı yaşadıklarını ifade eden gerçekse, paranoyanın kucağına bir kez daha düşmemek için direnmeliydi. Belki de direnmeye silahı hemen şimdi, sabahı beklemeden, kasadaki yerine koyarak başlamalıydı.

Silahı komodin çekmecesinden çıkarmadı.

Esrarengiz tıkırtılar ortada yoktu. Sağ tarafına, kulağı yastığa gömülü vaziyette yatan Ryan, sağlıklı kalbinin düzenli atışlarını dinledi.

Bir süre sonra uykuya daldı ve hiç rüya görmedi. Kuşluk vakti uyandı ve dahili telefondan Bayan Amory'ye, öğle yemeğini solaryum odasında, saat birde yiyeceğini söyledi.

Duş alıp tıraş olduktan sonra giyindi ve tabancayla şekerleri gizli kasaya koydu.

Fırtına geçen gece dinmişti ama kuzey batıdan yeni bir tane daha geliyordu ve akşama doğru yağmur bekleniyordu.

Penelope öğle yemeğini solaryumdaki masaya getirdiğinde, Ryan kadına, akşam yastığının üstüne, kalp şeklinde olduklarından söz etmeden, şekerleme bırakıp bırakmadığını sordu.

Penelope İngilizliğini abartırken, bir kez olsun bunun niteliğini bozmayacak kadar yetenekli olmasına rağmen, kendisini ele verecek herhangi bir mimik ya da başka bir şey yapmadan yalan söyleyecek bir kadına benzemiyordu. Görünüşe göre soru kafasını karıştırmış ve tıpkı birilerinin, Ryan'ın kendi evinde kendisine karşı en uygun düşecek davranışın bir otel müşterisiymiş gibi muamele etmek olacağına karar verdiğini düşünerek şaşırdığı kadar da şaşırmıştı.

Yemekten sonra Penelope masayı toplamak için döndüğünde, Jordana ve Winston'a şekerden bahsettiğini ve ikisinin de kesinlikle bu belki iyi niyetli ama affedilemez davranıştan sorumlu olmadığını söyledi. Penelope önceki gün izinli olan ve bu yüzden bu davranışın sorumlusu olması mümkün olmayan, Winston'in yardımcısı Ricardo ile konuşmamıştı.

Isıtma-soğutma sistemlerinin bakımını yapan şirketten bir servis elemanı gelip, üçüncü kattaki filtreleri değiştirmişti. Ayrıca bir tamirci de ana yatak odasındaki dinlenme bölümündeki tezgâh altı buzdolabının bakımını yapmıştı. Bayan Amory onlarla irtibat kurup, olayın failinin onlardan herhangi biri olup olmadığını öğrenmeyi umuyordu.

Gri gözlerindeki bakışlardaki yoğunluk ve ağız çevresine yerleşmiş kesin ifade, bu olayı kendi

otoritesine karşı bir meydan okuma ve şahsına yapılmış bir hakaret kabul ettiğini ve bu yüzden bu olayın failini, gerekirse cehennemin kapılarına kadar kovalayıp, onu cehennemde bekleyen cezalardan çok daha ağır bulacağı bir şekilde azarlamaktan büyük memnuniyet duyacağını söylüyordu.

"Bir açıklama bulmak için, bu kadar çaba harcamanız takdire değer. Fakat çok da önemi yok Penelope. Bu olay aramızda kalsın. Birileri şaka yapmak amacıyla böyle davranmış olmalı, hepsi bu," dedi Ryan sakinleştirircesine.

"Sizi temin ederim, bir daha geldiklerinde gözlerimi üzerlerinden bir an bile ayırmayacağım," dedi Penelope.

"Bundan hiç şüphem yok, hem de hiç," diye karşılık verdi Ryan.

Solaryumda tek başına kalan Ryan en sevdiği koltuğuna geri döndü ve üçüncü kez okumak üzere Samantha'nın kitabını açtı.
Saat ikiyi çeyrek geçe yağmur başladı. Tıpkı bir önceki gün gibi, Tabiat uyuşuk bir havadaydı ve gökyüzü de tembel tembel çiseliyordu.

Ryan zaman zaman okumaya ara verip, bakışlarıyla güney kesimindeki çim alanı tarıyordu.

Gözlerini kitaptan niyetlendiğinden daha seyrek ayırıyordu. Kukuletalı şekil gelmiş olsaydı, Ryan'ı varlığından haberi bile olmadan yarım saat ya da daha uzun bir süre izleyebilirdi.

Öykü, karakterler, anlatım Ryan'ı hâlâ büyülüyordu fakat bu üçüncü okumadan itibaren, diğer romanlarda

bulduklarından daha farklı bir şeyler aramaya başlamıştı. Hikâyenin içinde olmak Samantha'yla olmak, onun Ryan'ı hem mutlu eden hem de kederlendiren sesini duymak demekti.

Ryan aynı zamanda, aralarındaki ilişkinin neden böyle geliştiğine dair bir fikir edinebilmeyi de umuyordu. Kitabını tam da Ryan'ın kalp nakli ameliyatı olacağını öğrendiği gün bitirmiş olan Samantha, birbirlerine neden yabancılaştıklarını Ryan'a açıklamak amacıyla tek bir satır dahi yazmış olamazdı ve zaten insanlar bir mektup yazmak ya da telefon açmak yerine birbirlerine koca bir roman yazmazlardı. Ama yine de Ryan kitabı ilk okuyuşunda, yalnızca üç bölüm okumuştu, bu kitabın aralarındaki ilişkiyi açıklamasını sağlayabileceği bir şeyler içerdiğini hissetmişti.

Roman baştan sona Samantha'nın sesiyle şarkı söylüyor, onun zarafetiyle parlıyor ve onun duyarlılığını yansıtıyordu fakat aynı zamanda da Ryan'ın asla yazamayacağını düşündüğü, Samantha gibi görünen birçok sahneyi de içeriyordu... Yaşamını şekillendiren bazı olayların asla gerçekleşmemesi halinde olabileceği Samantha gibi.

Bu Ryan'a Samantha'yı hiçbir zaman tamamen tanıyamamış olduğunu hissettirdi. Eğer aralarındaki her şeyi düzeltebilseydi, Sam'i tamamen anlamak gerekli ilk adım olurdu ve bu kitapta bulduğu kalbinin derinliklerine bakmanın, ona bu konuda çok yardımcı olacağı kesin gibi görünüyordu.

Alacakaranlık basmadan önce, Ryan kitabı bıraktı ve çim alanı, ağaçları ve arazinin, üstü tamamen, her türlü davetsiz misafirin dışarıya hızla kaçabilmesini önleyecek dikenli bir engel oluşturan begonvillerle

sarılı güney duvarlarını araştırdı. Yağmurda görünürde hiç kimse yoktu.

Koltuktan kalktı, odadan sanki birkaç dakikalığına çıkmış gibi abajuru açık bıraktı.

Odanın köşelerinden birinin yakınındaki bir pencereden, kendisini yüksek tavan ışıklarından gizleyecek kadar gür iki kraliçe palmiyenin arasından, ıslak manzarayı araştırdı.

O kadın her kim olursa olsun, Ryan onun yakında ortalığı kolaçan etmek için tekrar geleceğine inanıyordu, çünkü ilk ziyaretinde Ryan'ın kendisini gördüğünü biliyordu. Ama tuhaf bir şey olmadı.

Yağmurun, bulutların gerisinde, alacakaranlığın nazik eli gökyüzünü kıstı ve kısa bir süre sonra gece, anahtarı karanlığa çevirdi. Kukuletalı şekil görünmemişti.

Akşam yemeğinden sonra, Ryan, üçüncü kata çekilip, kapının kör kilidini kilitledi. Hafif bir ürpertiyle, doğruca süitin girişinden yatak odasına gitti.

Olması gerektiği gibi, yatak örtüleri kaldırılmış, yorgan açılmıştı. Ama yastık yığınlarının üstüne bırakılmış bir şey yoktu.
Kalp şekerler hediye olarak ne kadar tuhaf görünse de, Ryan yine de bunun, kendisini bir yıl önce içinde bulduğu gibi bir mantıksızlık girdabına sürükleyecek, bir dizi yeni garip olayın başlangıcı olduğunu varsayarak, budalalık ettiğini düşünüyordu. O garipliklerinin hepsinin kanının yeterli oksijeni alamayışı ve hemen akabinde ilaçların yan etkileri nedeniyle anlamlıymış gibi görünen tesadüfler olduğu ortaya çıkmıştı.

Güvertelere açılan iki kapıyı kontrol etti. Her birinde bir kelebek anahtar vasıtasıyla içeriden, bir anahtar vasıtasıyla da dışarıdan açılıp kapanan bir standart kilit vardı ve aynı zamanda her iki kapıda da içeride bir kelebek anahtarlı ama dışarıdan kilit olduğu belli olmayan kör bir kilit bulunuyordu. Kapılardaki her iki kilit de birbirlerine bağlıydı.

Dişlerini fırçalayıp tuvalete girdikten sonra pijamalarını giyen Ryan, aklından kasadan tabancayı almayı geçirdi. Kendi kendine bakış açısını korumayı ve mantığını hayal gücüne esir etmemeyi telkin edip yatak odasına silahsız olarak döndü.

Yastığının üstünde bir parça mücevher, altın bir zincirin ucunda kalp şeklinde altın bir kolye duruyordu.

Otuz dört

Ryan büyük gömme dolaptaki gizli bir anahtara bastı. Bir bölme yana doğru kaydı ve arkasından bir kasanın kırk beşe kırk beşlik çelik kapağı göründü.

Işıklandırılmış tuş takımından çabucak giriş şifresini yazdı. Likit kristal ekranda AÇIK yazınca kasayı açtı, 9 milimetrelik silahı kaptı, kapağı kapattı ve silahın namlusu tavana dönük vaziyette iki eliyle tutarak bir an düşünmek için durdu.

Tabancanın kare desenli kabzası avuçlarını pütür pütür yapmıştı. Silah ölümcül sonuçlar doğurabilecek bir araç için hafif gibiydi.

Kimseyi öldürmeye niyeti yoktu ama bu kadar çabayı da kolayca ölmek için göstermemişti.

Yalınayak, pijamalarıyla dolaptan çıktı, yatak odasını geçti ve dinlenme bölümüne daldı. Eşiği geçerken bir dirseğiyle de lambanın düğmesini kaldırdı.

Imbuyano kök ağacından yapılmış Art Deco tarzı masa. Kitaplıklar. Eğlence merkezi. Tezgâh altı buzdolabının durduğu küçük bir bar.

Birinci güvertenin kapısı hâlâ içeriden kilitliydi. Buradan hiç kimse çıkmamıştı.

Güverteye bakan iki pencere vardı. Ryan önce birinci penceredeki jalûziyi, sonra da ikincidekini kaldırdı. Kara gölün sahilinde kendisine doğru gelen şeyin bir anda katarakt inmiş gözleri, kötücül bir sırıtma ve kukuletalı soluk bir suratla camda belirmesini bekliyordu. Kendisini orada bekleyen bir şey yoktu ve her iki pencere de içeriden kilitliydi.

Dinlenme bölümünün sağ tarafında penceresiz, küçük bir tuvalet vardı. İçeride kimse yoktu. Aynadaki görüntüsünde ağzı gerilip çizgi halini almıştı, gözlerinde çılgınca bir bakış vardı. Silah çok büyük görünüyordu.
Yatak odasına dönerek ikinci güvertenin kapısını kontrol etti. Kör kilit ellenmemişti. Buradan da kimse çıkmamıştı.

Üç pencereden biri sabitti, diğer ikisi de kilitliydi. Kuvvetli bir rüzgâr yağmuru camlara vurunca, Ryan'ın yüreğini hoplattı.

Yatağın altından başka saklanacak bir yer yoktu. Yan panelleri olan büyük boy, alçak bir yatağın altına, sıfır beden bir mankenden başkasının saklanması mümkün olmasa da, Ryan dizlerinin üzerine çöküp, mükemmel temizlik nedeniyle tek bir toz topağının dahi olmadığı, yatağın altını kontrol etti.

Giriş bölümü. Ana kapı. Kör kilit kapalıydı.

Banyo. Büyük bir açık alandı. Ayaklarının altındaki

mermer zemin soğuktu. İçeride Ryan'ın sinirli yansımasından başka hareket eden bir şey yoktu. Bir kapı tuvalete, bir diğeri de çarşafların konduğu yüklüğe açılıyordu. İkisinde de kimse yoktu.

Kendi kişisel, geniş dolabında açık raf yoktu. Yalnızca katlanmış eşyaların konduğu çekmeceler vardı. Asılı giysiler dolabın kapaklarının arkasındaydı.

Borulara asılı takım elbiseleri ve gömlekleri eliyle yanlara iterek ayırdı, yetişkin bir adam buradaki bir düzine bölümden herhangi birine rahatlıkla saklanabilirdi. Ryan tüm kapıları tek tek açtı ama herhangi bir davetsiz misafirle yüz yüze gelmedi.

Ryan kendisini geceyi geçirmek üzere süite kilitledikten *sonra* kolyeyi yastığın üzerine bırakması için birilerinin orada onunla birlikte olması gerekiyordu. Fakat hiç kimse yoktu ve hiçbir çıkış da açılmamıştı.

Yatağına döndü, silahı yanında tutuyor, kolyeye bakıyordu.

Sanki tavan arasında hızla bir fare sürüsü koşuyormuş gibi bir patırtı koptu. Bakışlarını yukarıya çevirdi. Fareler değil yağmurdu. Çatıya vuran yağmur.

Eğer birisi yatak odasına güvertelerden birinden, pencereden ya da kapıdan gelseydi, halıya sularını damlatırdı. Ryan çıplak ayaklarıyla ıslaklığı hissedebilirdi.

Burada kimse yoktu. Birileri buradaydı. Saçmalık.

Kolye sanki büyülüymüş de, ona dokunmak bir laneti bulaştıracakmış gibi, Ryan onu oradan almaya çekiniyordu. Ama merak yalnızca kedileri öldürmüyordu.

Yastığın üzerinde duran kolyenin yalnızca, hafifçe parlayan bir yüzü görünüyordu. Eline aldığında zincirin ucundan sarkan kolyenin arka yüzü göründü. Üstüne iki kelime kazınmıştı: BENİM OL.

Kolye bir madalyon değildi. Madalyon olmadığını görünce Ryan'ın içi rahatlamıştı. Eğer madalyon olsaydı, içinde görmek istemediği şeyler olma ihtimali vardı.

BENİM OL.

Bu iki sözcüğü düşünürken aklına küçük kalp şekerler geldi ve rahatsız edici bir şey hatırladı: duvardaki kasayı açmış, korku içinde silahı kapmıştı.
Sonra da, kasada görmüş olduklarından aklına kazınanlar. Yağmur farelerini dinleyerek durdu, kaderin kemiklerini kemirdiğini hissediyordu.

Eğer hatırladığı şey doğruysa, geçen bir yıllık normallik paslanmış bir yayın tuttuğu bir kapıydı ve yayın sarmalları tam da şimdi, ansızın kırılmış ve bozulmuştu.

Hatırladığı şeyi inkâr ederek kolyeyi komodine bıraktı, silahı aldı ve büyük dolaba geri döndü, acele etmiyor, ölüm hücresine gider gibi yürüyordu.

Bölme açıktı ve kasa görünüyordu. Silahı aldıktan sonra kasanın kapağını kapattığında, kilit otomatik olarak devreye girmişti. Durum ekranında KAPALI yazıyordu.

Şartlara bakıldığında bu sözcük kendisiyle alay ediyormuş gibi görünüyordu.

Işıklı tuş takımından kilit şifresini girdiğinde KAPALI yazısı AÇIK olarak değişti. Bir anlık tereddütten sonra, çelik kapağı açtı.

Kasada acil durumlar için dört bin dolar nakit, iki tane pahalı saat ve hiç takmadığı bir çift elmas kol düğmesi vardı. Bunların hiçbirine dokunulmamıştı. Kasada aynı zamanda küçük bir mücevher kutusunun içinde, Samantha'nın parmağının ölçüsünde, onu kabul etmesi için bir türlü razı edemediği 85.000 dolarlık bir nişan yüzüğü vardı. Kutu da kasadaydı ve Ryan kutuyu açtığında yüzük ışıldadı.

Ryan önceki gece kalp şekerlerini de bu kasaya koymuştu. Kurdeleyle bağlanmış selofan torba, içindekilerle birlikte yok olmuştu.

Bu birkaç dakika önce çılgın gibi silahı almaya çalışırken gördüğü ama zihnine kazınmayan şeydi.

Daha önce fark etmediği ama şimdi keşfetmediği şey ise 9 milimetrelik mermilerin de kutusuyla birlikte alındığıydı. Küçük bölmenin içindekileri tek tek kontrol etmesine gerek yoktu. Kutu diğer eşyaların altında kalmış olamazdı: bunlar ufak tefek şeylerdi; kutu ise ölümcül, büyük ve ağırdı.

Ryan ilk anda, davetsiz misafirin kasayı bulup, neden mermileri alıp da, kendini koruyabileceği on mermiyle dolu silahı bıraktığını anlayamamıştı.

Evet. Tabii ya. Elbette.

Şarjörü silahtan çıkarıp baktı. İçindeki on mermi de diğerleriyle birlikte gitmişti.

Ryan kendisini eyleme geçmek zorunda hissederek davetsiz misafiri aramaya giriştiğinde, elinde işe yaramaz bir silahla, kapıları açıp odadan odaya geçerken, vuracak kimseyi bulamamıştı ama şimdi rakibinin alaylarının mecazi mermisiyle kendi vurulmuş ve küçük düşürülmüştü.

Otuz beş

Yedi haneli erişim numarası, kasanın programlama sistemini Ryan'a açmıştı. Eski şifre kombinasyonunu silip kendisi için anlamlı ama başkaları için önem taşımayan bir tarihe dayanan yeni şifreyi girdi.

Bunun boş bir çaba olduğunu düşünüyordu. Eski şifreyi yalnızca kendisi biliyordu ama birileri yine de kasayı halletmişti.
Kasayı gizleyen bölmeyi açmak için dolabın ışıklarını kontrol eden reostaya bağlı bir anahtar kullanmıştı.

Bağlantı kutusunu gizleyen süslü plaka, iki vidayla duvara sabitlenmiş gibi görünse de, bunlar yalnızca vidaların başlarıydı. Aldatmacadan başka bir işlevleri yoktu.

Işıkları açmak için kumanda kolu yukarı, kapatmak için de aşağı kaydırılıyordu. Kol yuvanın tamamen üstündeyken süslü plakaya bastırarak bağlı olduğu gizli hat üzerine her seferinde bir tık hareket ettirebiliyordunuz. Bölmenin kayarak açılmasını ve kasanın ortaya çıkmasını sağlayan kombinasyon üç tık öne, iki tık geriye ve iki tık öne şeklindeydi.

Süslü plakayı hareket ettirmek için gereken basınç, dolabı temizleyen bir görevlinin tesadüfen keşfetmesini engellemeye yetecek kadardı.

Hem bu küçük kasayı, hem de giriş katındaki oda şeklindeki gizli kasayı," Wilson Mott'un araştırıp tavsiye ettiği bölgesel bir güvenlik şirketi kurmuştu. Firma geçmişi uzun yıllar öncesine dayanan güvenilir

bir firmaydı ama Ryan kendisine bu işkenceyi yapanın firma çalışanlarından biri olduğundan kuşkulanıyordu.

İşkence yapmak uygun sözcük gibi görünüyordu, çünkü eğer birincil amaç Ryan'a zarar vermek olsaydı, çoktan ölmüş de olabilirdi.

Ancak eziyet şiddetin bir şekliydi ve acı vermekten hoşlanan birinin, psikolojik eziyetten fiziksel eziyete, hatta cinayete kadar uzanan bir platformda hareket edebileceği düşünülebilirdi.

Boş tabancayı kasaya koydu. Davetsiz misafir mermileri almasına ek olarak tabancayı da kurcalamış olabilirdi. Ryan silahlardan pek anlamazdı. Bu yüzden silaha gözle görülmeyen ama ciddi bir zarar verilmişse, 9 milimetreliği kontrol etse de bunu anlayamazdı.

Bir kutu daha mermi alıp, silahı yeniden doldurarak denemeden önce, güvenilir olduğunu teyit etmek için silahlar hakkında tecrübe sahibi birisine inceletecekti. Kurcalanmış bir silahın, tetiği çekince elinde patlayıp patlamayacağını bilmiyordu ama bunu zor yoldan öğrenmeye niyeti de yoktu.

Alternatif olarak yeni bir tabanca satın alabilirdi. Ama kanunlar gereği bir bekleme süresinin geçmesi gerekiyordu ve Ryan işkencecisinin aldıklarını tam bekleme süresinin bitimine yakın getirmesini sağlayacak bir ajandası ve bir zaman çizelgesi olduğundan kuşkulanıyordu.

Kasayı kapatıp, gizli bölmenin kaymasını izlerken, davetsiz misafir bu kasadan haberdarsa, büyük ihtimalle evdeki diğer gizli şeyleri de ihlal etmiş olabileceğini fark etti.

Yeniden yatak odasına giderek, komodinin

çekmecesinden elektronik bir anahtar çıkardı. Güney duvarına sıkıca tutturulmuş olan bir seksene bir seksen boyutlarındaki tabloya doğru yürüdü ve anahtarı kör ucundan tutarak tablodaki kaplanın gözlerinden birine soktu. Deliğin tam arkasındaki bir kilit-şifre okuyucusu tabloyu ve tablonun tutturulduğu duvar bölümünü tutan cıvataları serbest bırakan mekanizmayı harekete geçirdi.

Bu büyüklükte ve böylesine kapsamlı evlerin çoğu, sahiplerinin bir soygun ya da benzer bir tehlike anında sığınabilecekleri bir panik odası içerir. Bu oda üç buçuğa beş metre boyutlarındaydı.
Tablo kapı içeriye doğru döndü. Ryan eşikten geçerek, dökme betondan yapılmış, yedi milimetrelik çelik levhalar döşeli, yüksek kaliteli ses geçirmez özelliğe sahip malzemeyle kaplanmış, yanmaz odaya girdi.

Evin telefon sisteminden ayrı bir telefon hattı, mülkün geri kalanından bağımsız bir elektrik sistemi, bağımsız bir havalandırma tertibatı, panik odasını kendi kendine yetebilen bir yer yapıyordu. Saldırganlar evin tüm şebekesini kesebilirlerdi -ya da bir kuşatma durumunda yetkililer tarafından kesilebilirdi- ama bu sığınak buna rağmen işlevlerini yerine getirirdi.

Hazır yiyecekler, şişelerce su, köşede bir tuvalet, kimyasal olarak temizlenen yedek bir tuvalet ve diğer teçhizat, buraya sığınanların ihtiyaçlarını birkaç gün boyunca görürdü. İçeride ayrıca iki sandalyeyle bir de yatak vardı.

Yatağın üstünde içi kalp şekerlerle dolu selofan torba duruyordu.

Otuz altı

Ayağında sandaletler, üzerinde pijamasının üstüne giydiği bornozla koşarken bir yandan da geçtiği yerlerdeki ışıkları yakan Ryan, zemin kata inen dört sahanlığı aceleyle inerek, ucunda çamaşırhanenin olduğu servis koridoruna yöneldi.

Bu holdeki depo olarak kullanılan odalardan biri boştu, Ryan doğruca oraya gidiyordu. Bu oda daima kilitli dururdu ama Ryan'ın anahtarı vardı. Odanın bir köşesinde siyah renkli, geniş, uzun bir dolap vardı ve o da kilitliydi ama aynı anahtarla açılabiliyordu.

Dolabın içindeki raflarda, malikânenin çevresindeki güvenlik kameralarından gelen görüntülerin, manyetik disklere kaydedildiği kayıt cihazları vardı. Yirmi kamera evin dışını ve araziyi gözlüyordu. Bunlardan ayrı yedi kamera da evin içindeki koridorlarla, çatı katının sahanlığını kontrol ediyordu ama odaların hiçbirinde kamera yoktu.

Bir monitörü açtı ve ekranda uzaktan kumandayla

seçim yaptığı bir menü belirdi. Ryan çatı katı sahanlığını izleyen kamerayla ilgileniyordu, çünkü ana süite gitmek için merdiven ya da asansörle buraya kim geldiyse o kamera kaydetmişti.

Kamerayı belirledikten sonra, menü Ryan'ı seyretmeye başlayacağı tarih, saat ve dakika bilgiler ini girmek üzere yönlendirdi. Ryan bugün, bu saati ama otuz dakika öncesini girdi.

Ana süitin dışındaki altı metreye on iki metre ölçülerindeki sahanlık ekranda belirdi. Tarih sol alt köşede yazıyordu. Sağ üst köşedeki dijital saat, saatin, dakikanın ve saniyenin ilerleyişini gösteriyordu.

Tüm dikkatini kayda veren Ryan, sonraki otuz dakikanın on beş dakikasını izlemek için hızlı ileri sarma ile kaydı ileri aldı.

Henüz başlangıçta, merdivenlerden çıkıp, elinde Samantha'nın kitabıyla yatağa giderken kendisini gördü.

Belleği verimli kullanmak için kamera akıcı bir video görüntüsü almıyor, her yarım saniyede bir enstantane çekiyordu. Ryan ekranda bir animasyon sekansının, döndürülebilir kartların üstüne peş peşe çizilen karakteri gibi görünüyordu.
Odaya girdiğinde önce ikinci bir hediye olup olmadığını görmek için yatağı kontrol etmişti. Yastığının üstünde hiçbir şey bulamamış, sonra da dişlerini fırçalayıp yatmaya hazırlanmıştı.

Şimdi dakika dakika izlediği görüntülerde, kamera onun arkasından kilitli ana süite giren hiç kimseyi göstermiyordu.

Bu da Ryan süite girdiğinde davetsiz misafirin zaten

orada, yatak odasındaki dinlenme bölümünde olması gerektiğini gösteriyordu.

Ryan yatmaya hazırlanırken bilinmeyen -ama az sonra görünecek olan- hediyeci kolyeyi bırakmış ve süitten çıkmıştı ve çıktıktan sonra da kör kilidi bir şekilde kilitlemişti.

Fakat video Ryan'ın teorisini çürütüyordu. Ryan kendisini yeniden, bu defa pijamalarının üstüne bornozunu giymiş, merdivenlerden hızla inip son olarak da güvenlik kayıtlarını incelediği bu odaya gidiyorken görene dek, görüntüye hiç kimse girmemişti.

Ryan kolyeyi bulduktan sonra süiti son derece dikkatli bir şekilde kontrol etmiş, ancak küçücük bir çocuğun girebileceği yerlere dahi dikkatlice bakmıştı.

Şimdi de ana süitin dışındaki üçüncü kat sahanlığını gören kameranın kayıtlarını açmış, aynı süreci tekrar inceliyordu. Bir tek güverte lambası dahi gece görüşlü kameranın neredeyse gündüz çekilmiş olanlar kadar net görüntü vermesine yetecek ışığı sağlıyordu. O kapıdan ya da buradaki iki pencereden de çıkan yoktu.

Diğer güverte kayıtlarını da izlediğinde, kapıdan ya da doğrudan yatak odasına açılan pencerelerden dışarıya çıkan kimseyi görmedi.

Süitten kimse çıkmamıştı ama Ryan her köşesini kontrol ettiğinde içeride de hiç kimse yoktu.

Görünüşe bakılırsa, altın kolye sihirli bir şekilde yastığın üstünde belirivermişti.

Ancak sihirli gibi görünen şeyler, her zaman ve yalnızca çok önemli bir gerçeğin eksikliğinin gizemli kıldığı,

sıradan bir olay olmak zorundaydı.

Ryan bu gerçeğin ne olabileceğini düşünmek için beynini zorladı ama hem mantığı hem de hayal gücü durmuştu.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde monitörü kapatırken, bir kez de önceki gün, güneydeki çimenlik alandan, kitap okurken gözetlendiğini fark ettiği, alacakaranlık zamanı alınan kayıtları incelemeye karar verdi. O bölgeyi iki kamera kontrol ediyordu.

Sistem tüm bu kayıtları otuz gün saklıyordu. Otuz günden sonra, aksine bir talimat girilmemişse, kayıtları siliyordu.

Binaya takılı olan birinci kamera, yaklaşık olarak Ryan'ın koltuğunda otururken baktığı açıdan görüyordu. Monitörde şimdi top top olmuş kaz tüylerine benzeyen gri gökyüzü, yağmur, heybetli ağaçlar, kayarcasına ilerleyen sis ve kukuletalı tecavüzcünün süzülerek geçtiği, sırılsıklam olmuş avlu vardı.
Ryan görüntüyü alacakaranlığın başlangıcından öncesine ayarladı ve günün ıslak ışıklarının soluşunu seyretti. Gece inmişti ama davetsiz misafir ortada yoktu.

Gözlerine inanamayarak kaydı hızla başa saran Ryan, görüntüleri yeniden izledi ama bu kez bitmeyecekmiş gibi görünen, gerçek zamanlı olarak. Gökyüzü, ağaçlar, sis, kararmaya yüz tutan ışıklar hepsi yerli yerindeydi ama meşum ya da her neydiyse, ziyaretçi yoktu.

Güneydeki çim alana bakan ikinci kamera, bir Fikus'un kalın dallarından birine takılmıştı ve hemen hemen aynı bölgeyi, farklı bir açıdan görüyordu. Bu

görüntünün merkezinde kukuletalı şeklin ikinci kez gölgesinde belirdiği Himalaya sedirleri vardı.

Işıklar solup hava karardı ama sedirlerin sarkan görkemli dallarının altından kimse çıkmadı.

Önceki akşam Ryan, lanet olası bir *şey* görmüştü. Gördüğü figürü hayalinde canlandırmamıştı. Gördüğü şey yağmurun ve sisin neden olduğu bir yanılma ya da solaryumdaki palmiyelerin ya da fujerlerin pencere camına vuran yansımaları değildi.
Üzerinde kukuletalı yağmurluk olan birisini, bir kadını görmüştü, hareket ediyordu, ıslaktı ve *gerçekti*.
Yağmurun altındaki röntgenci de en az kalp şekerler kadar, en az altın kolye kadar gerçekti. Kolye... Şimdi neredeydi?
Komodinin üstünde. Evet. Zincirinden tutarak baktıktan ve üzerindeki yazıyı gördükten sonra, komodinin üstüne koymuştu. Daha sonra panik odasında bulduğu selofan şekerleme torbasını da komodinin üstüne koymuştu.

Ryan monitörü kapattı, dolabı kilitledi, odadan çıktı, kapıyı kilitledi ve içinde korkulu bir beklentiyle ana süite döndü.

Komodinin üstünde yalnızca gece lambası ve saat vardı. Şeker torbası ve kolye gitmişti.

Ana süitte yaptığı çılgınca ve yorucu aramada hiçbirini bulamadı.

En sonunda, kısa bir süre önce programladığı kasayı yeni şifresiyle açtığında, kolyeyle şekeri orada da bulamadı. Ve tıpkı daha önceki mermiler gibi tabanca da gitmişti.

Otuz yedi

Ana süit güvenli olmadığı için Ryan gece uyurken güvendeymiş gibi davranamazdı.

Geceyi konuk odalarından birinde geçirmeyi ya da çamaşırhane gibi, hiç akla gelmeyecek bir yerde uyumayı düşündü. Fakat eğer üçüncü kattaki bu mevzide güvende değilse, bu duvarlar arasındaki hiçbir yerde güvende olamazdı.

Bir an bir otele yerleşmeyi düşündü ama özel yaşamını hedef alan bu tecavüzlere duyduğu içerleme, anında haklı bir öfkeye dönüştü. Uygulamada karmaşık ama kavram olarak tatsız oyunlar yapan, sapık filmlerindeki, yeni yetme kızlara dehşet içinde çığlıklar attırıp, bundan keyif alan pisliklerin bir türü olan bir işkenceciden korkmuş bir çocuk gibi kaçmak için kalp nakli olmamıştı.

Silah fikrine boş vererek bir bıçak almak için dinlenme bölümüne geçti.
Tezgâh altı buzdolabında yalnızca soğuk içecekler değil, aynı zamanda Ryan'ın zaman zaman atıştırdığı yiyecekler de dururdu: peynir çeşitleri, birkaç parça taze meyve gibi.

Bar dolabındaki bir çekmecede, aralarında çatal bıçak takımları ile muhtelif bıçakların bulunduğu malzemeler duruyordu. Çekmecede meyve soymak için bir meyve bıçağı, yirmi santimlik ucuyla standart bir mutfak bıçağı ve hepsinden daha sivri, kenarı tırtıklı bir bıçak vardı.

Ryan mutfak bıçağını aldı ve yatak odasına döndü. Bıçağı, Samantha'nın uzun süredir başını koymadığı, yanındaki yastığın altına koydu.

Yastığa yaslanarak televizyonu açtı ama SESSİZ düğmesine bastı. Sessizken pek eğlenceli olmayan bir komedi programı izliyordu.

Düşünceleri dönüp dolaşıp, devamlı aynı sonuçta takılıyordu. Eğer birileri işkence planları yapmışsa ve şimdi kendisine zarar vermeleri mümkünse, öyleyse kalp naklinden *önce* şüphelendiği, sonunda da tamamen hayal ürünü olduğuna inandığı komplo neredeyse kesin olarak gerçekti.

O komplonun bir unsuru kardiyomiyopatisinin zehirlenme sonucu olma ihtimaliydi. Öyleyse, eğer o *zaman* zehirlendiyse, tekrar zehirlenebileceğini ve yeni kalbinin de ilk kalbi gibi mahvedilebileceğini kabul etmesi gerekirdi.

Eğer bu doğruysa, şimdiye kadar çoktan zehirlenmiş olabilirdi. Yeni personeline duyduğu güvenle verdikleri her şeyi yiyip içmişti.

Acaba kalp kası harabiyeti, zehirlendikten ne kadar sonra ortaya çıkıyordu.

Şüphesiz personel masum olabilirdi. Eğer birtakım yabancılar istedikleri zaman, fark edilmeden, eve girip

çıkabiliyorsa, Ryan'ın yiyecekleri Amoryler ya da yardımcılarının işbirliğine gerek olmadan da zehirlenebilirdi.

Bir diğer varsayım ve sonuç çıkarma kaygısı daha. Eğer kalp naklinden *önce* tahmin ettiği zehirlenme hayal ürünüyse, bu olaylar da hayal ürünü olabilirdi.

Aslında elinde, yakın zamanda meydana gelen bu alaycı olayları kanıtlayacak hiçbir şey-videoda yağmurluklu-kukuletalı varlığın görüntüsü, kolye, şekerlemeler- yoktu.

Kalp naklinden önce Dr. Gupta'nın yazdığı üç tane ilaç kullanıyordu. Nakil sonrası ise bu sayı yirmi sekize çıkmıştı. Eğer bir ilaç ya da birkaç ilacın birleşimi, yan etki olarak, paranoit kuruntuları ve halisünasyonları başlatmışsa, Ryan şimdi bir yıl önce olduğundan çok daha büyük bir risk altındaydı.

Ama Ryan kuruntu yapmadığını biliyordu. Kuruntulu olmadığını *biliyordu*.

Korkacak yerde öfkesini bileme, av yerine avcı olma kararlılığı, Ryan'ın zihnini, bir genişleyip bir daralan bir girdabın içindeki yap boza, bulduğu takdirde bu esrarı aydınlatıp, gerçeği gösterecek tek bir ipucunu bulmaya odaklıyordu.

Şaşkınlığı giderek öfkeye dönüştü, ta ki çığlık çığlığa bağırarak hiddetini boşaltmak isteyene kadar. Ama bunun yerine dikkatini dağıtmak için Samantha'mn kitabını aldı.
Günün erken saatlerinde, üçüncü kez okumaya başladığı altmış altı bölümlük romanın yirmi yedinci bölümüne gelmişti. Okuduğu bir paragrafta bile, Sam'in yazdıklarından bir kez daha büyülenmişti.

Bir seferinde, kitap üzerinde çalışırken, Samantha alt metinden söz etmişti. Ryan bunun ne olduğunu biliyordu. Hikâyenin temelini oluşturan, yazarın asla doğrudan söylemediği, üstü örtülü anlamıydı. Her romanın alt metni olmayabilirdi; muhtemelen bir çoğunun yoktu.

Samantha okurun hikâyenin tamamından keyif alması için alt metinden bilinçli olarak haberdar olması gerekmez demişti, çünkü eğer hikâye iyi anlatılmışsa, altta yatan örtülü anlamı bilinçaltında özümserdi. Aslında alt metnin duygusal etkisi, okur onu sözcüklerle ifade edemediği zamanlar, kendisini sert bir şekilde sarsan şeyin ne olduğunu hiç bilmeden sarsıldığı zamanlar, sıklıkla çok daha güçlü olabiliyordu.

Alt metin katmanlar halinde olabilir demişti Samantha, gizli anlamlar Yunan ve Ortadoğu hamur işlerinde kullanılan yufkalar gibi kat kat birbirinin üstüne binebilirdi.

Ryan Samantha'mn romanının birincil alt metnini anladığını sanıyordu. Fakat anlamını çözemediği diğer katları hissediyordu.

Daha da önemlisi bu Ryan için önemliydi, çünkü öykünün bu derinliklerinde, birbirlerini sevdikleri halde neden böyle uzaklaştıklarını izah edebilecek bir açıklama yattığını hissediyordu.

Evlenme teklifini Samantha'nın neden kabul etmediğini de. Ve neden asla kabul etmeyebileceğini.

Ancak açıklama Ryan'ın aynı zamanda bir balıkçı gibi, fırlattığı iğnesiz ve yemsiz oltayla yakalamaya çalıştığı, asla beslenmeye ihtiyaç duymayan bir balık gibi ele

geçmez bir şeydi.

Sonunda kitabı kenara koydu ve o zamana kadar açık duran sessiz televizyonu izlemeye başladı. Atlı, rüzgârın oyduğu kırmızı kayaların arasında çölde, uçsuz bucaksız göğün altında dört nala ilerliyor, silahını hiddetle ateşliyordu ama ne atın toynaklarının sesi ne silahın gürlemesi ne de tek bir vahşi insan çığlığı duyuluyordu.

Bir ayak sesi, bir giysi hışırtısı, çalınan silahının horozunun kalkarken çıkardığı sesi, kimin olduğunu çıkaramadığı ama kalbinin tanıdığı bir sesin adını fısıldamasını duymak için evi dinledi.

Ölüm korkusuyla öyle uzun süre yaşamıştı ki yalnızlık yüzünden uyuyamamak gibi bir sorunu olamazdı. Sonunda uyku bastırmıştı.

Rüya görmek istiyordu. Bir yıldır rüya görmüyordu. İçeriği uyku verdiği için rahatsız edici kötü rüyalara bile razıydı.

Otuz sekiz

Kitabevinin camındaki afişte Samantha'nın bir fotoğrafı ve kitabının kılıfı vardı. Afişin başında Samantha'nın öğleden saat ikiye kadar kitaplarını imzalayacağı yazıyordu.

Ryan afişi günlerce önce fark etmişti. Onu gördüğü halde buraya gelmemesi gerektiğini düşündü ama gelmeliydi.

Elinde romanın raflara çıktığı ilk gün satın aldığı bir nüshası vardı. Bir imzadan daha fazlasını istiyordu. Buraya en son geldiğinden beri, birincinin yanma daha küçük bir afiş daha yapıştırılmıştı: NEW YORK TIMES ÇOK SATAN KİTAPLAR!

Kitabın bu kadar başarılı olduğunu bilmiyordu.

İçinde ani bir dizi duygu dalgası kabardı ama sırayla değil hepsi bir anda gelmişti. Samantha'yla gurur duyuyordu, öyle gurur duyuyordu ki yoldan gelip geçen

bir çenebaz Samantha'nın benzersiz ve içten biri olduğunu ve başarıyı hak ettiğini söylemişti ama aynı zamanda Samantha haberleri duyduğunda ya da ilk olumlu eleştirisini aldığında onun yanında olmamanın verdiği pişmanlık içine işlemiş ve adını koyamadığı bir suçluluk duygusuyla burulmuştu ama aynı zamanda uzun zamandır hissettiklerinden daha ferahlık verici bir dalgayı da yakalamıştı.

En çok satan kitaplar duyurusunun altındaki küçük afişte, son pazar günkü *New York Times Kitap Ekinin* en çok satan ciltli kitaplar listesinin bir röprodüksiyonu vardı. Listedeki on beş kitap adından dokuzu kırmızı daire içine alınmıştı. Sam listeye ilk girişinde ilk onu delmişti.

"Tanrım," dedi Ryan, "Tebrik ederim," ve gülümsedi. "Tebrik ederim, başardın."

İçinde bir heyecan dalgası kabardı ama bu anı, bu başarıyı kutlamak için bir bahane -*en iyi* bahaneyi- bulmaya çalıştı. Ama sonra en çok satanlar listesinin, Sam için kendisi için olduğu kadar yeni bir haber olmadığını kavradı. Sam bu başarısını çoktan kutlamıştı ve hiç şüphesiz başkalarıyla kutlamıştı.

Ryan, Samantha'nın imza gününün bitmesi planlanan saatten on dakika önce geldi. Dükkânın camından Samantha'nın oturduğu masaya gitmek için sıra bekleyen insanlara baktı. Samantha'nın tüm bekleyenlerin kitaplarını imzalayana dek kalacağını biliyordu.

Sam'i bu kadar uzaktan görmek bile, yeni kalbinin eskisinin tüm kapasitesine sahip olduğunu kanıtlamaya yetmişti.

Aniden Sam başını kaldırıp da kendisini böyle yüzünü cama dayamış halde görürse, ona çok zavallı görüneceğini düşündü ve dönüp kitapçıdan uzaklaştı.

Alışveriş merkezinin parkındaki arabasına geri dönüp, yarım saat orada beklemeyi düşündü. Ama Samantha'yı kaçırmaktan korktu.

Açık alanda öteye beriye yerleştirilmiş banklar, alışverişten yorulanlara para harcama krizlerinin arasında bir parça dinlenme imkânı sağlıyordu. Devasa toprak saksılardan sarkan sardunyalar, Ryan'ın oturduğu bankı kuşatmıştı.

Birkaç dakika boyunca Samantha'nın kitabını okumaya çalıştı ama onunla görüşme beklentisiyle dikkatini kitaba veremeyecek kadar gerilmişti. Ve Samantha'nın eserine öyle saygı duyuyordu ki üçüncü okuyuşunda bile -özellikle üçüncü okumada, çünkü üçüncü kez okunmayı *bak ediyordu*- tüm dikkatini vermesi gerekiyordu. Burada, Kaliforniya'nın dört ay süren yağmur mevsiminin ortasında, gece yeni bir fırtınanın gelmesi beklenirken, kötü hava geçici olarak ertelenmişti. Bir cam kadar berrak ve pürüzsüz, saydam gökyüzü, güney sahillerindeki güneşin gümüşi ışıklarını yansıtıyordu.

Ryan bir restoranın avlusundaki kırıntıları toplayan küçük kuşları, her gördüklerine ve her kokladıklarına sevinçle gülen sayısız türdeki tasmalı köpekleri, sarı örgü bereleri, sarı mavi takımları ve mavi ponponlu sarı patikleriyle çiftli bir bebek arabasında dolaşan pembe renkli iki bebeği seyretti.
Son iki günün sorunlarını bir süreliğine bir kenara bırakarak, yaşadığına sevindi ve hayatın kendisine getireceklerini -ya da götüreceklerini- tasa etmemeye

çalıştı.

Samantha saat 14.40'ta yanında neşeli görünüşlü, ekose kumaştan bir elbise ve kırmızı ayakkabı giymiş bir kadınla kitabevinden çıktı. Kestane renkli bukleleri havalarda uçuşan kadın, abartılı jestleriyle, bu mesafeden sanki Shakspeare'den bir tirat okuyormuş gibi görünüyordu.

Samantha'nın bir reklamcı ya da yayıncı temsilcisiyle birlikte çıktığını görmek Ryan'ın cesaretini kırmıştı. Fakat el kol hareketleriyle konuşan kadın belli ki kitabevinin yöneticisiydi ya da en azından bir tezgâhtardı, çünkü Sam'in elini sıkıp, omzuna iki kez hafifçe dokunan kadın, başının üzerinde bir kement çeviriyormuş gibi bir hareket yaptıktan sonra, dükkâna geri dönmüştü.

Ryan'ı henüz görmeyen Sam, çantasını kurcalayarak bir şeyler, muhtemelen arabasının anahtarlarını, arayarak ona doğru yürüdü.

Üzerinde özenle dikilmiş siyah bir pantolon-ceket takım ve siyah sutaşı işli beyaz bir gömlek vardı. Bakımlı, kıvrak, zarif ve hiç beklemediği bir anda, yolda giderken uzaktan görse dahi tanıyabileceği bir canlılıkla, güvenle yürüyordu.

Samantha'ya yaklaşırken daha önce prova ettiği bütün giriş cümlelerini unuttu ve yalnızca, "Sam," diyebildi. Sam sağ elini bir tomar anahtarla çantasından çıkarırken Ryan'a baktı.

Birbirlerini on aydan uzun bir süredir görmemişler, yedi aydan bu yana da hiç konuşmamışlardı.

Ryan, Samantha'nın ne tepki göstereceğini bilmiyordu

ve kendini gergin bir gülümsemeye ya da kırgın bir somurtmaya, aceleyle söylenecek birkaç kelime ve sert bir şekilde reddedilmeye karşı hazırlamıştı.

Fakat Sam'in gözlerinde gördüğü şey, onu öfke ya da nefretten daha çok yaralamıştı. Tam olarak acıma denemezse de, ona yakın bir şeydi.

Sam'e gülümsediği için minnet duydu. Tıpkı eskisi gibi hoş bir gülümsemeydi ama bu defa bariz bir hüzün vardı.
"Ryan."
"Merhaba Sam."
"Şuraya bak. Ne âlemdesin?"
"Her şey yolunda. İyiyim."
"Hiç değişmemişsin."
"Eğer o koca yara izini görseydin, böyle düşünmezdin," dedi, hafifçe göğsüne vurarak. Aynı anda da yanlış bir şey söylediğini fark edip ekledi, "Kitabını tebrik ederim."

Sam neredeyse utanırcasına başını eğdi, "Şu ana kadar en azından bir günlüğüne şöhret olduğum ortada."

"Hiç de değil. Ne kadar becerikli olduğunu gösterdin. İkinci bir kitap üzerinde çalışıyorsun değil mi?"
"Elbette. Tabii." Samantha omuzlarını silkeledi, "Ama bilemezsin ki."
"Hey, listede dokuzuncusun."
"Haftaya yedinci sıraya yükseleceğini öğrendik."
"Bu harika bir şey. En tepeye çıkacaksın."
Samantha başını salladı, "John Grisham'ın korkmasını gerektirecek bir şey yok."
Yanında getirdiği kitabı göstererek, "İki kez okudum. Tekrar okuyorum. Başarılı olacağını biliyordum Samantha, fakat bu kadar..."

Söyleyeceği övgü sözcüklerini düşününce, beğenisini uygun şekilde yalnızca sörf jargonuyla ifade edebileceğini fark etti.

"Böylesine muazzam bir dalga, gümbür gümbür gelen bir kırılma beklemiyordum."

Gülüşündeki hüzün hafifçe attığı kahkahasına da yansımıştı. "Bunu karton kapaklıların arka kapağına alıntılamalıyız."

Samantha'ya sarılmaya can atmasına rağmen, sarıldığında kaskatı kesilmesinden ya da kendisinden kaçmasından korkarak, kendini engelledi.

Nazik olmaya çalışarak sardunyaların sardığı bankı gösterirken, "Birkaç dakika oturabilir miyiz? Seninle kitap hakkında konuşmak istiyorum," dedi.

Ona emrivaki bir buluşma için yalvardığını düşüneceğini sandı ama Samantha, "Elbette. Güneş harika," diye yanıtladı.

Bankta birbirlerine dönerek oturdular. Ryan romanın sayfalarını karıştırırken, "Üzerinde çalışırken bunu bana hiç göstermemiştin, bu yüzden böyle bir şey beklemiyordum..."

"Yazarken, yazdığım şeyi kesinlikle paylaşmam. Hiç kimseyle. Keşke yapabilseydim. Ama bu tek başına yapılması gereken bir iş."
"Alt metin üzerinde düşünüyorum."
"Alt metin üzerinde çok kafa yorma. Onun sihri ortaya çıkar."
"Bu kitap kat kat yufkalara benziyor."
"Gerçekten mi?"
"Kesinlikle. Üstü kapalı anlamlar. Hiç bu kadarını görmemiştim."

"Onları hisset yeter."
"Yufkaları boş ver."
"Yine de kat kat bir benzerlik taşıyor."
Ryan," Daha çok deniz gibi," dedi. "Daima alçalan termal katman, bunun içinde güneş balığı sürüleri, güneş balıklarının altında parlak plankton bulutları, planktonların altında tekeler diye, böylece devam edip gidiyor, ışık katmanlar arasından aşağılara iniyor ama gölgeler yükseliyor. Ve aşağılarda bir yerde senden bir şeyler, gizemli öteki sen varsın. Yani diğer parçan, asla fark edemediğim bir nitelik."

Samantha hemen cevap vermeyince, Ryan onu bir şekilde kırdığını ya da anlamsız konuşmasıyla onu utandırdığını düşündü ama Samantha, "Nasıl bir nitelik?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Buna henüz kafa yoramadım. Fakat şunu biliyorum ki eğer senin o parçanı anlarsam, teklifimi neden kabul edemediğini de anlayacağım."

Samantha öyle sevecen bir şekilde baktı ki Ryan bunun altında eziliyormuş gibi hissetti.

"Sam," diye bastırdı Ryan, "Hissettiğim şey mümkün olabilir mi? Bu kitabın bir yerlerinde senin çok ihtiyaç duyduğun ama bende olmayan şeyin açıklamasını bulabilir miyim?"

"Sanırım bulabilirsin. Orada var. Her ne kadar seni aydınlatmak amacıyla yazmadıysam da."

"Anlıyorum."

"Ama kaçınılmaz bir şekilde kitapla bütünleştim. Her şeyimle, aşağıda, parlak planktonların altındayım."

Sam'in gülümsemesindeki hüzün öncekinden çok daha

derin bir kedere dönüşmüştü.

Ryan etrafa bakındı. Etraftan geçen insanların bu banktaki küçük dramın farkında olup olmadığını görmek istemişti. Sam artık ünlü bir edebiyatçıydı ve burada herhangi bir olumsuz tablo çizerek onu mahcup etmek istemezdi.

Alışveriş yapanlar hiçbir şeyin farkında olmadan etraftan geçip gidiyor, kendi kendine oyalanan çocuklar kıkırdıyor, genç çiftler birbirlerine duydukları sevgiyle el ele dolaşıyordu. Yalnızca tasmalı bir İrlanda seteri, sanki üzüntünün kokusunu almış gibi, dikkatlice Sam ve Ryan'a bakıyordu ama onu da haki renk şortlu, ayağında Birkenstock sandaletleri olan bir adam tasmasından çekip götürdü.
"Sam, biliyorsun, tek istediğim bende olmayan şeyin ne olduğunu söylemen."
"Birlikte olduğumuz süre boyunca, sana bunu her an söylemeye çalıştım."
Ryan'ın kaşları çatıldı, "Bu kadar mı kalın kafalıydım da anlamadım?"
Samantha üzüntüyle, "Bu ağız kokusu ya da sofra adabı gibi üzerinde konuşacağın bir şey değil Ryan. Ben ihtiyaç duyuyorum diye bir gecede elde edebileceğin bir şey de değil. Ve en kötüsü de numara yapabilirdin, çünkü gerekli olduğunu sanıyordun."

"Öyleyse onun ne olduğunu, neye ihtiyacın olduğunu nasıl anlayabilirim, alt metinden mi?"

"Evet. Alt metinden. Nasıl yaşadığımın, neler hissettiğimin, benim için nelerin önemli olduğunun altında yatanlardan."

"Sam yolumu şaşırdım."
Hüznünün yalnızca hissedildiği bir acı ifadesiyle Sam,

"Tatlım, biliyorum. Şaşırdığını biliyorum, biliyorum ve bu da yüreğimi dağlıyor."

Ryan riski göze alarak uzandı ve Sam'in elini tuttu. Bunun için duyduğu minnet duygusu açıklanamayacak kadar büyüktü.

"Sam, eğer ihtiyacın olup da bende olmayanın ne olduğunu bulana kadar kitabı okursam ve eğer sana bunu sağlayabilirsem, bir kez daha deneyebilir miyiz?"

Samantha, Ryan'ın elini sıkıca kavradı, sanki onu sonsuza dek tutmak istiyordu ancak, "Artık çok geç Ryan. Keşke olmasaydı ama maalesef öyle," dedi.

"Peki, başka biri mi var?"

"Hayır. Hiç kimse yok. Bu koca yıl boyunca teki bir kişi dahi olmadı. Hem ben tek başıma daha iyiyim, herhangi bir şeye ihtiyacım yok. Belki ileride bir gün birisi olur, ama bilmiyorum."

"Ama beni sevdin. Beni sevdiğini biliyorum. Birini sevmekten hemen ertesi gün vazgeçemezsin. "

"Asla vazgeçmedim," dedi Samantha.

Ryan'ı coşturması gereken bu iki sözcük, aksine umudunu kırmıştı, çünkü Samantha'mn kocaları kısa bir süre önce ölmüş ve bu nedenle de aşkları karşılıksız kalmış kadınların kocalarına seslendiği gibi çıkan sesi bu sözcüklerle birlikte dingin ama yoğun bir acı, bir keder taşıyordu.
"Seni seviyorum," dedi Samantha. "Ama sana âşık olamam."
Ryan hüsran dolu bir sesle, "Sözcükleri ayrıştırıyorsun," dedi.
"Hayır ayrıştırmıyorum. Arada fark var."

"Çok önemli bir fark değil."
"Her şey önemlidir Ryan. Her şey."
"Lütfen ne yaptığımı söyle."
Samantha üzgün üzgün baktı. "Hayır. Olamaz. Tanrım. Hayır."
Samantha'nın tepkisi Ryan'ın sorusuna uygun görünmüyordu, çünkü ne de olsa Samantha'nın ihtiyaç duyduğu ama onun fark edemediği şeyi sormanın bir başka yoluydu bu.

Samantha'nın yanıtındaki bariz duygusallık, ilişkilerinin terazisinin dengelendiği o kaldıraç noktasında, ilişkilerinin aydınlıktan karanlığa, umuttan umutsuzluğa döndüğü o noktada olduğunu söylüyordu.

Yazılımlar tasarlayıp, bir işi yönetiyorsanız, kaldıraç noktası aralıklarını teşhis etmeyi, bunların üzerinde direnmeyi ve direnerek tüm girişiminizi bir engelin üzerinden aşırmayı ve başarıya yönlendirmeyi Öğreniyordunuz.

"Lütfen söyle bana, ne yaptığımı söyle," diye ısrar etti Ryan.
Samantha Ryan'ın elini şiddetle sıktı. Ryan'ın canı acımış ve Samantha'nın tırnakları neredeyse elini kanatacak kadar oymuştu.
"Seni sevdiğim halde bundan mı bahsediyoruz? Yüz yüze? İnanamıyorum."
"Eğer beni seviyorsan, bunu sen de en az benim kadar görmezden gelebilirsin."
"Görmezden gelinecek bir şey yok."
"Biz görmezden geleceğiz."
"Her şeyi mahvetmek istemiyorum."
"Neyi mahvetmek istemiyorsun? Eğer denemiyorsak mahvedecek ne kalıyor ki?"

"Birçok şeyin doğru olduğu, birlikte geçirdiğimiz yıl."
"O mahvedilemez Sam."
"Ah, evet mahvedilebilir. *Bundan* bahsederek mahvedilebilir. "
"Ama eğer biz yalnızca..."
"Ve şu anda kazanılan bir şey yok. Hiçbir şey konuşarak düzeltilmez. Hiçbir şey *engellenemez.* ”
Ryan konuşmak için ağzını açtı.
Soluğu bir başka yalvarma sözcüğü ile daha ağzından çıkmamıştı ki Samantha onu durdurdu, "Hayır. Bırak seni sevmeye devam edeyim. Ve lütfen bırak da sana âşık olduğum zamanları hatırlayayım, bırak bunlar sonsuza dek bende kalsın."

Samantha'nın aşkının saflığı, onu kendisinin anlama kapasitesinin çok ötesinde bir saflıkla sevdiğini anlamanın ve Samantha'nın ihtiyacı olup da kendisinin veremediği şeyi hâlâ bilmemenin, ne hata yaptığını anlamamanın verdiği utançla, yalnızca iki sözcükle karşılık verebilirdi.

Samantha, Ryan'ı konuşmaya başlamadan bir kez daha durdurdu, "Bana yolunu şaşırdığını söyleme. Bir kez daha tekrarlama." Gözleri kederden alev alev olmuş, sesi titriyordu, "Evet, bu gerçek. Bunun gerçek olduğunu kabul ediyorum ve bu yüzden bir kez daha duymaya tahammülüm yok. Buna tahammül edemem Winky. "

Samantha elini Ryan'ın elinden, öfkeyle değil ama büyük bir umutsuzlukla çekti, ayağa kalktı, sanki fikrini değiştirip tekrar oturacakmış gibi kararsızdı ama döndü ve uzaklaşmaya başladı.

Peşinden gitmeye çekinen Ryan bankta, saydam gökyüzünün altında, bir Tiffany abajur gibi rengârenk

sardunyalar, bulanık pırıltılarla parlayan dükkân camları, bir fıskiyenin Stauben camları gibi parıldayarak fışkırıp, sonra da berrak, ince bir kırılma sesiyle tekrar havuza dökülen sularıyla baş başa kalakaldı.

Neden sonra yedi-sekiz metre ötede, kitabevinin önünde duran genç bir Asyalı kadının kendisine baktığını fark etti. Ryan'ı izliyor gibiydi ve muhtemelen onu Samantha'yla birlikte görmüştü.
İki eliyle, bir çiçekçi dükkânın mavi bir kurdeleyle bağlanmış koni şeklindeki selofan ambalajından sarkan, yarım düzine kadar soluk pembe renkli zambağı tutuyordu.

Kadının Samantha'nın kitabının bir hayranı olduğunu ve onun yazarla baş başa konuştuğunu görünce, kitap hakkında konuşmak için yanına gelmek istediğini düşünen Ryan banktan kalktı. Bu kadına söyleyebileceği tek şey yolunu şaşırdığı ve kendisine onun bile yardım edemeyeceğiydi.

Otuz dokuz

Hava sıcaklığı Maine ya da Michigan'dakiler için piknik havası sayılabilecek derecelere çıkmışsa da, kış mevsimi son beş yılda, Kaliforniya'da kaydedilen en soğuk kışlardandı. Mevsim için normal olmayan iki saatlik, sıcacık güneş ışığını gören cumartesi kalabalıkları, alışverişten çok güneşlenmek ve insanları seyretmek için açık hava çarşısına yayılmış dolaşıyorlardı.

Bir zamanlar bu kalabalıklar Ryan'ı harekete geçirir ve kendisini de bu manzaranın içinde bulurdu. Şimdi ise huzursuz ediyordu.

Kalp nakli ameliyatından sonra sessiz ve sakin bir iyileşme süreci geçirmesi gerekmişti. Daha sonra da, bağışıklık sistemini baskılayan ilaçlar Ryan'ı atlatması güç olabileceği nezle ya da gribe karşı daha savunmasız hale getirdiği için, kalabalıklara karışmaktan kaçınmıştı. En sonunda da tıbbi zorunluluklar

nedeniyle değil, tek başına kalmayı tercih ettiği için zamanının büyük kısmını evde geçirir olmuştu.

Kalabalık çarşının labirentlerinde itişip kakışmadan, sağa sola akm etmeden sakin sakin yürüyordu. Ama yok edici ordular, vızıldayan bir arı sürüsü, bir uzaylı türü gibi görünen bu insanlar, Ryan'ı kaçınamadığı bir toplulukla birlikte sürükleyebilirdi. Park yerine doğru yürürken açık hava fobisine karşı direndi, eğer ona teslim olursa açık alanlar bulmak için telaşla koşmaya başlayabilirdi.

Arabaların tıka basa doldurduğu devasa park yeri, genel olarak sessiz, sakindi. Öğleden sonranın bu son saatlerinde, çarşıya gelmeyi düşünenlerin büyük çoğunluğu gelmişti ve vitrinlere bakmak için iki saatlik bir süre olduğu için, çok az kişi geri dönme hazırlığındaydı.

Arabasını park ettiği sırayı bulup, sıranın, deuce coupe'u park ettiği diğer ucuna doğru yürürken Samantha'mn bakışlarını düşünüyordu. Samantha'mn kendisine acıdığını düşünmüştü ama şimdi bu mutsuz haliyle o bakışlarda acımaktan çok daha kötü bir şeyler olduğundan kuşkulanıyordu.

Acımak bir başkasının yardım etme arzusuyla paylaştığınız üzüntüsünün verdiği ıstıraptır. Fakat Samantha Ryan'a yardım edememiş, ona yardım edemeyeceğini belirtmişti. Onun gözlerinde gördüğü şey merhametten çok, ki o da en az acımak kadar incitici olabilirdi, umutsuzlara, şu idraksizlere ya da teselli edilemeyenlere duyulan şefkatti.

Güneş iyice yakmaya başlamıştı. Arabaların ön camları gözlerini kamaştırıyor, park edilmiş araçlardan alev fışkırıyor, sıcak asfalttan zift kokuları yükseliyordu.

Ryan evde, solaryumun serinliğinde olmayı istedi.

Arkasından birisi, "Affedersiniz, bakar mısınız?" diye seslendi.

Döndü ve elinde bir buket soluk pembe renkli zambak tutan Asyalı genç kadını gördü. Kadın yirmili yaşlarında, narin, çarpıcı derecede hoş, uzun parlak saçlı, açık yeşil gözlüydü ve Asyalı değil Avrasyalıydı. "Onu tanıyorsunuz, yazarı tanıyorsunuz," dedi aksansız İngilizcesiyle.

Eğer Ryan ona karşı kaba davranırsa, edepsizliği Sam'e yansırdı. Bu yüzden, "Evet. Onu tanıyorum. Tanıyordum," dedi.
"Çok iyi bir yazar, çok yetenekli."
"Evet, kesinlikle. Keşke onun kadar yetenekli olabilseydim."
"Çok şefkatli," dedi kadın yakınına doğru gelirken. Bir yandan da Ryan'ın elindeki kitaba bakıyordu. "Özür dilerim, ama bir yere gitmem gerekiyor. Geciktim," dedi Ryan.
"Harikulade bir kitap, anlayış dolu."
"Evet öyle, ama ben geç kaldım."
Kadın iki eliyle tuttuğu zambakları Ryan'a doğru uzattarak, "Alın. Aranızda geçen üzücü olayı gördüm. Bunlara benden daha çok ihtiyacınız var," dedi.

Ürken Ryan, "Yok, hayır. Alamam," dedi.

"Lütfen, almalısınız," dedi kadın. Çiçekleri Ryan'ın göğsüne doğru öyle ısrarla bastırıyordu ki, iri çiçeklerden bir tanesinin dalı kırıldı ve asfalta düştü.

Keskin kokulu polenler burun deliklerine dolunca ne yapacağını şaşıran Ryan, "Hayır. Bakın gittiğim yerde bunları suya koyamam," dedi.

Kadın "Al, al. Alman gerek," dedi ve eğer Ryan hışırdayan selofan koniyi boş olan eline almasaydı, kadın onları yere atacaktı.

Zambakları almasına rağmen, onları kadına geri vermeye çalıştı.

Ryan aniden bir yanma hissetti, bir alev çizgisi sol tarafını dağlıyordu. Kesiğin şokunu kısa bir an sonra keskin bir acı izledi ve sustalıyı ancak o zaman fark etti.

Zambaklar ve kitap Ryan'ın elinden yere doğru kayarken, kadın, "Seni istediğim zaman öldürebilirim," dedi.

Şaşkın bir halde yarasını tutan Ryan, bir Ford Explorer'in üstüne sırtüstü devrildi.

Kadın geriye dönüp seri adımlarla hemen paralel sıradaki arabalara doğru yürümeye başladı ama koşmuyordu.

Bıçak çok keskindi. Gömleğinde açtığı yarıktan tek bir iplik parçası dahi sarkmıyordu. Kesik bir usturanın bir gazete kâğıdını kestiği kadar temizdi.

Vücudunun çaprazına uzattığı, kandan yapış yapış olmuş sağ eliyle çılgın gibi yarasını arıyordu. Yırtılma denecek kadar kötü bir yara değildi. Daha çok, yaklaşık on santim uzunluğunda, dikiş gerektirecek kadar derin olmayan bir çizik gibiydi.

Ölümcül değildi, yalnızca bir uyarı kesiğiydi ama iki kenarının hissedilebileceği kadar derindi.
Başını kaldırıp baktığında, ufak tefek olduğu için, kadının bir anda araba sıralarının arasında kaybolduğunu gördü. Muhtemelen kaçacağı arabanın içindeydi.

Yaşadığı şok Ryan'ın soluğunu kesmişti. Artık yardım istemek için bağırabilecek durumdaydı ama boğazından yalnızca bir hırıltı çıktı.

Yardıma çağırabileceği birilerini arayan Ryan, park alanını gözden geçirdi. Uzakta, iki araba park yerinden anayola çıkıyordu. Yaya giden üç kişi gördü ama yakında değillerdi.

Bıçaklı kadın, sanki eriyerek asfalttan yükselen sıcaklığa karışmış gibi, arabaların arasında kaybolmuştu.

Ryan'ın sesi yerine gelmişti ama kendisini halka açık bir gösteri haline getirme konusunu ikinci kez düşündüğünde, yalnızca alçak sesle küfür etti. Zaten kadın gitmiş, elinden kaçmıştı.

Elinden düşürdüğü kitaba doğru yürürken, farkında olmadan birkaç zambağın üstüne basmıştı.

32 Ford coupe'un yanında, pantolon ceplerinde anahtarları ararken, kaşlarından akan terler arabanın bagaj kapağına damladı. Havanın sıcaklığı ile hiç ilgisi olmayan bir ter tüm vücudunu kaplamıştı.

Bagajda bir alet çantası vardı. Diğer eşyaların arasında bir örtü, birkaç parça temiz güderi kumaş, bir rulo kâğıt havlu ve şişe suyu vardı.

Bir parça güderiyi gömleğinin içine tıkıp yarasına bastırdı. Bez yerinden kaymasın diye kolunu yan tarafına bastırıyordu.

Şişedeki suyla elindeki kanı temizledikten sonra, katlı örtüyü yarıya kadar açarak sürücü koltuğuna serdi. Bir Chevy Tahoe geçti ama Ryan sürücüye seslenmedi. Yalnızca buradan çıkıp eve gitmek istiyordu. Kadının sesi zihninde yankılandı: *Seni istediğim zaman*

öldürebilirim.
Ryan'ın kanını akıtmanın verdiği heyecanla, belki de geri dönüp onu şimdi öldürmesi gerektiğine karar vermişti.

Tamamen yarış amaçlı üretilen tek şaft 427 Ford, rölantideyken arabayı sallamaya yetecek kadar tork üretiyordu. Motorun arkasında 2500-rpm stall converterli Ford C-6 transmisyon vardı.

Park yerinden çıkan Ryan bir an için yolları Grand Prix pistleri gibi kullanmayı düşündü ama polis tarafından kenara çekilmemek için hız limitlerinin içinde kalmaya özen gösterdi.

Araba bir klasik değil baştan aşağı özel olarak yapılmış bir hot rod'du ve içinde eller serbest özellikli bir telefon teknolojisi mevcuttu. Cep telefonu çaldı ve o anki ruh haliyle dahi, çağrıyı otomatik olarak kabul etti. "Alo."
Kendisini yaralayan kadın, "Çok acıyor mu?" dedi.
"Ne istiyorsun?"
"Hiç mi dinlemedin?" "Ne istiyorsun dedim."
"Daha açık nasıl söyleyebilirim?"
"Kimsin sen?"
"Ben zambakların sesiyim."
Öfkelenen Ryan, "Saçmalama," dedi.
"Onlar çalışmaz. Fırıl fırıl dönmezler de."
"Saçmalamanı değil, saçmalamamanı söyledim."
"Tingler?" Kadın hafifçe güldü. "Bunların Tinglerle bir ilgisi olduğunu mu sanıyorsun?"
"Onları tanıyorsun ha? Evet, onları tanıyorsun."
"Senin hakkında her şeyi biliyorum, kimleri kovduğunu ve kimleri işe aldığını."
"Onlara iki yıllık tazminatlarını ödedim. Onlara iyi davrandım."
"Gözlerim onlarınki gibi çekik olduğu için bunun

Tinglerle bağlantılı olması gerektiğini sanıyorsun. Bunun onlarla hiçbir ilgisi yok."
"Peki, öyleyse neyle ilgisi var?"
"Neyle ilgisi olduğunu biliyorsun. Biliyorsun."
"Eğer bilseydim, bana yaralayacak kadar yaklaşamazdın."
Kırmızı ışıkta durmak zorunda kaldı. Araba sallanıyor, kanı emen güderi kumaşın altında sızlayan kesik, motorun ritmiyle aynı anda nabız gibi atıyordu.
"Gerçekten bu kadar aptal mısın?" diye sordu kadın.
"Bunu bilmeye hakkım var."
"Ölmeye hakkın var."
Aklına aniden Las Vegas'taki Spencer Barghest ve korunmuş kadavra koleksiyonu geldi. Ama ne Dr. Ölümle ne de on altı ay önceki olaylarla bir bağlantı bulamadı.

"Aptal değilim," dedi Ryan. "Bir şey istediğini biliyorum. Herkes bir şey ister. Param var, hem de çok. Sana istediğin kadar para verebilirim."

"Eğer aptal değilsen, o zaman acayip şekilde cahilsin. En iyi ihtimalle, acayip şekilde cahilsin," dedi kadın.

"Bana ne istediğini söyle," diye ısrar etti Ryan.

"Kalbin bana ait. Onu geri istiyorum."
İstediği şeyin saçmalığından, Ryan ne diyeceğini şaşırdı.

"Kalbin. Kalbin bana ait," diye tekrarladı kadın ve ağlamaya başladı.

Onun hıçkırıklarını dinlerken, Ryan bu nedenin kendisini bu kadından korumayacağını, kadının deli olduğunu ve asla anlayamayacağı bir takıntıyla

güdülendiğini düşünüyordu.
"Kalbin bana ait."
Kadını yatıştırmak için yumuşak bir sesle, "Tamam," diye karşılık verdi Ryan.
"Bana ait, *bana*. O *benim* kalbim, benim kıymetli kalbim ve onu geri istiyorum."
Kadın telefonu kapattı.
Arkasından bir korna sesi geldi. Trafik lambası kırmızıdan yeşile dönmüştü.
Ryan devam etmek yerine, yolun kenarına çekti ve arabayı park etti.
*69 işlevini kullanarak, ağlayan kadını geri aramayı denedi. Telefon açıldığında telefon şirketinin telefonu kapatmasını ya da bir numara tuşlamasını söyleyen mesajı duyuldu.

Ryan trafiğin kesildiği bir anda, yeniden yola döndü.

Gökyüzü berrak ve muhteşemdi, ters çevrilmiş boş bir kâse gibiydi ama hava tahmini pazar sabahı geç saatlerde yağmur beklendiğini ve en azından pazartesi öğleden sonraya kadar süreceğini söylemişti. Kadın, kâse dolup, taşmaya başladığında gelebilirdi. Karanlıkta ve yağmur yağarken, kukuletasıyla, gelebilirdi ve tıpkı bir hayalet gibi, onu kilitlerle durdurmak mümkün değildi.

Kırk

Ryan deuce coupe'u park etti ve arabadan indi. Garajda kimsenin olmadığını görünce rahatlamıştı. Arabanın açık kapısının önünde durup, gömleğin içinden kanı emmiş olan güderi kumaşı çıkardı, sürücü koltuğunun kan olmasını önlemek için yaydığı örtünün üstüne attı ve yarasının üstüne temiz bir tane bastırdı.

Kanlı güderiyi aceleyle örtüyle birlikte katladı ve örtüyü sol kolunun altına alıp yan tarafına bastırarak eve girdi. Asansöre binip en üst kata çıktı ve hiç kimseyle karşılaşmadan ana süitin korunağına ulaştı.
Örtüyü daha sonra bir torbaya koyup çöpe atma düşüncesiyle bir kenara bıraktı.
Banyoya girip yarasını alkolle temizledi. Son olarak da tentürdiyot sürdü.
Yaranın sızlamasından neredeyse zevk almıştı. Acı zihnini berraklaştırdı.
Kesik derin olmadığı için ince bir tabaka kanama durdurucu krem kanı kesmişti. Bir süre sonra kremin fazlalıklarını yavaşça silerek, Neosporin sürdü.

Yarayı otomatik bir şekilde sarmak hem içinde bulduğu tehlikeye odaklanmasını sağlamış, hem de bir sonraki adımda neler olabileceğini düşünmek için

zihnini rahatlatmıştı.
Neosporin'in üstüne ince gazlı bezleri bastırdı. Flasteri kesiğin üstüne doğru açıyla uyguladığı için yaranın kenarları bir araya gelmişti. Kısa flasterleri sağlama almak için daha uzun bir flasteri yaraya paralel olarak yapıştırdı.

Ağrı azalarak belli belirsiz bir titreşime dönmüştü.

Kıyafetini yumuşak, siyah kot pantolon ve geniş yakalı siyah bir sweatshirt ile değiştirdi.

Dinlenme bölümünde küçük bir şarap mahzeni vardı. On yıllık bir şişe Opus One açtı ve bir Riedel kadehi neredeyse ağzına kadar doldurdu.

Dahili telefonu kullanarak Bayan Amory'ye bu akşamı yatağında geçireceğini ve akşam yemeğini ana süitte yiyeceğini bildirdi. Yemekte biftek yiyeceğini ve yemek servis arabasının saat yedide çatı katının sahanlığına bırakılmasını söyledi.

Saat beşe çeyrek kala, Dr. Dougal Hobb'un Beverly Hills numarasını aradı. Hafta sonu olmasına rağmen doktorun çalışıyor olmasını umuyordu. Çalışıyordu. Adını ve numarasını bıraktı ve kalp nakledilmiş bir hasta olduğunu ve acil bir durum nedeniyle aradığını üstüne basa basa söyledi.

İmbuyano kök ağacından masasına oturup, eğlence merkezindeki plazma televizyonu açtı ve sesi kısarak, birbirlerine keskin dönüşlerde ne bir fren ne de lastik sesi çıkararak giden siyah arabalardan, sessiz makineli tüfeklerle kuşun yağdıran 1930'la-rın gangsterlerini izlemeye başladı.

Üçüncü bardak şarapla sarhoş olan Ryan, sağ elini

yüzüne götürdü. Artık neredeyse hiç titremiyordu.

Kanalı değiştirdi ve alışılmadık şekilde suskun bir kaptanı oynayan Russel Crowe'un sessiz bir yelkenli gemiyle korkunç ama sessiz bir fırtınanın içinde ilerleyişini seyretmeye başladı.

Doktoru aradıktan on bir dakika sonra, Dr. Hobb telefondaydı.

"Sizi telaşlandırdıysam özür dilerim doktor. Fiziksel bir kriz yok. Ama sizin yardımınızı gerektirecek kadar önemli."

Her zamanki anlayışlı tavrı ile ve hiçbir huysuzluk belirtisi göstermeyen Hobb, "Her zaman hazırım Ryan. Bana ihtiyacın olduğunda hiç çekinme. Seni daha önce uyardığım gibi, iyileşme sürecinin ne kadar iyi gittiğine hiç bakmaksızın, ani duygusal sorunlar gelişebilir. "
"Keşke o kadar basit olsaydı."
"Sana bir yıl önce verdiğim terapist telefonları hâlâ geçerli ama kaybettiysen..."
"Bu duygusal bir sorun değil doktor. Bunu nasıl adlandıracağımı bilemiyorum."
"Öyleyse açıklamaya çalış."
"Şimdi açıklamamayı tercih ederim. Fakat bana takılan kalbin vericisini tanımak istiyorum. "
"Ama onu zaten tanıyorsun Ryan. Bir trafik kazasında ağır bir beyin travması geçiren bir öğretmendi."
"Evet, evet. O kadarını biliyorum. Yirmi altı yaşındaydı, şimdi yirmi yedi olacaktı, yirmi sekizine yaklaşıyor olacaktı. Fakat benim kadının fotoğrafına ihtiyacım var."
Hobb bir an, tıpkı tayfaların görev yerlerinden denize uçmamak için kendilerini bağlayacakları kadar korkunç sessiz denizleri yararak ilerleyen Russel Crowe

gibi sessiz kaldı.
Derken cerrah, "Ryan o listedeki terapistler içinde en iyi olanı Sydney."
"Terapist değil Dr. Hobb. Fotoğraf istiyorum."
"Fakat gerçekten..."
"Bir fotoğraf ve bir isim Dr. Hobb. Lütfen. Bu gerçekten çok önemli."
"Ryan, bazı aileler sevdiklerinin organlarını alacak kişinin, bu yaşam hediyesinin kimden geldiğini öğrenmelerini tercih eder."

"Tamam işte. Benim de tüm istediğim bu."

"Fakat geri kalan bir çoğu kendilerinin -ve vericinin- isimsiz kalmasını tercih eder. Teşekkür beklemezler ve kederlerinin özel kalmasını isterler."
"Anlıyorum doktor. Ve birçok vakada bu duruma saygı gösteririm. Fakat bu çok olağandışı bir durum."
"Kusura bakma ama bu mantıksız."
"Hayırı cevap olarak kabul edebilecek durumda değilim. Gerçekten kabul edemem. Hiç kabul edemem. "

"Ryan ben onun kalbini çıkarıp sana nakleden cerrahım ve onun adını dahi bilmiyorum. Ailesi adının gizli kalmasını istemişti."

"Sağlık sistemindeki birileri onun adını biliyor ve akrabalarına ulaşabilir. Ben yalnızca ailesine fikirlerini değiştirip değiştiremeyeceklerini sormak için bir şans istiyorum."

"Muhtemelen verici kesin şartlar koyduğu için adı açıklanmamıştır. Kayıplarının arzularının yerine getirilmemesi aileyi moral olarak çökertebilir."

Ryan derin bir nefes aldı. "Kabalık etmek istemiyorum

doktor ama uçak paraları ve tıbbi harcamalar da dahil, bu iş için bir milyon altı yüz bin dolar ödedim ve hayatım boyunca pahalı idame tedavisi almam gerekiyor."

"Ryan bu çok utanç verici. Ve sana yakışmıyor."

"Hayır, bekle. Lütfen anla. Bu iş için harcanan her kuruş yerindeydi ve aşırı hiçbir masraf yoktu. Sonuçta *yaşıyorum*. Yalnızca bunu bir perspektife oturtmaya çalışıyorum. Yaptığım tüm masrafın yanında, bana bir fotoğrafını verdikleri takdirde, ailesine beş yüz bin ödemeye hazırım."

"Aman tanrım," dedi Hobb.

"Kırılabilirler," dedi Ryan. "Sanırım sen de kırıldın. Bana defolup gitmemi de söyleyebilirler. Ya da sen dersin. Fakat bunu söylerken istediğim her şeyi satın alırım demek istemiyorum. Ben yalnızca köşeye kıstırıldım. Bana yardım edecek herkese, bana yardım edecek incelik ve merhamete sahip herkese minnet duyarım."
Dougal Hobb, fırtınanın oradan oraya salladığı yelkenli gemi ve Ryan, sanki içinde bulundukları durum kesip açılmış, daha ileri bir tetkik yapılıyormuş gibi, uzun bir sessizliğe gömüldüler.

Derken Hobb, "Sana yardım etmeye çalışabilirim Ryan ama körlemesine uçamam. Eğer sorunun hakkında hiç değilse *bir şeyler* bilirsem..."

Ryan'ın belki doktorun desteklemeyeceği ama vericinin ailesinin özelinden daha fazla değer vereceği bir açıklaması vardı.

"Buna ruhani bir kriz diyelim Doktor. Kesinlikle

benden çok daha iyi bir insan olmasına rağmen, o öldü ve ben yaşıyorum. Bundan eminim, çünkü kendimi yeterince iyi tanıyorum. Bu aklımdan bir türlü çıkmıyor. Uyku uyuyamıyorum. Tükenmiş haldeyim. Onu layıkıyla onurlandırabilmem gerekiyor."

Yine acı bir sessizlikten sonra cerrah, "Onu herkesin gözü önünde onurlandırmaktan söz etmiyorsun değil mi?"

"Hayır bayım. Öyle bir şey kastetmedim. Hastalığım, kalp nakli, bunlar medyada hiç duyulmadı. Sağlık sorunlarımın herkesin dilinde dolaşmasından hoşlanmıyorum."
"Yani onu bir Katolik olarak onun adına düzenlenmiş bir ekmek-şarap ayini ile onurlandıracaksın." "Evet demek istediğim buydu."
"Katolik misin Ryan?"
"Hayır Doktor. Ama söylemek istediğim bahsettiğiniz gibi bir şeydi."
"Verici hakkında ayrıntılı bir dosyaya sahip konuşabileceğim biri var,. Bunu onlara önerebilir. Aileye demek istiyorum," dedi Hobb.

"Size minnettar olurum. Ne kadar memnun olurum anlatamam."

"Bir fotoğraf vermeye razı gelebilirler. Hatta ilk adını da. Fakat aile kadının soyadını ya da irtibat bilgisi vermeye yanaşmazsa, bu kadarı senin için yeterli olur mu?"

"Bir fotoğraf çok yararlı olur. Bana verebilecekleri her şey işe yarayacaktır. Her şey için minnet duyarım."

"Bu hiç alışıldık bir durum değil," dedi Hobb. "Fakat bunun daha önce de olduğunu itiraf etmeliyim ve o

zaman çözmüştük. Her şey aileye bağlı."

Zambaklı kadın Ryan'a işkence etmek, keskin bıçağını kalbine saplamadan önce lime lime doğramak istiyordu. Şiddetin dozunu arttırmadan önce, büyük ihtimalle Ryan'a yan tarafındaki yüzeysel kesiği düşünmesi, bir sonraki yarayı düşünmesi için hiç değilse bir gün vermişti.

Gece ve yağmur kadının müttefikiydi. Şimdiden sonra yirmi dört saat boyunca her ikisiyle de işbirliği yapabilecekti.

"Bir şey daha var Doktor," dedi Ryan. "Fotoğraf ya da aile benimle ne paylaşırsa, onu mümkün olduğunca çabuk almalıyım. On iki saat ya da daha önce olursa çok iyi olur."
Dougal Hobb bu sözler üzerine neşterini çıkarmışsa da, onunla bir şey kesmemeye karar vermişti. Kısa bir sessizlikten sonra, "Ruhani krizler çoğu kez yıllarca, hatta ömür boyu sürer. Genellikle böyle durumlarda acele etmeye gerek yoktur."
"Bu seferki farklı, yardımınız ve anlayışınız için minnettarım," dedi Ryan.

Kırk bir

Fileminyon tereyağı gibi kesiliyordu.
Ryan yemeğini yerken, bir yandan da kadının sustalıyı kullanmaktaki ustalığını düşünüyordu. Ryan'a elinde zambaklar olduğu halde hamle yapmış ve doğru yerden, tam istediği kadar kesmişti.

Eğer biraz daha derin kesse, Ryan'ın tıbbi yardım alması gerekecekti. Ama o Ryan'a yarasını kendi tedavi etme seçeneği verecek kadar sığ bir kesik açmıştı. Besbelli kendi kendini tedavi etmesini istiyordu.

Zamanı geldiğinde bir katil olduğunu ispat edecekse de, şimdilik yalnızca alay ediyordu. Kadın bu oyunun, Ryan'ın bağırsaklarını deşmeden önce, tabii eğer aklındaki tek şey bağırsaklarını deşmekse, psikolojik işkence ile maksimum seviyede acı verinceye dek sürmesini istiyordu.

Bıçağı kullanmadaki zarafet ve kendine olan güveni sokaklarda kazanmış olmalıydı ama Ryan onun yalnızca sıradan bir kadın çete üyesi olduğunu sanmıyordu. Alışveriş merkezinin park yerinde yaptığı kanlı gösteri kasaplık değil, tam anlamıyla bir sustalı

balesiydi.

Karşılaşma huzurunu kaçırmışsa da, bale konusunda hoşnuttu.

Önceki akşam bu yeni olayların -güvenlik kameralarında görülmeyen kukuletalı röntgenci, artık elinde olmayan küçük kalp şekerler ve üstü yazılı kolyenin- tıpkı bir yıldan fazla bir süre önce meydana gelen ve kuruntu olduğu açıkça belli olup kullandığı yirmi sekiz ilaçlık takımla bağlantılı olan olaylar gibi kuruntu olma ihtimali üzerinde düşünmesi gerekmişti.

Bu olasılığı saf dışı bırakmıştı, çünkü hiç şüphesiz bu öznel ve muhtemelen güvenilmez bir teşhisti. Sol tarafındaki yara, bu davayı açmak için yeterli nesnel kanıtı sağlıyordu.

Yemekten sonra, kirli tabakları koyduğu servis arabasını geri götürdü ve alması için Bayan Amory'yi telefonla aradı.

Bir saat içinde ikinci bardak Opus One'ı içerek, Samantha'mn romanının sayfaları arasında dolaşmış, bir kriz anında kutsal kitabı rasgele açıp, ilahi bir rehberlik umuduyla içinden ayetler okuyan insanlar gibi, paragrafları gözden geçirmişti.

Saat dokuzda ana süitin giriş holünün duvarına gömülü olan Crestron güvenlik panelinin başına gitti ve güvenlik kameralarına girdi. Evin içindeki tüm koridorları dolaştı ve hepsinin karanlık olduğunu görünce, Amory'lerin odalarına çekildiğini düşündü.

Evin en alt katındaki, çamaşırhaneye giden servis koridorunda, Ryan önceki akşam ziyaret ettiği deponun kilidini açtı ve içeri girerek kapıyı sessizce kapattı. Güvenlik kameralarının kayıt cihazlarının

durduğu uzun dolabın kilidini açtı ve monitörü çalıştırdı.
Bir süre önce, yağmurda dolaşan kukuletalı şekli yakalamış olması gereken kayıtları ilk incelediğinde, hayalin orada olmaması Ryan'ı şaşırtmıştı. Ama elbette, o zaman henüz bir sustalı primadonna ile karlılaşmamıştı ve yaşadığı tuhaf tecrübenin ilaçlarla ilgili olup olmadığını düşünmek için bir nedeni hâlâ vardı.

O ruh haliyle kayıtları yeterince analitik inceleyememişti. Orada olmadığı açıkça görülen bir şeyi aramıştı ama belki de görünen *şeyleri* incelemesi gerekirdi.

Güney kesimindeki çim alandaki ilk kameranın alacakaranlıkta, kırk sekiz saatten daha uzun bir süre önce, aldığı kaydı seçti. Kaydı gerçek zamanlı olarak izliyordu, çünkü hızlı tekrar görüntülerde birçok detay gözden kaçıyordu.

Yağmur yine çiseliyor, sis bulutları kayarak ilerliyor, sedir ağaçları ve solmakta olan ışık, üzerinde, Ryan'ın o akşam iki kez gördüğü, kukuletalı bir şeklin yer almadığı atmosferik bir arka plan resmi çiziyordu.

Ağır ağır birbirine sarılıp bükülen sis bulutlarındaki bir şey dikkatini çekti. Alacakaranlığın çöküşünü tekrar izlemek için geri sardığında, sisin aniden *çekildiği* anı gördü. Çekilmenin ardından, kıvrıla kıvrıla ilerleyen sis saniyelerce önce yaptığı hareketin aynısını tekrarladı.

Ryan kaydı bir dakika geri aldı, PLAY tuşuna bastı ve kaydın bir kısmının silinen bir bölümü doldurmak için kopyalanmış olduğunu gördü. Alacakaranlık sahnesinin ilerleyen bölümlerinde, kopyalanmış ikinci bir görüntü belirdi. Kukuletalı davetsiz misafirin sedir

ağaçlarının arasında yürüyor olması gerektiği bölümdü bu.

Ekranın sağ alt köşesindeki, kopyalanmış görüntüye eşlik eden saat, hiçbir sayının tekrarlanmadığı, orijinal bölümle uyumlu bir şekilde birbiri ardına ilerleyen saniyeleri gösteriyordu. Bunu yapan bilgisayar korsanı her kimse, sistem üzerinde bir dahi ve ayrıntı delisiydi.

Ryan bu keşfin anlamını bulmaya çalışarak, kopyalanmış bölümleri -ilki kırk dokuz saniye, ikincisi otuz bir saniyeydi- bir süre daha yeniden izledi.

Kukuletalı davetsiz misafiri görmesi ve güvenlik kamerası görüntülerini ilk kez incelemesi arasında bir günlük bir zaman vardı. Birisi bu süre içinde görüntüleri kurcalayabilirdi.

Fakat son gece, bu alacakaranlık görüntülerini izlemeden önce, ana süite altın kolyeyi bırakmak için kimin girip çıkmış olabileceğini görmek için, buraya üstünde pijamaları ve bornozu ile koşarak gelmişti. Buraya girip çıkan kişinin çatı katı sahanlığını izleyen kameradaki görüntülerinin silinip, yerine kopyalanan bölümlerin eklenmesi, eylem başladığında, davetsiz misafir hâlâ hareket halindeyken yapılmış olması gerekirdi.

Bu da akla, zambaklı kadının en azından bir ortağı olduğu ihtimalini getiriyordu. Ana süite sürekli onun girip çıktığı kabul edilirse, yardımcısı -büyük ihtimalle bu evin içinde bir yerlerdeki- bir bilgisayarla güvenlik sistemine bağlanmış ve kadın çerçeveden çıkar çıkmaz görüntülerini silmişti.

Artık kadının tek başına dolaşan bir psikopat olduğu düşünülemezdi. Daha önce bir elek olan komplo teorisi, aniden su tutmaya başlamıştı.

Daha da önemlisi, Ryan'ın karşısındaki bu ittifakın yetenekleri son derece etkileyiciydi ve akla, yoğun bir destek aldıklarını getiriyordu.

Nihayet kanıt bulmuştu. Saldırıyı gören kimse olmadığı için Ryan'ın vücudunun yanındaki yaranın bir kaza sonucu olmadığını ispat etmesi mümkün değildi. Fakat bir güvenlik kaydındaki kopyalanmış bölümlerin kazara olmasına imkân yoktu.

Bu polis ölçütlerinde çok fazla bir şey kanıtlamazdı. Fakat Ryan komplocuların bunu yapma nedenlerini öğrenmeden, hatta belki de öğrendikten sonra bile, polise gitmeye niyetli değildi.

Sustalı bıçaklı kadın Ryan'ın ölmesini istediğini söylemişti ve Ryan kadının amacının, eninde sonunda kendisini öldürmek olduğunu biliyordu. Ama kadının nedeni bir sır olarak duruyordu.

Wilson Mott'un detektifi Cathy Sienna, şiddetin beş kökünü saymıştı: tamahkârlık, kıskançlık, öfke, açgözlülük ve intikam. Cathy bunları bir gerekçeden çok kusur olarak adlandırmıştı ama pekâlâ gerekçeydi. Herkes cinayet işlemeye niyetlenebilir, birden fazla kişi de bunu uygulamaya koyabilirdi.

Ryan tam monitörü kapatmak üzereyken, ekrandaki görüntü titredi ve değişti. Ekranda evin içindeki ya da dışındaki kameralardan gelen herhangi bir görüntü yerine, yapış yapış, parlak, kırmızı ve hareli, mavi damarlı ve atan, eski bir bilimkurgu filmindeki bir meteorun içinde keşfedilen bir tehdide benzeyen bir şeyin görüntüsü vardı.

Ryan bir an için bu şeyin ne olduğunu anlayamadı ama sonra bunun bir insanın açık göğsü içinde çarpan bir

insan kalbi ve çevresindeki yapının görüntüsü olduğunu anladı.

Uzaktan kumandaya dokunmadığı halde, ekran mülkün çevresinde farklı yerlere konulmuş kameraları temsil eden dehşet verici görüntülerin geçtiği bölümlere ayrıldı. Bir saniye sonra, ekranda hepsi de çarpan bir kalbi gösteren başka dört kamera görüntüsü parlamaya başladı ve sonra dört tane daha, dört tane daha...

Bunlar gerçek zamanlı görüntüler değildi, malikânede kimse kesilmiyordu ve yalnızca açık kalp ameliyatı ile ilgili bir eğitim filmiydi. Cerrahın elleri çekime girdi ve kamera ameliyat ekibini göstermek için geri çekildi.

Güvenlik sistemi tüm kamera görüntülerini tek tek ekrana getirdi, sonra bir kez daha, hızla ve daha da hızlı bir şekilde, ta ki bir belgesel filmdeki takip edilemeyen aksiyon sahneleri gibi çılgınca bir hıza ulaşıncaya dek hızlandı. Monitör karardı.

Raflar dolusu manyetik disk kaydedici, acı dolu elektronik çığlıklar atarak ölüm sancıları çekiyordu. Derken büyük bir sessizlik oldu ve tüm aletlerin gösterge ışıkları karardı.

Ryan'ın, sistemin iflas ettiğini, standart olarak otuz gün korunan kayıtların silindiğini ve artık elinde güvenlik kayıtlarının tahrif edildiğine dair bir kanıt olmadığını anlaması için teknik servise ihtiyacı yoktu.

Kırk iki

Ana dinlenme odasına, Ryan masanın bir çekmecesini çekip, içindeki, parmaklarıyla ayırdığı askılı dosyalardan bir tanesini, içinde Teresa Reach'in, Spencer Barghest'in çalışma odasındaki albümden aldığı fotoğrafı olan dosyayı çıkardı.
Yaklaşık on altı ay önce Dr. Gupta'dan duyduğu kardiyomiyopati teşhisi konmadan önce, bu fotoğrafta o günlerde meydana gelen tuhaf olayları açıklamasını sağlayacak bir ipucu bulabileceğine inanıyordu.

Fotoğraf üzerinde saplantılı bir şekilde yaptığı incelemeler sonucunda, işe yarar bir şey bulamamıştı. Sonuç olarak da ortada kendisine karşı herhangi bir komplo olmadığına, olayların yalnızca şüpheci karakteri ve bozuk sağlığının zihnini etkilemesi nedeniyle esrarengiz ve anlamlıymış gibi görünen, masum rastlantılar olduğuna karar vermişti.

Belki de Teresa'ya yeniden bakmanın zamanı gelmişti.

Mott'un resmi büyütmesi ve incelemesi için temin ettiği bilgisayar artık yoktu. Çıplak gözleri yeterli olmak zorundaydı.

Masaya otururken telefonu çaldı: kendi özel hattıydı. Arayanın numarası ekranda görünmemişti.

Telefonu kulağına götürdüğünde, zambaklı kadın, "Çek hesabındaki hareketleri bir gözden geçir. Kardiyovasküler araştırmalar için bağış olarak yüz bin dolar havale yaptığını göreceksin. Mali kayıpların sana bir bıçak yarasından daha çok acı verdiğini tahmin ediyorum.
Ryan onun oyununa katılmak yerine, "Kimsiniz siz?" diye sordu.
"Ortada siz diye bir şey yok. Yalnızca benim."
"Yalan söylüyorsun. Kurumsal yetenekleriniz var. Arkanızda büyük bir destek var."
"Her kim olursam olayım, sen öldün."
"Henüz değil," dedi Ryan ve telefonu kapattı.
Yapmak için var ol. Hayır: Bitirmek için var ol. Anı yakala. Tepki gösterme, eyleme geç. Dalgayı yakala, kıvrımdan hızla geç, yırt onu, mıhla, ama mıhlanma, *yaşamak* için var ol, asla var olmak için var olma. Varoluş bir giriştir, bir çıkış değil. Sorun olmak ya da olmamak değil.

Ryan devasa evde dolaşıyor, geçtiği yerlerdeki ışıkları açıyor, kendi dümen suyundakileri söndürüyordu. Dolaştığı odalardaki çok az şeyi görüyor, bunun yerine nereden geldiğine bakıyordu: sürünen hamamböcekleri ve kül tablasının içinde çimdiklenmiş başka türden hamamböcekleri, seyahat parlarının, kimi zaman kira parasının babasının çok daha egzotik yerlere yaptığı günlük asıl seyahatlere gittiği için hiçbir zaman seyahat etmediği Katmandu ve Hartum posterleri ve kira parası gidince bir minibüsün arkasında Vegas'a yapılan bir seyahat, anne ve bir adamla, o anda adam asıl adamın asla olamayacağı

herhangi bir adam olabilir, batıya doğru sürerken moraller yüksek, uçsuz bucaksız çölün acımasız ışıkları ve büyük paralar üzerine yumuşak konuşmalar, bahis sistemleri ve kart sayma planları, kilometrelerin daha çabuk tükenmesi için şişeler dolusu Dos Equis birası, sen arka koltukta duymuyormuş, uyuyormuş, ölmüş, asla doğmamış taklidi yaparken ön koltuktaki elleşmeler; kimi zaman bir kumarhanenin park yerinde, minibüsün içinde tek başına kalmalar, o zaman minibüsün arka tarafına saklanman gerekir, çünkü ön tarafta oturduğun zaman görünürsün, yabancılar -sen onları vampir sanırsın- camı hafifçe tıklatır ve seni kapının kilidini açman için tatlı sözlerle kandırmaya çalışırlar ve sonra kalitesiz moteller, sen minibüste beklerken anne ve o anki adamın birlikte "kaliteli zaman" geçirdikleri hep aynı kalitesiz motel; bir ya da iki gün sonra, batıya doğru giderken, umutsuz para sohbetleri, acı suçlamalar, adamlardan biri anneye vurup onun da adama vurduğu, senin araya girip durdurmaya çalıştığın ama güçsüz ve küçük olduğun yerlerde verilen ihtiyaç molaları ve sonra adamın anneye hemen oracıkta, orta yerde bir şeyler yapması ve senin oradan uzaklaşmak zorunda olman, onlara bakamaman ama yüzlerce kilometre de yürüyememen ve minibüsün içinde yanma yanaştıklarında geriye çekilmek zorundasın ve onların hiçbir şey olmamış gibi ön tarafta attıkları *kahkahalar* ve derken eve doğru yol almalar, çöl bu tarafta hiç güzel görünmez, Mojave burada uçsuz bucaksız, pis bir kül tablasıdır, anne ve adam bir dahaki seferi, bir dahaki sefere büyük kazanacaklarını konuşurlar, sistemdeki hataları düzeltirler, kart sayma alıştırmaları yaparlar, eve giden yol boyunca baba ve Katmandu ve Hartum ve hamamböcekleri ve hamamböcekleri ve o

anki diğer adam.

Ryan evdeki ikinci turunu tamamlayınca ana süite döndü. Kapıyı kilitlemekle hiç uğraşmadı.

Bir dahaki saldırıya kadar hatırı sayılır bir işkence görebileceği muhakkaktı, bu yüzden yastığının altına bıçak da koymadı.

Dr. Hobb içkiyi son derece ölçülü içmesini tavsiye etmişti, çünkü alkol kullandığı yirmi sekiz ilaçtan bazılarının emilimini engelleyebilir ve etkilerini azaltabilirdi. Ryan üçüncü bardak Opus One'ı doldurdu.

Ryan elinde Samantha'nın kitabıyla yatağında oturuyordu. Okurken uyuyakaldı ve Samantha'nın romanındaki olayları rüyasında görmeye, öykünün çarpıcı anlarını yeniden yaşamaya başladı.

Rüyalar tuhaftı, çünkü hiçbir sahnede kendisi yoktu, çünkü bütün gece boyunca her sahnenin sanki suda yansıyormuş gibi parlamasını, parlamasını ve ayrılarak evvelden beri orada saklanan varlığın alt metnin derinliklerinden yüzeye çıkmasını ve boş, merhametsiz bakışlarını üzerine dikmesini beklemişti.

Saat 08.14'te Dr. Dougal Hobb'un telefonuyla uyandı. Cerrah aileye ulaşmış ve kalbi şu anda Ryan'ın göğsünde çarpan kızlarının bir fotoğrafını e-posta ile almıştı.

"Önceden tahmin ettiğim gibi, sana adını da vermeye yanaştılar ama soyadlarını vermiyorlar," dedi Hobb. Manevi acılar çektiğini anlatıp, senin ruhani kriz dediğin şeyden söz edince teklif ettiğin parayı reddettiler. "

"Bu hiç umulmadık bir şey, minnettarım," dedi Ryan.

"Bunlar çok iyi insanlar Ryan. İyi ve dürüst insanlar. Bu nedenle zavallı kızlarının adını ya da fotoğrafını kullanarak, onu afişe etmeyeceğine dair bana söz vermen gerekiyor. Ne kadar iyi insanlar olursa olsunlar, mahremiyetlerini ihlal edersen sana dava açmalarına hiç şaşırmam, hatta onları ayıplayamam."
"Fotoğrafı da, adı da yalnızca kendim için istiyorum," diyerek güvence verdi.
"Konuştuğumuz gibi, sana her şeyi e-posta ile gönderiyorum."
"Ve Doktor bu isteğimi dikkate alıp kısa sürede çözüme kavuşturduğunuz için teşekkür ederim."
Ryan ikinci kattaki çalışma odasına inmek yerine, cerrahın yolladığı mesajı dizüstü bilgisayarı ve küçük yazıcısını kullanarak ana süitte açtı.
Saç stilindeki belli belirsiz değişiklik dışında vericisi sustalı bıçaklı kadının tıpatıp benzeriydi. Adı Lily'ydi.[2]

Kırk üç

Dinlenme bölümündeki masaya oturarak Lily'nin fotoğrafını inceleyen Ryan, bunun kendisine saldıran kadının ikizi olduğunu biliyordu.

Ben zambakların sesiyim.

Ryan Lily X'in fotoğrafını Teresa Reach'in fotoğrafının yanına koydu. Siyah saçlı Avrasyalı güzelle, sarı saçlı güzel. İlki fotoğrafta son derece canlıydı ama artık ölmüştü, ikincisi ise fotoğraf çekilirken de ölüydü. Her ikisi de trafik kazasına kurban gitmişlerdi ve her ikisine de beyin ölümü teşhisi konmuştu. Ölüme giderken birine Spencer Barghest yardım etmişti, diğerine ise Dr. Hobb ve her ikisinin de hayatta olan birer ikizi vardı.

Uzun süre iki fotoğrafı dikkatle inceleyen Ryan'ın endişesi daha da arttı, çünkü önünde hâlâ gözünden kaçan korkunç bir gerçek yatıyormuş ve zamanı geldiğinde, hiç beklemediği şekilde, kendisine bir tsunami şiddetiyle çarpacakmış gibi görünüyordu.

Samantha'yla tanıştıktan sonra, Ryan tek yumurta ikizleri hakkında çok sayıda yazı okumuştu. Özellikle ikizinden trajik bir şekilde ayrılan hayattaki ikizin çoğunlukla ıstırabın yanında nedensiz bir suçluluk duygusu çektiğini de hatırlıyordu.

Ryan Lily'nin beyin travması felaketine uğramasına neden olan kazada, arabayı ikizinin sürüp sürmediğini merak etti. Eğer öyleyse suçluluk duygusu bir dereceye

kadar doğrulanmış, acısı katlanmış oluyordu.

Kalkık çenesi, kasılmış ağzı, dik bakışları güvenden çok meydan okuma hissi veriyordu.

Fotoğrafları uzun bir süre karşılaştırdıktan sonra, on altı ay önce, esrarengiz olayların ve sonra da başına gelen felaketin cevabının Teresa'nın görüntüsünde olduğuna kendisini ne kadar inandırdığını hatırladı. Bu his yeniden omurgasını uyuşturmaya başlamıştı ve Teresa'nın yalnızca on altı ay önce olanların değil, aynı zamanda şimdi olan her şeyin de anahtarı olduğundan korkuyordu.

Ryan, Teresa'nın fotoğrafını son derece ayrıntılı bir şekilde incelemiş ve ipucu denebilecek bir ayrıntı keşfedememişti. Bu yorucu incelemeyi tekrarlamanın kendisini bir keşfe götüreceğini sanmıyordu.

Fakat belki de açıklamayı fotoğrafın kendisi içermiyordu. Belki de fotoğrafın önemi onu kimin çektiği ya da onu nereden bulduğunda ya da Teresa'nın ölüme giderken *ne tür* bir yardım aldığında, tam olarak hangi şartlarda ve hangi yollarla ölüme gittiğinde yatıyordu. Detaylar, Barghest'in işlediği muhtemel cinayetlerin, eğer bulunabilirse, yazılı kayıtlarında saklanıyor olabilirdi.

Saat 09.45'te Ryan Wilson Mott'a telefon açtı. Mott Ryan'ın sesini duymaktan her zaman memnun olurdu.

"Bu öğleden sonra Las Vegas'a uçacağım," dedi Ryan. "Geçen yıl orada bana eşlik eden George Zane ve Cathy Sienna hâlâ seninle birlikte mi?"

"Evet, hâlâ birlikteyiz. Fakat ikisi de Nevada'da yaşamıyor. Los Angeles büromuzda çalışıyor."

Benimle birlikte uçabilirler," dedi Ryan.

"Sanırım senin Lear Jetini kullanmamaları daha uygun olur. Bizim kendi ulaşım imkânlarımız var. Üstelik eğer orada senin için birtakım hazırlıklar ve randevular ayarlayacaklarsa, senden en az birkaç saat önce orada olmaları gerekir."
"Evet, böylesi çok daha uygun. Anlaştık. Hatırlarsan geçen defa iki randevum vardı."
"Dosya şu anda önümde, farklı yerlerde iki kişiyle işin varmış," dedi Mott.
"O beyefendiyi tekrar ziyaret etmek istiyorum, ve çok acil bir şekilde," dedi Ryan.
"Elimizden gelenin en iyisini yapacağız," dedi Mott.
Ryan telefonu kapattı.
İki ölü kadının fotoğraflarını sarı zarfa koydu.
Zihninde bir anda bir görüntü belirdi: kalp naklinden önceki gece kaldığı hastane odası, odanın cilalandığı için değil de, aldığı sakinleştiricilerin etkisiyle pırıl pırıl olan duvarları ve mobilyaları, gölgelerin bile parlayışı, penceredeki Wally Dunnaman, pencerenin ötesindeki şehrin krom sarısı gecesi ve çanların gümbürtüsüyle titreyen hava.

Sıcacık dinlenme bölümünde, zarif imbuyano masanın ardında oturan Ryan Perry titremeye, derken sarsılmaya başladı ve tüm benliğini büyük bir dehşet kapladı. Kendi kendine onu *dehşete düşürenin* ne olduğunu sordu, ama bilmiyordu. Bununla birlikte, cevabı çok yakında bulabileceğini düşünüyordu.

Ona söylenecek bir ağıt iki kez öldürür öylesine genç ölmüş o kadını.
Edgar Allan Poe, "Lenore"

Kırk dört

Las Vegas'ta pazar günü akşama doğru, alçak gökyüzü tüm servetini kaybettiği bakara masasında duran yoz bir kumarbazın yüzü kadar griydi.

Mağrur Mojave, soğuğun pençesinde uzanıp gidiyordu. Dağların çıplak yüzlerinden, uzun süre önce terk edilmiş, unutulmuş kurşun ve demir madenlerinden, pirit kanyonların ve fel-dispat boğazların taşlı bayırlarından, çölün kavrulmuş düzlüklerinden, kumarhanelerin ışıltılı sahrasından nemli bir rüzgâr esti, henüz kuru ve boş arazilerdeki toz bulutlarını kırbaçlayacak ya da palmiyelerin yemyeşil tepelerinde yuvalanan sıçanları sallayacak kadar güçlü değildi ama gün batınca daha da güçleneceği belliydi.

Özel uçaklara tahsis edilmiş terminalde, George Zane on iki silindirli siyah bir Mercedes sedanla bekliyordu. Adam arabadan çok daha güçlü görünüyordu.

Ryan'ın binmesi için arka kapıyı açarken, "İyi akşamlar Bay Perry," dedi.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim George. Hava kötüleşecek." "İster istemez," diye karşılık verdi koca adam.

Havaalanı çıkış yolundan dönerlerken Ryan arabada, "Barghest'in bu akşam dışarı çıkıp çıkmayacağını biliyor musun? Bu akşam evini ziyaret edebilecek miyiz?" diye sordu.

"Doğruca oraya gidiyoruz," dedi Zane. Toparlanıp arabayla birkaç kaçıklar kongresine katılmak üzere Reno'ya gitti. Çarşambadan önce dönmeyecek."

"Kaçıklar kongresi mi?"

"Aynen öyle. İçimizdeki en iyiler ve en akıllılar, insan nüfusunun beş yüz milyona düşürülmesinin yararlarını görüşmek üzere toplanıyor.

"Ne yani, altı milyar insanı öldürecekler mi? Bunu nasıl başarmayı düşünüyorlar?"

"Ah, okuduklarımdan anladığım kadarıyla, bunu becerecekleri onlarca yöntemleri var. Onların sorunu bunu bize nasıl kabul ettireceklerinde," dedi Zane.

Bir kavşakta, birkaç gazete sayfası rüzgârla havalanmış, tamamen açılmış bir şekilde, geniş bir spiral çizerek yavaş yavaş yere doğru süzülüyordu. Uçuşları, daireler çizerek konacak gemiler arayan albatroslarınki kadar ağırdı.

"Hava kararmcaya kadar birkaç saat beklememiz gerekmez mi?" diye sordu Ryan merakla.

"Eğer imkân varsa, içeriye gündüz vakti girmek her zaman daha az şüphe çeker. Doğrudan ve gözü pek davranmak en iyi-sidir," dedi Zane.

Çevre gün ışığında, gece göründüğünden daha basmakalıp görünüyordu: verandalarındaki salıncaklarla basit çiftlik evleri, bakımlı bahçeler, garaj kapılarının üstüne asılmış basketbol potaları, sağda solda Amerikan bayrakları.

Dr. Ölüm'ün evi de en az caddedeki diğer evler kadar sıradandı. Ryan diğer evlerde neler olduğunu merak

ediyordu.

Zane Mercedes'i garaj yoluna döndürdüğünde, garaj kapısı açıldı. Zane daha önce Cathy Sienna'yı bıraktığı garaja girdi. Kadın şimdi garajla evi bağlayan kapıda duruyordu.

Garaj kapısı inerken, Cathy Ryan'ı profesyonelce bir gülümsemeyle selamladı ve elini sıktı. Ryan kadının nasıl dik dik baktığını unutmuştu; granit grisi gözleri öylesine sabitti ki, kadın sanki onu korkutacak hiçbir şeyin olmadığını göstermek için dünyaya meydan okuyordu.
"Geçen defa bu kadar eğlendiğinizi fark etmemiştim," dedi.
"Disneyland kadar eğlenceli değildi ama anılmaya değer."
"Bu Barghest denilen adam, çılgınlığın da suyunu çıkarmış," dedi George Zane.
Ryan mutfakta, Dr. Ölümün yardımcı olduğu intiharlarla ilgili kayıtlarını saklamak için zahmet çekeceği her yere bakmalarını söyledi. Halıların altındaki kapaklar, dolaplardaki düzmece arka paneller ve buna benzer her yere.
Bu esnada, kendisi de ölülerin yüzlerinin fotoğraflarıyla dolu klasörleri bir kez daha inceleyecekti.

Ryan'ın kontrol ettiği bölümlere bakılırsa, usta ürkütücü koleksiyonuna yeni parçalar eklememişti; ev ofiste kadavra sanatından örneklerin olmaması da ayrıca rahatlatıcı bir histi.

Görünüşe göre Barghest bile zaman zaman üzerine dikilmiş ölü gözlerin olmadığı bir sığınağa ihtiyaç duyuyordu.

Rafta, on altı ay önceki iki klasörün yanında üçüncü bir

klasör duruyordu. Ryan ilk önce onu aldı ve olduğu yerde, neredeyse tanıdık bir yüzle karşılaşıp korkmayı beklercesine, sayfalara hızla bir göz gezdirdi.

Yeni albümdeki on bir yeni kişinin en yaşlısı, yetmişli yaşlarında görünen bir adamdı. En genci sarışın, güzel yüzlü bir oğlandı. Mavi gözleri bantla tutturulmuştu ve en fazla yedi ya da sekiz yaşındaydı.

Pencere camlarından biri hafifçe tıkırdadı ve kuvvetlenen rüzgâr su oluklarında uğuldadı. Çatıda bir şey, muhtemelen oraya tünemiş bir kuş, çırpındı.

On altı ay içinde on bir ölüme yardım etmişti. Bu sandalcı kayığını Styx Nehri'nde belli bir düzen içinde dolaştırıyordu.

Ryan albümü rafa geri koydu, diğer iki klasörü aldı ve bunları masaya taşıdı.

Odaya girdiğinde doğruca raflara yöneldiği için, masanın üstünde duran tanıdık kitabı görmemişti. Samantha'nın romanının bir nüshası masanın üzerinde yüzüstü duruyordu.

Ryan Sam'in arka yüzdeki fotoğrafına bakarak ofis sandalyesine oturdu. Kitabı incelemeye tereddüt ediyordu.

Sonunda eline aldı, önce kitabın adının yazılı olduğu ilk sayfaya, sonra da başlangıç sayfasına baktı. Yazara ait herhangi bir yazı ya da imza görmeyince rahatlamıştı.

Sayfaları çevirirken kenar boşluklarına düşülmüş notları, adice eleştirileri fark etti. Bunlardan bazıları midesini bulandıracak derecede iğrençti. Kitabı kapatmadan önce birkaçını iğrenerek okudu.

Spencer Barghest'in kitapla, satın alacak kadar ilgilenmesi anlaşılır bir şeydi. Sam'in annesiyle en azından altı yıllık bir ilişkisi vardı ve ikizinin, Teresa'nın, bu dünyadan ayrılmasına bir şekilde yardım etmişti. Bu bakış açısına göre soylu bir davranış olarak da değerlendirilebilirdi, soğukkanlı bir cinayet olarak da.

En önemli bakış açısı Teresa'nın bakış açışıydı ama bugünlerde güvenilir medyumların sayısının az olması nedeniyle, yetkililerin onun ifadesini alması pek olası değildi.

Kitabı bir kenara koyan Ryan, ilk klasörü aldı. On altı ay önce, bu albümdeki yüzlerin hiçbiri Ryan için bir şey ifade etmiyordu. Ryan acaba hepsi aynımıydı yoksa ilk seferinde gözden kaçırdığı bir şeyler bulabilecek miydi diye merak etti.

Kendi kişisel deneyimi geçen bir yıl boyunca acı karşısındaki hassasiyetini arttırmış olabilirdi, çünkü yüzler Ryan'ı öncekinden çok daha derinden etkilemişti. Gerçi hâlâ ölü portrelerdi ama bu ikinci kez baktığında onların *insan* olduğunu, ölü bile olsalar yüzlerinin karakterleriyle yaşadığını gözden kaçırdığını fark etmişti.

Eğer dosyayı ilk incelediğinde önemli bir şeyleri atlamışsa, şimdi yine gözden kaçırmıştı ve üçüncü kez incelemeye hiç cesareti yoktu.

İkinci albüm, saplantı haline getirdiği Teresa'nın fotoğrafını aldığı albümdü. Gözlerindeki yansımalardan büyülenmiş halde, Cathy Sienna holden içeri girip, bu evin kendisini ürperttiğini söyleyene dek burada oturmuştu.

Ryan da aynı fikirdeydi ve kendisini oraya çeken

mıknatısın, Teresa'nın ölü portresini keşfetmek olduğunu düşünerek, klasörü kapatıp raftaki yerine koymuştu.

Şimdi üçüncü plastik koruyucu zarfın hâlâ boş olduğunu görüyordu. Belki de Barghest, Teresa'nın fotoğrafının kayıp olduğunu fark etmemişti.

Albümdeki on iki plastik koruyucuyu geçtikten sonra, tanıdığı birsiyle karşılaştı. Gördüğüne inanamayarak gözlerini kapattı.

Eğer bu hastalıklı koleksiyona hiçbir şekilde dahil değildiyse, bu yüzün kesinlikle üçüncü klasörde, yeni olanda, Ryan'ın son ziyaretinden bu yana Barghest'in yardımcı olduğu bariz şekilde anlaşılan insanların portrelerinin arasında olması gerekirdi. Bunun, *yıllarca önce* Barghest'in ilgisine mahzar olma talihsizliğini yaşamış olan bu insanların yüzleriyle aynı yerde olması *imkânsızdı.*

Kalbi, Lily'nin kız kardeşi tarafından park yerinde bıçaklandığından daha hızlı atmaya başlayan Ryan gözlerini açtı ve fotoğraftaki kadını yanlış teşhis etmediğini gördü.
Ben yanındayım. Sana göz kulak olacağım. Hiçbir şey olmayacak...
Yumuşacık, esmer bir ten.
Nefesini tutma tatlım.
Zümrüt yeşili gözler.
Onu duyuyorsun değil mi evlat?
Altı yıl önce ölen Teresa'dan, on iki plastik koruyucu sonra, Ismay Clemm, miyokard biyopsi yaparken Dr. Gupta'ya yardım eden iki hemşireden biri vardı.

Kırk beş

Hızlanan rüzgâr su oluklarında, tıpkı Ryan'ın boğazmdaki sözcükler gibi boğulup hırıldıyor, öfkeyle çalışma odasının penceresinin dışındaki fırça çalılarını kırbaçlıyordu.

On altı ay önce, bu odada otururken, kendisine karşı düzenlenen komployu tüm çıplaklığıyla ortaya çıkaracak korkunç ayrıntıları keşfetmenin eşiğinde olduğunu hissetmişti. Şimdi de aynı düşünce tüm benliğini sarmıştı.

İlk defasında, Teresa'nın fotoğrafını bulması üzerine, önünde bulmacanın çok önemli bir parçasının durduğunu düşünmüştü. Zaten Samantha'mn yüzünün kusursuzluğuna neredeyse kafayı takmış olan Ryan, onun kusursuz kopyası karşısında bir anda olduğu yere çakılıp kalmıştı. Yüzü, uyurken, ölünün yüzüne en ince detayına kadar benzeyen sevgilisinin yalnızca birkaç saat önce yanından kalkmışken, altı yıllık ölü portreyi görünce Ryan, önce aklını karıştıran, ardından da son zamanlarda meydana gelen tüm tuhaflıkların yayıldığı bir merkezmiş gibi, Teresa'ya odaklayan ölümün yaşamdaki ebedi varlığının yoğun farkındalığıyla sarsılmıştı.

Ancak Teresa Reach yap bozu tamamlamadığı gibi,

çözümüne katkıda bile bulunmamıştı. Teresa bilinmeyen ötekilerin Ryan'ın etrafında örülen ağın bir parçası değildi.

Teresa'nın bir hedef şaşırtmaca olduğunu da tam olarak söyleyemiyordu, çünkü hiç kimse Ryan'ı yanlış yönlendirmek amacıyla Teresa'nın fotoğrafını klasöre koymazdı. Anı yakalama, eyleme geçme hevesiyle, Teresa'nın fotoğrafının bu yüzler koleksiyonunda yer almasının, Las Vegas'a bulmak için geldiği aydınlatıcı bilgi olduğu sonucuna çok erken varmıştı.

Fakat şimdi, on altı ay ve yirmi albüm sayfası sonra, en şaşkınlık verici ve gerçek anahtar önünde duruyordu: İsmay Clemm, yalnızca biyopsi sırasında yardım etmekle kalmayıp aynı zamanda, biyopsiden sonra hazırlık odasındaki yatakta, sakinleştiricinin etkisiyle uyurken tekrar tekrar kendisini kontrole gelen, ellilerindeki kardiyoloji hemşiresi.

Orada, başına bir süreliğine dert olan o rüyayı ilk kez görmüştü: kara gölü, tekinsiz sarayı, denizin dibindeki şehri. Dr. Gupta'dan biyopsi sonucunu beklerken Vegas'a ilk yolculuğunu yapmaya, her şey kadar, tekrarlanan bu rüyalar da -ve bunların güçlendirdiği paranoya, ateşlediği ilaç verildiği ya da zehirlendiği şüphesi- sevk etmişti.

Ryan artık Ismay Clemm'in karışıklıktan netliğe dönme noktası olduğunu bilmesine rağmen, yüzleri inceleyerek klasörün tamamına baktı. Gerçeğe açılan kapının anahtarının Teresa olduğu sonucuna atlayarak yaptığı hata gibi bir hata daha yapmadığından emin olması gerekiyordu.

Geri kalan yüzlerin tamamı tanımadığı insanlara aitti. Tekrar hemşireye döndü. Ismay'e değil, şüphesiz, diğer

Ismay'e.

Eğer bu olayların bir teması varsa, o da tek yumurta ikizleriydi. Samantha ve Teresa, Lily ve sustalı bıçaklı çatlak kız kardeşi.

Ryan bir tıkırtı duydu fakat ses, diğer odada duvarlarda gizli bir bölme arayan Zane ya da Sienna'nın vurduğu duvarlardan geliyordu, Ismay Clemm'in hangi şehirde yaşadığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Adı hiç alışılmış bir isim olmadığı için, Ryan cep telefonundan, aramaları şehir bazında değil alan koduna göre yapan yeni bir bilinmeyen numaralar servisini aradı. Ismay adına ne 949 ne de 714 alan kodlu bölgelerde bir numara bulamadı ki bu da Ismay'in telefonunun kayıtlarda olmadığı anlamına gelirdi.

Pazar öğleden sonra saat dörtte, Dr. Gupta'yı arayıp hemşire Clemm'in sağlığını sormak zor olabilirdi. Doktora hafta içi bile kolayca ulaşılamıyordu.

Bir yıl önce, hastasının Dougal Hobb'un himayesine girdiğini öğrendikten sonra, Dr. Gupta, Ryan'ın kayıtlarını Hobb'a göndermiş, Ryan'a da bu karardan geç haberdar olduğu için dehşete düştüğünü bildiren kısa ve sert bir not yazmıştı. Bu yüzden onunla konuşması ya da daha sonra araması pek mümkün gibi görünmüyordu.
Tüm bu olanların sonucunda, Ryan dahiliye uzmanını da değiştirmiş, Forry Stafford'dan Dr. Larry Kleinman'a geçmişti.

Hastaneden, o gün biyopsi sırasında Gupta'ya yardım eden diğer kardiyoloji hemşiresinin adını bulup bulamayacağını sormak için, Kleinman'ın 7/24 ulaşabileceği numarasını aramayı düşündü. Ama Ismay'in ikizinin ölü portresine bakınca, vücudunda bir

cırcırböceği kadar bile yağ olmayan, sıska hemşireyi hatırladı. Soyadı Whippit miydi? Hayır. Whipset'ti. İlk adı da Kara ya da Karla'ydı.

949 alan kodlu yerlerde bulduğu Whipsetlerden bir tanesi Ryan'ın hatırladığına benziyordu. Ryan duyar duymaz hatırlamıştı: Kyra.

Telefon etti ve kadın üçüncü çalışta açtı.

Kendini tanıtıp özel yaşamını ve pazar gününü ihlal ettiği için özür diledikten sonra Ryan, "Ismay Clemm'le nasıl irtibat kurabileceğim konusunda bir fikriniz olabileceğini düşünmüştüm," dedi.
"Özür dilerim, kim dediniz?"
"O gün biyopsiye yardım eden öteki hemşire."
"Öteki hemşire mi?" dedi Kyra Whipset.
"Ismay Clemm. Onunla mutlaka konuşmam lazım."
"O isimde birini tanımıyorum."
"Ama biyopsi sırasında yardım etmişti."
"Biyopsi sırasında orada bulunan tek hemşire bendim Bay Perry."
"Siyahi bir hanım. Çok şirin bir yüzü vardı. Koyu yeşil renkli gözleri olağanüstüydü."
"Öyle birini tanımıyorum."
"Peki, gayriresmi olarak yardım etmiş olabilir mi?"
"Sanırım hatırlardım. Zaten öyle bir şey olmaz."
"Ama oradaydı," dedi Ryan ısrarla.
Ryan'ın bu kadar emin olması, hemşire Whipset'i kuşkuya düşürdü.
"Peki, ne şekilde yardım etti, ne yaptı?"
"İlk doku örneği alınırken nefesimi tutmamamı söyledi."
"Bu kadar mı? Yaptığı bu muydu?"
"Hayır. Aynı zamanda nabzımı da kontrol ediyordu."
"Nasıl yani?"

"Ameliyat masasının yanında bileğimi tutmuş, nabzımı kontrol ediyordu."
Kyra Whipset şaşkınlığını belirterek, "Fakat operasyon boyunca bir elektrokardiyografa bağlıydınız." Ryan hatırlamaya çalıştı. O günle ilgili anılarını netleştiremiyordu.
Hemşire Whipset, "Görüntü ekranı olan bir elektrokardiyografa, kalp faaliyetlerinizi izleyen bir makineye bağlıydınız Bay Perry," dedi.

Ryan kateterin şahdamarından kalbine doğru yaptığı can sıkıcı yolculuğu izlediği floroskopu hatırladı.

Orada bir elektrokardiyograf olduğunu hatırlamıyordu. Kadının yanıldığını söyleyemezdi ve kadının kendisine yalan söylemek için de bir nedeni yoktu. Ama EKG'yi değil Ismay Clemm'i hatırlıyordu.

"Operasyondan sonra, sakinleştiricinin etkisinin geçmesi için hazırlık odasındaki yatakta yatmam gerekmişti. Beni orada birkaç kez kontrole gelmişti. Çok nazik bir kadındı."

"Sizi orada birkaç kez kontrole gelen bendim Bay Perry. Uyukluyor dunuz. "

Klasördeki ölü portreye bakan Ryan, "Fakat onu son derece net bir şekilde hatırlıyorum.Yüzünü şimdi bile görebiliyorum."

"Bana adını kodlayabilir misiniz?"

Ryan adı kodladıktan sonra, doğru kaydettiğini teyit etmek için kadın da Ryan'a kodladı.

"Dinleyin, operasyon sırasında teşhis laboratuvarım bir sebeple kısa bir süre için ziyaret etmiş olabileceğini

ve ona dikkat edemeyecek kadar meşgul olduğumu varsayıyorum, ama sizi çok etkilemiş," dedi hemşire.

"Gerçekten etkiledi," diye onayladı Ryan.

"Sakinleştiriciler yüzünden net olarak hatırlayamayabilirsi-niz. Zihniniz onun odada bulunduğu süreyi, orada yaptıklarını abartıyor olabilir."

Ryan onunla tartışmadı ama öyle olmadığını biliyordu, hem de hiç değildi.

"Pekâlâ, bana size ulaşabileceğim bir numara verin. Bu hanımı tanıyan biri olup olmadığını öğrenmek için hastaneden birkaç kişiyi arayacağım. Belki ona ulaşabilmenizi sağlayacak bazı bilgiler edinebilirim," dedi hemşire.
"Çok makbule geçecek. Çok naziksiniz," dedi Ryan ve kadına cep telefonu numarasını verdi.
Tık-Tık-Tık: George Zane ve Cathy Sienna duvarları ve dolapları kontrol ediyordu.
Ryan Ismay Clemm'in ölü portresini klasördeki plastik koruyucudan çıkardı ve masanın üstüne koydu.
İyice şiddetlenen rüzgâr, çıplak arazinin ulaştığı her köşesinin derisini yüzen bir bisturi gibiydi. Pencerenin ötesindeki ağaçlar, öğleden sonranın asit sarısı ışıklarında, sarı toz bulutlarının içinde titriyordu.

Ryan yanında getirdiği sarı zarftan Teresa Reach ve Lily X'in fotoğraflarını çıkardı. Bunları Ismay Clemm'e benzeyen kadının ölü portresiyle birlikte sıraya dizdi. Şimdi içinde daha öncekilerden çok farklı bir tedirginlik vardı.

Bu yolculuk onu, tüm yaşamını geçirdiği, mantık diyarının tam ortasından alıp havanın daha ince, ışığın

daha az aydınlatıcı olduğu dış bölgelerine getirmişti. Ryan şimdi olduğu her şey ile olmayı düşünmeye bile cesaret edemediği yeni bir yol arasındaki sınırda duruyordu.

Zihninin bir köşesinde iki fotoğrafı klasöre koyup, yalnızca Lily'nin fotoğrafını alarak evden ayrılmayı düşünüyordu.

Ama sorun, eninde sonunda göğsünün yarılarak kalbinin, bu defa anestezi verilmeden, bir kez daha kesileceği evden başka gidecek bir yeri olmayışıydı.

Bir süre sonra hava, pencerelerde durmaksızın inleyip hırıldayarak tozu dumana katan rüzgârla, alkalik bir tat almıştı.

Nihayet Ryan'ın cep telefonu çaldığında, arayan Kyra Whipset değil, adının Wanda June Siedel olduğunu ve hemşire Whipset adına aradığını söyleyen bir kadındı.

"Bana Ismay Clemm hakkında konuşmak istediğinizi söyledi."

"Evet," dedi Ryan. "Bana hayatımın en zor anlarından birinde çok iyi davranmıştı."

"Ismay'den söz ediyorsunuz. Eminim iyi davranmıştır. O ve ben tam sekiz yıl boyunca çok yakın arkadaştık ve ondan daha tatlı bir insan tanıyacağımı hiç sanmıyorum."

"Bayan Siedel, hemşire Clemm ile görüşmek beni çok mutlu edecek."

"Bana Wanda June diyebilirsin evlat. Ismay'le görüşmek beni de çok memnun ederdi ama ne yazık ki o öldü."

Hemşirenin masanın üstünde duran fotoğrafına bakan Ryan, en önemli sorusunu sormaktan kaçındı. Onun yerine, "Ne oldu?" dedi.

"Açık söylemek gerekirse, yanlış bir evlilik yaptı. İlk kocası Reggie, Ismay'in anlattıklarına göre bir melekmiş ve Reggie hakkında anlattıklarının yarısı bile doğruysa onun bir melek olduğunu kabul ederdim. Fakat Reggie, Ismay kırk yaşındayken ölmüş. Ismay yedi yıl sonra tekr ar evlendi. Bu seferki Alvin'di. Ismay, Alvin için buraya taşınmıştı ve ben de bu sayede onu tanıdım. Ismay, Alvin'i Alvin'e rağmen sevmişti ama Alvin'in arası benimle hiçbir zaman iyi olmadı. Sekiz buçuk yıl evli kaldılar ve sonunda Ismay uygun bir seyyar merdivenden sırtüstü düşerek, kafatasının arkasını uygun bir betona çarptı."

Wanda June devam etmeyince, Ryan, "Uygun mu?" dedi.

"Evlat, beni yanlış anlama. Kimseyi suçlamıyorum, kimsenin adına leke sürmek de istemem. Tanrı biliyor ya ben polis değilim, CSI dizilerini de hiç seyretmem. Zaten Ismay'in olayıyla bir sürü polis ilgilendi. Bu yüzden olayın bir kaza olduğunu söylediklerinde ne yaptıklarını biliyor olmalıydılar. Alvin'in Ismay'in ölümünden yalnızca bir ay sonra bir başka kadınla evlenmesi için kederden ve yalnızlıktan çıldırmış olması gerekirdi. Kederinden ve yalnızlıktan çıldıran, ev ve sigorta parası yüzünden çıldıran, zavallı çılgın ve yalnız Alvin." "Ismay düştüğünde mi öldü, Wanda June?"

"Hayır evlat. Bazı ağır ameliyatlar geçirdi ve bir seferinde de beyninde kötü bir ödem oluştu. Kim olduğunu hatırlamıyordu ama yeniden canlandı,

dayanıklıydı ve Tanrı yardım etti. Uygun seyyar merdiven ve uygun betonlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu ama kalan her şeyini tekrar geri aldı, yeniden Ismay oldu. Hastanede rehabilitasyon görüyordu. Sol kolundaki felçle uğraşıyordu ve zavallı Alvin onu birkaç arkadaşıyla birlikte ziyarete gittiğinde, odada Ismay'le yalnız kaldıklarında, odanın kapısı da kapalıyken uygun bir kalp krizi geçirdiğinde, neredeyse onu da atlatmak üzereydi ve bu kadar uygun durum içinde bir tek bu Ismay'e fazla gelmişti. Tanrı onu bağışlasın ve korusun."

"Kaybınız için üzgünüm Wanda June. Konuşmanızdan onunla ne kadar yakın olduğunuzu anlayabiliyorum." Ryan en önemli soruyu sordu: "Ismay ne zaman öldü?"

"Bu Noel arifesinde üç yıl oldu. Alvin ona güzel bir hediye götürüyor, bu hediye güzel bir ipek eşarp, tahminimce ona kalp krizi geçirtecek kadar güzel, o güzelliğin Ismay'e yaptığını düşününce teselli bulacak kadar güzel, çünkü eğer Ismay kalp krizi geçirmeseydi, eşarp hiçbir şekilde uygun olmayacaktı ve birileri de Ismay'i yanlışlıkla eşarpla boğmak zorunda kalacaktı."

Wanda June'a bakılacak olursa, Ismay Clemm Ryan'ın onu tanıdığı miyokard biyopsi operasyonundan yirmi bir ay önce ölmüştü.

Öfkeli sarı rüzgârın sesine kulak kabartarak oturdu, zihnindeki çarklar aralarına henüz atılmış düşünce engelleyen bir gerçeğe takılarak yavaş yavaş durmak üzereydi.

Wanda June'un konuşmayı sürdürmek için teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu: "Ismay Alvin'le bir Hıristiyan internet sitesinde tanışmıştı. Burada bir çelişki var, çünkü internet şeytanın oyun bahçesi halini aldı. Eğer

Ismay internete girmeseydi, Alvin'le asla tanışmayacaktı, hâlâ Denver'da kız kardeşi ile birlikte olacaktı ki bu da ikimizin hiçbir Zaman arkadaş olamayacağı anlamına gelir ama onun zamansız ölmesindense onu hiç tanımamış olmayı tercih ederdim."

"Denver," dedi Ryan.

"Ismay orada doğmuştu, genç kızlığını orada geçirmiş ve sonra da Reggie ile evlenmişti. Kırk yedi yaşındayken buraya Newport'a, daha doğrusu Costa Mesa'ya taşındı, çünkü Alvin'in burada bir işi vardı, önceden olduğu gibi ve bu yüzden Ismay de buradaki hastanede işine devam etti."

"Peki ya kız kardeşi, o hâlâ hayatta mı?"

"Kız kardeşi, Ismena, o Alvin'le evlenmemişti, internetten e-posta da göndermemişti, bu sayede hâlâ bir seyyar merdivenden düşmedi ya da ipek bir eşarp veya başka bir şey yutmadı, sağ ve esen, tıpkı Ismay gibi o da çok candandır."

Kâinatı döndüren mantık olmalıydı. Eğer ortada bir kız kardeş varsa, Ryan'ın huzur bulduğu kurallar ve mantık dünyasına uygun bir açıklama da olmalıydı.

"Yani Ismena ile hâlâ görüşüyorsunuz," dedi Ryan.

"Ismena Moon, bu kızlık soyadı. Clemm Alvin'in soyadıydı. Ismena ile yazışıyor, birbirimizi telefonla arıyoruz." "Hâlâ Denver'da mı yaşıyor?"

"Evet. Ismay ve Reggie'nin sahip olduğu evde yaşıyor. Ismay uçup sözüm ona Hıristiyan Alvin'le evlendiğinde, evi ondan satın almıştı, kimsenin

inancını, seyyar merdiven ya da seyyar merdivenini değil, sorgulamak bana düşmez."

"Wanda June, Kayra Whipset sana benim hakkımda ne söyledi?"

"Onunla konuşmadım bile. O yalnızca beni tanıyan ve benim de Ismay'le arkadaş olduğumu bilen birine ulaşmış. Ismay'den çok etkilendiğini ve seni arayıp arayamayacağımı sordular."

"Daha önce de bahsettiğim gibi, Ismay bana hayatımın en zor anlarından birinde çok iyi davranmıştı. Ben de onun bu iyiliğine karşılık vermek istedim. Ama öldüğünü bilmiyordum."

"Evlat, Bu hikâyeyi, sana yaptığı iyiliği dinlemek, bunu Ismay anı kitabıma yazmak isterim."

"Zamanı geldiğinde sana anlatacağım Wanda June. Söz veriyorum. Fakat şu anda, Ismay'in kız kardeşi Ismena ile bağlantı kurmamı sağlayacağını umuyorum."

"Ismena, Ismay'i çok özlüyor. Senin gibi kibar bir delikanlıdan yasını tuttuğu kaybı hakkında güzel şeyler duymak hoşuna gidecektir. Sana onun telefonunu vereceğim."

Kırk altı

Mercedes sedanla havaalanına dönerken, George Zane arabayı kullanıyor, Cathy Sienna muhafızlık yapıyor, Ryan da ara koltukta kamburu çıkmış vaziyette oturmuş, her biri birtakım tek yumurta ikizinin bir parçası olan üç kadının -Teresa, Lily, Ismay

- fotoğraflarını tekrar tekrar karıştırıyordu.

Samantha'ya göre iyi öykülerin dokuları derin olurdu. Öykülerin dokuları çeşitli şekillerde şekillenirdi. Karakterin kusurları ve erdemleri dokusu, amaçların eylemlerle çelişkisinin dokusu, öykünün arka planında şekillenen kişisel felsefenin dokusu, tavırlar ve alışkanlıkların dokusu, zıtlıklar ve çelişkilerin dokusu, maddecilik ve ayrıksılığın dokusu, bakış açılarının ve konuşma tarzlarının dokusu. Parlak görsel görüntülerin dokusu, sayfalardan yükselen kokuların dokusu, zihin kulağında yankılanan seslerin dokusu, mecaz ve benzetmelerin dokusu diye düzinelerce maddelik bir öykü dokusu listesi sayabilirdi Samantha. Ryan hepsini hatırlayamıyordu.

Dokunun içinde motifleri görmeye başlardınız. Bunlardan bazıları bir karayolunun, gideceğiniz yere anlamsız olayların arka sokaklarında kaybolmadan

ulaşmanız için orada bulunan, orta çizgileri ve kenarındaki korkuluklar olarak da adlandırabileceğiniz tema motifleriydi. Diğerleri de öyküye, kısmen bir şiire anlam verenin yalnızca o şiiri yorumlama kuralları olması, kısmen bir blues parçasını söylemeye değer kılan şeyin yalnızca insanı etkilemesi gerçeği olması gibi, açıkça görülen tema motifleriydi.

Anlaşılması en zor, en büyüleyici ve genellikle en netameli olanı ise alt metinde, öykünün yüzeydeki temasında değil, üstü örtülü anlamlarında yatanlardı. Bu motiflere ne kadar az kafa yorarsanız, onları o kadar iyi anlardınız, çünkü bunlar modern insan beyninin bilinç düzeyinde reddettiği asıl gerçeklerdir. Üç ölü kadının fotoğraflarını, yaşayan kardeşlerini düşünerek inceleyen Ryan, ikizlerin görünüşe göre hikâyenin anahtarı olan bu motifinin daha çok alt metinde olduğunu ve ona ne kadar odaklanırsa, aradığı açıklamadan o kadar uzaklaşacağını düşünüyordu.

Sarı renkli rüzgâr kavşaklardaki trafik ışıklarını havada asılı sarkaçlar haline getiriyor, palmiye ağaçlarının kuru dallarını koparıyor, boş arsalardaki yabani kadife çiçeklerini sıkışık caddelere uçuruyor, arabayı savuruyor, camlarda tıslıyor ve bunu bir paganın sepetler dolusu çiçek yaprağını adak olarak rüzgâra döküp, yaklaşan fırtınanın şerrinden korunmak için yalvarmasını gerektiren bir güç gösterisi haline getiriyordu.

Fotoğrafları zarfa koyduktan sonra, "George, Cathy, buradan Denver'a uçuyorum. Yanımda gerçekten birilerinin olması gerekir mi bilmiyorum ama güvenlik sorunları yaşayabileceğim zor bir iş olabilir. Bu nedenle yanımda silah taşıma ruhsatı olan biri olursa kendimi daha rahat hissederim," dedi.

"Kolorado'da ikimizin de buna izni var ve Cathy de benim aldığım tüm silah eğitimlerini aldı. Hatta benden daha iyi bir atıcı olduğu bile söylenebilir," dedi Zane.
"Öyle olduğuma bire yirmi bahse girerim," dedi Cathy.
Ryan, "Çantandakiler Kolorado için yeterli gelir mi Cathy?" diye sordu.
"Ufak çantamda, değiştirebileceğim yalnızca bir kıyafetim var."
"Bu yeterli. Yarın Kaliforniya'ya geri döneceğiz."
Aslında Ismena Moon gibi çok tatlı bir kadın olduğunu öğrendiği elli sekiz yaşındaki yaşlı bir kadının, Ryan'ın güvenliğini tehdit etmesi pek mümkün görünmüyordu.

Yanında birilerinin olmasını güvenlikten çok, arkadaşlık etmek için istemişti. Son bir yıl nerdeyse münzevi bir hayat geçirmişti ve yalnızlık Ryan'ı hırpalamıştı.

Denver özellikle yalnızken kendisi için tehlikeli bir yer olabilirdi. Bir önceki ziyaretinde de şimdi olduğu gibi kafası karışıktı ve bu neredeyse umutsuzluk denebilecek bir şaşkınlığa dönmüştü.

Dahası Cathy'yi bu öğleden sonra Spencer Barghest'in garajında ilk gördüğü andan beri, ona sormak istediği bir soru olduğunu hissediyordu. Ona bir soru sorması gerekiyordu. Bu soru son derece önemliydi. Yalnızca ne soracağını bilmiyordu. Sorunun zihninin gerilerinde yarı yarıya biçimlendiğini hissediyordu. Belki Denver'a gidene kadar tamamlanırdı.

Las Vegas'tan kalkalı kırk dakika olmuş, Utah semalarında, fırtınanın üstünde Kolorado'ya doğru uçarlarken, Ryan izin istedi ve tuvalete gitti.

İçeri girince dizlerinin üstüne çöktü ve tuvalete kustu.

Uçağın kalkışıyla başlayan ve uçuş sırasında daha da kötüleşen sinirsel bir mide bulantısı yaşamıştı.

Ağzını lavaboda iki kez çalkaladı ve ellerini yıkadı. Ellerinin soluk rengini görünce sarsıldı, bir kemik kadar beyazlardı.

Aynada yüzüne baktığında, yüzünün ellerinden de beyaz olduğunu gördü, dudaklarında hiç renk yoktu. Tereddüt içinde gözlerine baktı ve her nedense aklına Alvin Clemm ve uygun seyyar merdiven, uygun beton, ipek eşarp ve uygun kalp krizi geldi.

Dizlerinin bağı çözüldü ve tuvalete oturdu. Elleri titriyordu. Birbirlerine engel olmalarını umarak ellerini birbirine kenetledi.

Ellerini tekrar yıkamak için ne zaman kalktığını hatırlamıyordu. Kendisini lavaboda ellerini ovalarken buldu.

Bir tıkırtı sesi duyduğunda tuvalette oturuyordu. Sesin aslında kapıya vurma sesi olduğunu anlayıncaya dek, kalbi hızlanmıştı.
"İyi misiniz?" diye sordu Cathy Sienna.
"Özür dilerim," dedi Ryan. "İyiyim, özür dilerim."
"Bir şeyiniz yok ya?"
"Biraz uçak tuttu," diye açıkladı Ryan.
"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"
"Yalnızca bir dakikaya. Bana bir dakika izin ver."
Cathy uzaklaştı.
Doğru teşhis uçak tutması değildi. Onu bu hale getiren Denver'da, bir zamanlar Ismay'in evi olan, Ismena Moon'un evinde bulacaklarından duyduğu korkuydu.

Kırk yedi

Ayı ve yıldızları geride bırakarak, buhar deliğinden çıkan beyaz buharlara benzeyen, yoğun bulutların içinde alçaldı-lar ve aşağıda, berrak gecede pırıl pırıl parlayan Denver'm ışıkları göründü.

Ryan uçuş sırasında Ismena'yı telefonla aramış, ona yalnızca kız kardeşinin kendisine asla unutmayacağı bir iyilik yaptığını ve hazır Denver'e gelmişken uğrayıp, Ismay hakkında daha fazla şey öğrenmekten memnuniyet duyacağını söylemişti. Ismena'nın içten davetinden sonra, Ryan kendilerini havaalanında bekleyecek bir Cadillac Escalade kiralamıştı.

Kasvetli Ocak havası öyle soğuktu ki, buz kesen elleri bile daha sıcaktı sanki. Soluğu havada buharlaşıyor, buhar bukleleri kaybolup gitmeden önce kısacık bir an durgun havada asılı kalıyordu.

Midesi yatışmıştı ama sinirleri değil. İki parça küçük bagajı Escalade'in arkasına koyduktan sonra, Ryan Cathy Sienna'dan arabayı kullanmasını rica etti. Yolcu koltuğunda bir not defterine yazdığı Ismena'nın adresini okurken, Cathy de adresi aracın navigasyon sistemine kaydetti.

Cathy iyi kullanıyordu. Koca SUV'u sanki daha önce milyon kilometre kullanmış gibi idare ediyordu. Ryan

onun yalnızca silah ve araba konusunda- değil, her türlü makine ve alet kullanmakta da iyi olduğuna inanıyordu, çünkü onları insanlara tercih ediyordu. Araba kullanmak bile yüzünde farkında olmadığı hafif bir gülümsemeye neden olmuştu. Genellikle ifadelerini sıkıca gizlese de, yüzü bu defa bir maske olmaktan çıkmış, Ryan'ın daha önce hiç görmediği kadar rahatlamıştı.

"Bu hanımın kim olduğunu, neden burada olduğumuzu bilmem gerekiyor mu?"

Ryan ona yalnızca, Ismay'in miyokard biyopsi sırasında kendisine çok iyi davrandığını, sonra da, bugün hemşirenin Ryan onu tanımadan yirmi bir ay önce ölmüş olduğunu öğrendiğini söyledi.

Cathy'nin vermesini beklediği tepkilerin hiçbirini görmedi. Yüzündeki o hafif gülümseme aynen kaldı ve sanki Ryan havanın bozacağından ya da yakında kar yağacağından daha önemli bir şey söylememiş gibi, dikkatini yola verdi.
"Yirmi bir ay. Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Cathy.
"Ismena ve Ismay tek yumurta ikizleri."
"Yani biyopsidekinin Ismena olduğunu mu düşünüyorsun?"
"Belki. Muhtemelen."
"Ama Ismay'in adını kullanıyormuş. Bunu neden yapsın ki?"
"Öğrenmeye çalıştığım şeylerden biri de bu."
"Bulacağınıza inanıyorum."
Ryan onun bir şeyler daha söylemesini bekledi. Cathy sessizce arabayı sürmeye devam etti ve ağzını yalnızca, aracın navigasyon sisteminin mekanik sesinin ona her talimat verişinde, "Evet, hanımefendi," demek için açtı.

Cathy mesleği gereği müşterisi ona sorunları ile ilgili olarak söylemek istediği kadarıyla yetinecek ve hikâyesinin anlatmadığı hiçbir bölümünü merak etmeyecek şekilde eğitilmişti. Ama bu defa yaptığı ilgilenmiyormuş numarası neredeyse insanüstüydü.

Navigasyon sistemi üç yüz metre sonra son kez sola döneceğini bildirdiğinde, Ryan titrek kavakların olduğu parkı ve yanındaki kiliseyi gördü.

"Kenara çek," dedi. "Burayı tanıyorum. Eğer evi hemen köşeyi dönünceyse, oraya kadar yürüyebiliriz."

Ceketleri bu hava için pek kalın değildi ama hava durgundu ve rüzgârın üşütmesi gibi bir olasılık söz konusu değildi. Ellerini ceplerine sokarak önce parka girdiler.

Titrek kavaklar kış nedeniyle yapraklarını dökmüşlerdi. Çıplak, pürüzsüz dalları gece göğünde soluk şekiller oluşturuyordu.

Kısa bir süre önce yağmış, henüz çocukların botları altında talan edilmemiş olan kar çimenlikleri örtmüş, parke yürüyüş yolları beyazlıkların arasında kapkara suların aktığı kanallar gibi kalmıştı.

"Daha önce buraya gelmiştim, on altı ay önce," dedi Ryan Cathy'ye.

Cathy, Ryan'ın yanında yürüdü ve devam etmesini bekledi.
"O zaman çok güçlü bir deja vu duygusu yaşamıştım. Hava tıpkı şimdiki gibi durgundu ama ka vaklar yaprak dökerken her zaman yaptıkları gibi hışırdıyordu. Ve ben o sesi ne kadar çok sevdiğimi düşünmüştüm ama sonra o sesi hiç duymamış olduğumu fark ettim."

Bir sokak lambasının ışığı, demir bir bankın üstüne dökülüyordu. Bankın ön kenarından sarkan sarkıtlar ve buz hemen altlarındaki parkeleri cilalıyordu.

"Şu banka oturmuş, geçmişte burada her mevsim ve havada birçok defa oturduğumu düşünüyordum. Ama hatırladığım en güçlü nostaljik duygu burayı sevdiğimdi. Tuhaf, öyle değil mi?"

Cathy, Ryan'ı bir kez daha şaşırtarak, "Aslında değil," dedi.

Ryan ona baktı. Ryan'ın baktığının farkında olarak karşılık vermedi.

"Şimdi de benzer şeyler hissediyor musun?" diye sordu, titrek kavakların oluşturduğu mimariyi süzerek.

Ürperen Ryan parkı araştırarak,"Hayır, bu defa yalnızca bir yer," dedi. .

Birlikte St. Gemma Kilisesi'nin, çan şeklinde bronz bir lambanın meşe ağacından kapıları aydınlattığı, ön merdivenine kadar yürüdüler.

"İçeriye girmeden, içerisinin nasıl göründüğünü biliyordum. Ve içeriye girdiğimde çok sevdiğim bir yere geri dönmüşüm gibi hissetmiştim."

"Ziyaret etmemiz gerekiyor mu?"

Kolorado'ya kadar peşinden gelip yerini bu kadar çabuk tespit etmesi mümkün olmadığı halde, Ryan kiliseye girerse zambaklı ve bıçaklı kadını kendisini, bu defa zambaklar olmadan, bekliyor halde bulduğunu hayal etti.

"Hayır, bu defa özel bir şeyler hissetmiyorum. Tıpkı park gibi, sıradan bir yer," dedi.

Ryan'ın kulak memeleri soğuktan sızlamaya başlamış, gözleri sulanmıştı ve buz gibi havadaki belli belirsiz amonyak kokusu burun deliklerini yakmaya başlamıştı.

Kilisenin kavakların karşısına gelen kısmında geniş bir mezarlık vardı. Etrafında çit yoktu ve ortadaki yürüyüş yolunun etrafını sokak lambaları çevrelemişti.

"Burayı daha önce görmemiştim," dedi Ryan. "Buraya kadar gelmemiştim. Kiliseden çıktığımda çok ürkmüştüm, sanırım, tek istediğim bir an önce otele dönmekti. Zehirlendiğimi sanıyordum."

Bu cümle, Cathy Sienna'yı o ana kadar söylediği şeylerin hepsinden daha çok etkilemiş gibiydi. Mezarlıktan köşeye doğru yürürlerken önce sessizliğini korudu ama sonra, "Zehirlendiğini mi?" dedi.

"Zehirlendiğimi ya da uyuşturucu ilaç verildiğini sanıyordum. Uzun hikâye."

"Ne kadar uzun olduğu hiç önemli değil, zehirlenmek ya da uyuşturucu verilmek diğer açıklamalardan çok daha büyük bir sekme."

"Hangi diğer açıklamalar?" dedi Ryan.
Cathy omuzlarını silkeledi, "Üzerinde durmak istemediğin diğer açıklamalar neyse onlar."
Kadının cevabı Ryan'ı rahatsız etmişti ve aniden mezarlıktan da rahatsız olduğunu hissetti.
"Bahse girerim ki buraya gömülmüştür," dedi Ryan.
"Ismay Clemm'i mi kastediyorsun?"
"Evet."
"Onu aramak mı istiyorsun?"
Mezar taşlarının arasında yüzünü buruşturan Ryan, "Hayır. Bu karanlıkta değil," dedi.
Bir sonraki ara sokaktaki birinci blokta, evler yalnızca

bir tarafta, mezarlığa bakacak şekilde dizilmişlerdi.

Kornişler ve pencerelerini çevreleyen tirizlerin süslediği Viktorya tarzı altıncı ev, Ismena Moon'un eviydi. Verandada yanan ışık hoş geldin diyordu.

Tirizlere ayrılmış pencerelerdeki dantel perdeler, başındaki halesiyle iki eliyle bir taç tutan bir melek şeklindeki pirinç kapı tokmağı, evin içinin tarzını yansıtıyordu.

Kapıyı altmışlı yaşlarının ortalarında, zayıf, hoş bir kadın açtı. Beyaz saçları, hafif sütlü kahveye çalan bir teni ve berrak kahverengi gözleri vardı. Dolgu topuklu ciddi, siyah ayakkabıları, yüksek yaka oyuntulu ve dar beyaz yakalı, beyaz kol ağızlı, büzgülü kollu mavi suni ipekten elbisesi ile akşam duası ya da başka bir dini etkinlikten henüz gelmiş izlenimi veriyordu.

"İyi akşamlar hanımefendi. Ben Ryan Perry ve bu da arkadaşım Cathy Sienna. Ismena Moon'u görmeye gelmiştik."

"Benim," dedi kadın. "Sizinle tanıştığıma çok sevindim. Girin, girin, bu havada bu giysilerle zatürree olacaksınız."

Ismena ve Ismay tek yumurta ikizi değildi, hatta herhangi bir çeşit ikiz bile değillerdi.

Kırk sekiz

Salon görkemli Viktorya tarzıydı: çiçekli duvar kâğıtları; koyu kestane renkli, işli ve püsküllü kadife güneşlikler; kadife güneşliklerin arasında tül görevi yapan dantelli perdeler; bir çay sehpasının tamamladığı, çevresi ve rafı siyah ve sarı mermerden, dökme demir bir şömine; cam eşya koleksiyonuyla dolu bir etajer, iki tane Chesterfield koltuk, çiçeklikler, kaidelerin üstünde heykeller; üzerine kestane rengi bir örtü serilmiş bir köşe masası ve örtünün üzerinde tığ işleri; ve her yerde kusursuz bir düzenle yerleştirilmiş harika porselen büstler, porselen kuşlar, gösterişli çerçeveli fotoğraflar ve çeşit çeşit bibloyla doluydu.

Kahve hazırlayan Ismena Moon, fincanlara Viktorya tarzı gümüş bir çaydanlıktan doldurduğu kahvenin yanında, bisküvi dediği çeşit çeşit egzotik kurabiyeler ikram etti.

Ryan, Dr. Gupta'nın miyokard biyopsi operasyonu sırasında olanların ardındaki gerçeği öğrenmek için on beş dakikalık bir görüşmenin yeterli olacağını

düşünmüştü ama Ismena ziyareti bir araya gelmiş olma hissi verdiği için, en sevdiği konulardan biri -kız kardeşi Ismay- üzerinde konuşabilecekleri bir sohbet fırsatı olarak tasarlamıştı. Öyle cana yakın, öyle nazik bir kadındı ki Ryan onu hayal kırkılığına uğratamadı.

Bunun yanında, tek yumurta ikizleri teorisi de bir kilisenin sivri uçlu kulesine çarpan bir sıcak hava balonu gibi tamamen sönmüştü. Şimdi, yirmi bir ay önce ölen bir kadının, nasıl olup da o gün kendisiyle orada konuşabildiğine dair mantıklı bir açıklama bulması gerekiyordu. Ismana adında üçüncü bir kız kardeşleri olduğunu öğrendiğinde bir an, *onun* Ismay'in ikizi olduğunu düşünerek umutları yeniden canlanmıştı ama Ismana kardeşlerin en büyüğüydü ve Ismay'den önce ölmüştü.

"İsimlerin benzerliğinin sizi ikiz olduğumuzu düşünmeye yönelttiğini anlayabiliyorum, ama hepsi de gördüğünüz gibi yalnızca *Amy'den,* türemiş isimlerdir. Amy Viktorya döneminin en gözde isimlerindendi ve Amia, Amice, Esme ve daha bir sürü türevi vardı," dedi Ismena.

Ismena, Viktorya döneminin, Mississippi'nin batısında hastalarının büyük bölümü beyaz olan ilk siyahî diş doktoru büyükbabaları Dr. Willard Moon'dan bu yana tüm Moon ailesini büyülemiş olduğunu anlattı. Ismay Viktorya çağına ait şeylere Ismena kadar ilgi duymuyormuş ama Moon ailesindeki herkes gibi muhteşem bir okuyucuymuş ve en gözde kitapları ve yazarları ağırlıklı olarak on dokuzuncu yüzyıla, daha doğrusu on dokuzuncu yüzyılın Viktorya dönemine aitmiş.

Ismena salonda iki deri koltuk ve okuma lambalarının tamamladığı kitaplarla dolu bir girintiyi işaret ederek,

"Hiçbir yerde elinde bir kitapla bu koltuklardan birinde oturduğu zamanki kadar mutlu olduğunu hatırlamıyorum," dedi.

Ismena konuşmaya devam ederken, Ryan girintiye gitmiş ve raflardaki kitapların adlarını incelemeye başlamıştı. Aralarında Dickens ve Wilkie Collins'in takım halinde tüm eserleri de vardı.

Rafların önünde ilerleyen Ryan, bir kaidenin üstüne yerleştirilmiş bir büstün önünde durdu.

Ismena, "O Ismay'in en gözde parçasıydı. Şüphesiz, onu salon kapısının üstüne takmalıydı, aynı şiirdeki gibi ama ben tepemde asılı duran ağır bir şeyle kesinlikle rahat etmezdim."
"Hangi şiirdeki gibi," diye sordu Cathy.
"Kuzgun, "Öyküden çok şiir yazsa da, Poe gözdesiydi," dedi Ismena.
Kadın konuşurken Ryan Poe ciltlerinin önüne gelmişti. Ismena ezberden bir dize okudu: "Ve kuzgun duruyordu uçmadan, hâlâ yerinden kıpırdamadan, *hâlâ* yerinden kıpırdamadan / Oda kapımın üstündeki Pallas'ın soluk büstünde."

Şiirin vezni, merak uyandıran yinelemeleri, uyakları, aliterasyonları bir an Ryan'ın soluğunu kesti am a bunun nedeni şiirin kendisi için yeni olması -yeni değildi- ve coşkulu, göz kamaştırıcı olması değil, aynı zamanda Poe'nun açıkça anlaşılan üslubu, esaslı ifadesinin son on altı ayda meydana gelen tuhaf olaylarla birleşmesiydi.

Poe şiirlerinin derlendiği bir cildi raftan alırken, Cathy'nin o anın büyüsüyle: "Geçmiş zaman içinde kasvetli bir gece yarısı, düşünürken yorgun, bezgin, / Tuhaf ve ilginç kitabını unutulmuş irfanların..."

dizelerini okuduğunu duyunca, Ryan'ın içini bundan da güçlü bir tedirginlik hissi kapladı.
"Başım öne düşmüş, neredeyse uyuklarken, bir tıkırtı geldi bir yerden," Ismena keyifle devam etti, "Birisi hafifçe oda kapımı tıklatırken."

"Hatırladığımdan çok emin değilim ama 'Bir misafirdir dedim içimden, oda kapımı tıkırdatan / Bu saatte başka kim olur ki gelen,' gibi bir şey olsa gerek," dedi Cathy.

"Ama yalnızca bir misafir olması mümkün değil, öyle değil mi?" diye sordu Ismena. "Bay Poe'nun eserlerinin hiçbirinde mümkün değil."

Tıkırtı.

Ismay tıkırtıları biliyordu.

Biyopsiden sonra, Ryan hazırlık odasında uyuklarken, hemşire ona, *Onu duyuyorsun, değil mi evlat? Evet duyuyorsun,* demişti.

Ryan onun tıkırtılardan nasıl haberdar olduğunu anlayamıyordu ama şüphesiz ki bu, neredeyse iki yıl önce öldüğü halde nasıl orada olabildiği sorusu kadar şaşırtıcı değildi.
Onu dinlememelisin evlat.
Ryan cildin bir sayfasını rasgele açtığında karşısına "Denizdeki Şehir" isimli şiir çıkmıştı.
"Ismay Bay Poe'nun tüm şiirlerini ezbere bilirdi. 'Araf' hariç. O şiiri bir türlü sevememişti."
Ryan "Denizdeki Şehir" şiirinin ilk dizelerine göz attığında, bunları yüksek sesle okuma zorunluluğu hissetti: "Fakat korkunç denizden yükselen ışıklar / Kulelere tırmandı sessizce / Aydınlattı uzaktaki boş tepeleri / kubbeleri, sivri kuleleri, görkemli salonları /

mabetleri, Babil benzeri duvarları..."

Sesi titremiş ya da korkusunu başka bir şekilde açığa vurmuş olmalıydı ki Ismena Moon, "Bay Perry, iyi misiniz," diye sordu.

"Buna benzer bir rüya gördüm," dedi Ryan. "Hem de birkaç kez."

Birkaç mısra daha inceledikten sonra başını kaldırıp baktığında, iki kadının kendisinden bir açıklama beklediğini gördü.

Ryan açıklama yapmak yerine, "Bayan Moon, burada Poe'nun şiir derlemelerinden yarım düzine birden var," dedi.

"Ismay her yeni baskı çıktığında, çizimleri değişik olanları alıyordu."

"Bunlardan birini sizden satın alabilir miyim? Ismay'den bir hatıra olarak almayı çok isterim."

"Tek kuruş dahi kabul etmem," dedi kadın. "Hangisini isterseniz alın. Ama bana hâlâ Ismay'in sizi bu kadar etkileyecek ne yaptığını anlatmadınız."

Kitabı alarak Cathy'nin oturduğu Chesterfield koltuğa geri döndü ve içine biraz da gerçek kattığı bir öykü uydurmak için oturdu. Hikâyenin tarihini Ismay'in ölümünden önceki bir tarihe ayarladı, kalp naklinden söz etmeyip bunun yerine açık kalp ameliyatı olduğunu söyledi. Ölmekten ne kadar korktuğunu ama Ismay'in kendisine hastanede bir gece bir saat, ertesi gece iki saat boyunca nasıl bilgece öğütler verdiğini, ameliyattan sonra da bağlantısını kesmediğini, depresyona girmesini önlemek için Ryan'ın moralini nasıl yükselttiğini anlattı.

Hikâyeyi çok başarılı bir şekilde anlatmış olmalıydı ki, Ismena'nın gözünden yaşlar akıyordu. "İşte Ismay, bu o. Her zaman böyleydi."

Cathy Sienna kuru gözlerle Ryan'a baktı.

Ismena dana derisi çizmelerini ve bir palto giyerek Ryan ve Cathy'ye yolun karşısındaki mezarlığa kadar eşlik etti. Onları Ismay'in mezarına götürdü ve el fenerini mezar taşma çevirdi.

Ryan bu mezarlığı ve bu mezarı kalp naklinden önce, Denver'a bir önceki gelişinde keşfetmiş olsaydı, her şey şimdi olduğundan ne kadar farklı olurdu diye düşündü.

Kırk dokuz

Escalade'e bindiklerinde Ryan ne konuşacak bir ruh halindeydi ne de ne söyleyeceğini düşünmeye hali vardı. Cathy de profesyonelce davranıp hiçbir şey sormadı.

Şehrin yansıyan ışıklarının renklendirdiği, siyah ve krom sarısı hareli gökyüzü için için yanıyormuş gibi görünüyordu. Karlar ön camda rüzgâra kapılmış küller gibi uçuşuyordu.

Cathy'nin oteldeki odası Ryan'ınkinden dört kat aşağıdaydı. Asansörden çıktığında, kapılar kayarak kapanırken, "Renkli rüyalar," dedi.

Yalnızca ufak bir valizi olduğu için, Ryan valizini taşımak için bir görevli istememişti. Cathy çıkıp asansörde yalnız kalınca, midesi allak bullak oldu ve kabin sanki asansör boşluğunun dibine çakılmış gibi geldi. „

Ama tersine, asansör onu kendi katına çıkardı ve Ryan odasına girdi.

Pencerelerin ötesinde, Denver parlak bir ışığın içinde uzanıyordu. Sanki Ryan denizdeki şehri rüyasından çıkarıp getirmiş gibiydi.

Bir masaya oturarak, mini bardan aldığı bir birayla ilaçlarını içti.

Son iki tablet ve beş kapsülü yuttuktan sonra şiir kitabını açtı ve ilk sayfadan itibaren okumaya başladı.

"Göl" adında bir şiir buldu. Bu göl rüyalarında gördüğü, tüm çevresini siyah kayalar ve uzun çam ağaçlarının çevrelediği acayip göldü.

Tekrar "Denizdeki Şehir "e geldiğinde, şiiri ikinci kez sessizce okudu. Son dört mısrayı ise üçüncü kez, yüksek sesle okudu: "Ve dünya dışı bir iniltinin ortasında, / bundan dolayı o kent dibe, dibe batmalı / Cehennem bin tahtından fışkırırken / Onu selamlamalı. "

Cildin diğer sayfalarını kurcalarken üçüncü rüyasıyla, "Tekinsiz Saray"la karşılaştı.

Ismay Clemm'i ya da onun en sevdiği yazarın şiirlerinden kaynaklanan bu rüyaları açıklayacak bir mantık bağı kuramıyordu.
Saçmalıklar diyarına dalmış, büyüyle doğaüstü bazı sonuçlar çıkarmaya gelince, Ryan batıl inançlar denizinde yüzmeyi hiç bilmezdi. Bu yüzden şu anda o sulara atlamak son derece tehlikeli gibi görünüyordu.

Ryan hayaletlere inanmazdı fakat Ismay mesaj vermek için gönderilen bir hayaletse, bunun anlamını çözemiyordu.

Kitabı son sayfaya gelmeden önce neredeyse elinden bırakacaktı fakat Barghest'in çalışma odasında Teresa'nın fotoğrafını bulduktan sonra da klasörü yerine koyarak, Ismay'in fotoğrafını keşfetmeyi on altı ay, on iki plastik koruyucu sonraya bıraktığını

hatırladı.

Kitaptaki sondan bir önceki şiirin adı "Çanlar"dı. Bu sözcük aklına Ismay'in söylemiş olduğu bazı şeyleri getiriyordu. Kendisine yaptığı uyarıyı, sanki şu anda burada, otel odasında onunla birlikteymişçesine net olarak duyuyordu.

Eğer demir çanların çaldığını duyarsan, bana gel.

Poe'nun "Çanlar" şiiri dört kıtadan oluşuyordu ve Ryan bunları gittikçe artan bir kaygıyla okudu. Birinci bölüm kızak şeklindeki Noel süslerinin neşeli çanlarını övüyordu. İkincisi evlilik çanlarının ahenginden bahsediyordu. Üçüncü parça ise yangın alarm çanlarından ve haber verdikleri insanlık trajedilerine dönüyordu.

Dördüncü bölüm ise bir kilisenin tepesinde gulyabanilerin çaldığı demir çanlardan, tonlarındaki hüzünlü tehditten söz ediyordu.

"Yükselen her ses," diye yüksek sesle okudu, "Gırtlaklarındaki pasla / Aslında hafif bir sızlama."

Sözcükleri duymak, sayfadan okumaktan çok daha fazla rahatsız etmişti, bu yüzden Ryan sustu.

Şiirin bütününün olağanüstü ahengi, uyakları ve yinelemeleri, Ryan'ı nakil ameliyatından bir gece önce yattığı hastane odasında duyduğu çanların kakofoni ve kargaşasına götürmüştü.

Odayı yeniden görebiliyor, koklayabiliyor ve duyabiliyordu, penceredeki Wally yükselen ses dalgalarının içinden aşağıya, aşağıya, aşağıya bakıyordu, tüm yüzeyler parlıyor, gölgeler bile

ışıldıyordu ve çanların titreşimlerini kemiklerinde, damarlarında hissediyor, yoğun bir şekilde damarlarında çınlıyordu ve pas kokusu, pasın kırmızı, acı tozu, ağır uyarı dalgasından sonra her dalgada yıkanarak akıp gidiyordu.

Sonunda kitabı bir kenara bıraktı.

Bunlara ne anlam vereceğini bilemiyordu. Bunlara ne anlam vereceğini bilmek *istemiyordu*.

Uyku tutmayacağını biliyordu. Şu durumda mümkün değildi.

Ama uyumak için, rüya görmeden uyumak için her şeyi göze alabilirdi. Uyanık kalmaya dayanamazdı.

Bu yüzden Dr. Hobb'un, yalnız kendisi için değil, kalp nakli olan hiçbir hastası için, onaylamayacağı bir şey yaptı. Mini barı talan etti ve bardak bardak cin tonikle sarhoş olarak sızdı.

Elli

Ryan Learjet'e bindiklerinde, ilk önce Cathy Sienna'dan uzağa oturdu. Akşamdan kalma bir halde uyandığı ve baş ağrısını geçirip, hafif bir şeyler yiyerek midesini bastırarak kendini toplamak için biraz zamana ihtiyacı olduğundan, Denver'dan ayrılmaları gecikmişti. Pistte ilerleyip, havalanmaları ve yan yatarak Rockie Dağları'na doğru dönmeleri, sabah kahvaltısını çıkarmasına neden olabilirdi. Bu yüzden seyahate yalnız başına başlamayı tercih etmişti.

Güvenli bir şekilde uçmaya başladıklarında, Cathy'nin yanına gitti. Jetin koltukları toplantı salonu şeklinde düzenlenmişti. Kadının karşısına oturdu ve okuduğu paragrafı bitirince, Cathy elindeki dergiden başını kaldırdı.
"Sıradışı bir iraden var," dedi Ryan.
"Neden? Okumamı bitirmek için seni on saniye beklettiğim için mi?"
"Hayır. Her anlamda iradelisin. Hele ilgilenmiyormuş numarası yapman, özellikle etkileyici."
"Bay Perry, yaşam bize her gün anlayabileceğimizden çok daha fazlasını sunar. Eğer beni meraklandıran her şeyin peşine düşseydim, hayatımın *anladığım* kısmını yaşamaya zamanım olmazdı."

Uçuş görevlisi atıştıracak ya da içecek bir şeyler isteyip istemediklerini sormak için geldi. Ryan cila için bir Bloody Mary, Cathy ise sade kahve istedi.

Görevli gittikten sonra, "Zaten sabırlıysanız, önemli şeyleri zamanı gelince öğreniyorsunuz," diye devam etti kadın.

"Peki, senin için neler önemli Cathy?"

Bir parmağını kaldığı sayfanın arasına sokmuş, hemen okumaya geri dönmek istiyormuş gibi görünen Cathy, dergiyi bir kenara bıraktı.

"Alınmayın ama benim için büyük önem taşıyan şeyleri, uçakta vakit geçirmek için bir yabancıya anlatmam."

"Biz yabancı mıyız?"

Cathy'nin ona verebileceği en çok, "Tümüyle değil," yanıtıydı.

Ryan kadını açık açık süzdü: parlak siyah saçları, geniş alnı, geniş ve derin göz çukurları, hafifçe eğimli hoş burnu, davetkâr dudakları, mağrur ağzı, güçlü ama kadınsı çenesi ve granit grisi gözleri, insana soğuk granit fırın tezgâhında açılan yufka gibi incecik açıldığını hissettiriyordu.

Her ne kadar çekiciyse de, Samantha'nın kusursuz fiziği onda yoktu fakat ondaki bir şey, Ryan'ı Cathy'nin Sam'e ikiz kardeşi olabilecek kadar benzediğine güçlü bir şekilde inandırmıştı ki bu da Ryan'ın onun yanında rahat olmasını sağlıyordu.

"Bir yıl önce bir kalp nakli ameliyatı geçirdim," dedi.

Cathy dinliyordu.
"Yaşadığıma memnunum. Minnettarım. Fakat..." Bloody Mary ve kahveyi getiren uçuş görevlisinin yanında konuşmaktan kaçınarak duraksadı.

Elinde yine bir kadeh içki vardı, onu içmek istemiyordu. Bardağı koltuğundaki bardak yuvasına koydu.
Cathy kahvesinden bir yudum alırken, Ryan, "Bana bir trafik kazası sonucu ağır bir beyin travması geçiren, genç bir kadının kalbini naklettiler."

Cathy'ye Ismay'in -ya da oymuş gibi davranan her kimse onun- kalp naklinden önce ortaya çıktığını, gördüğü rüyalardan birinin, belki diğerlerinin de, onunla ilgili olduğunu anlattı. Ryan şimdi Cathy'nin bu bilgi parçalarını, kendi bildiği küçük kırıntılar ve çıkarabildiği anlamlarla birlikte yerlerine yerleştirdiğini görebiliyordu, ama hâlâ soru sormamıştı.

"Adı Lily'ydi, ortaya bir kız kardeşi, tek yumurta ikizi çıktı," diye devam etti.

"Bu yüzden Ismay'in de bir ikizi olduğundan emindiniz."

"Temanın tek yumurta ikizleri olduğunu düşünüyordum, temanın anlamını çözmek istiyordum. Ama belki de ikizler yalnızca bir motifti."
Kullandığı terimlerin Cathy'nin kafasını karıştırdığı belliydi ama kadın hiçbir şey söylemedi.
"Neyse, Lily'nin kız kardeşi, sanırım kaza sırasında arabayı kullanan oydu," dedi Ryan.
"Bunu kolayca öğrenebiliriz. Ama neden bu kadar önemli ki?"
"Sanırım suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyor. Suçluluk duygusuna katlanamıyor. Bu yüzden de psikiyatristlerin aktarım dedikleri şeyi yapıyor. "
"Suçluluk duygusunu sana yöneltiyor."
"Evet. Lily'nin kalbi bende olduğu için, kız kardeşi

onun ölümünden beni sorumlu tutuyor."
"Tehlikeli biri mi?"
"Evet."
"Bu yalnızca kişisel güvenliği ilgilendiren bir konu değil. Yetkililere haber ver."
"Bunu yapmaya pek niyetim yok."
Cathy'nin gri gözleri, kar bulutlarının uçtuğu yerlere vuran gölgeleri gibi görünüyordu ve Ryan artık kadının bakışlarının altında, fırtınalı havada gördüğü kadar bile bir şey göremez olmuştu.

Cathy susarken Ryan, "Bunu yapmaya neden niyetli olmadığımı merak ediyörsündür. Ben de merak ediyorum," dedi.

Ryan yanındaki lomboz deliğinden dışarıya bakındı.

Nihayet, "Sanırım az da olsa onu anlayabildiğimi, hissettiklerini bildiğimi sandığım için."
Ve kar bulutları ile kör edici güneş arasındaki bir başka geçitte, "Bu işe kalkışırken, bir başkasının kalbiyle yaşamanın getireceği duygusal yükü hesaplamamıştım. Bu çok büyük bir armağan fakat aynı zamanda korkunç bir sorumluluk," dedi.

Ryan lombozdan dışarıya baktığı süre boyunca, Cathy de ona bakıyordu. Ryan ona doğru döndüğünde, "Neden sorumluluk olsun ki?" diye sordu.

"Öyle işte. Sanki yalnızca kendin için değil, kalbini aldığın kişi için de yaşamak zorundaymışsın gibi geliyor."

Cathy uzun bir süre hiçbir şey söylemeden fincanını seyretti. Ryan onun kahvesinden son yudumu alıp, tekrar dergisine döneceğini sandı.

"Hatırlıyor musun, Vegas'ta ilk karşılaşmamızda, on altı ay önce, bana bizzat kendi ölümümün dadandığını, giyotinin inmesini beklediğimi ama kimin indireceğini bulamadığımı söylemiştin?"
"Hatırlıyorum."
"Peki, şiddetin köklerini sayarak olası düşmanlarımı düşünmeme yardım ettiğini hatırlıyor musun?"
"Elbette."
"İhtiras, kıskançlık, öfke, açgözlülük ve intikam. Sözlüklerde açgözlülüğün karşısında, zengin olmak için doymak bilmez hırs yazıyor."

Cathy kahvesini bitirdi, fincanı kenara koydu ama dergisine dönmedi. Aksine gözlerini Ryan'ın gözlerine dikti.

Ryan, "Açgözlülük paradan daha başka bir şeye karşı bir hırs olabilir mi sence?"

"Açgözlünün eş anlamlısı *haristir*. Bir insan yalnızca para için değil, bir başkasının sahip olduğu her şey için hırslanabilir."

Uçuş görevlisi Cathy'nin bir kahve daha isteyip istemediğini, Ryan'a da Bloody Mary'sinde bir sorun olup olmadığını sormak için geldi. Kadın kadehi ve fincanı alıp uzaklaştı.

Görevlinin gitmesini izleyen Cathy Sienna sessizliği bozdu, "Bay Perry, size berbat bir soru sormam gerekiyor. Açıkça ve doğrudan. Ölmek istiyor musunuz?"
"Neden isteyeyim ki?"
"İstiyor musunuz?"
"Hayır. Lanet olsun, hayır. Daha sadece otuz beş yaşındayım. "

"Ölmek istemiyor musunuz?" diye bir kez daha sordu.
"Ölmekten çok korkuyorum."
"Öyleyse atmanız gereken bazı adımlar var ve siz bunları biliyorsunuz. Ama yetkililere haber vermenin yanında, daha fazla bir şeyler de yapmalısınız. Sanırım kahramanca davranmanız gerekiyor. " "Ne demek istiyorsun?"

Cathy cevap vermek yerine yanındaki lomboz deliğine döndü ve kar bulutlarının oluşturduğu tarlaları, altında tohumları ekilen karların, aşağıdaki gizli bir dünya tarafından hasat edildiği çorak saban izlerini seyretmeye başladı.

Cildi yüksek irtifa ışıklarında sanki saydammış gibi görünüyordu. Birkaç parmağını lombozun camına bastırdığında, Ryan onun, eğer isterse tül gibi ince, bir zar kadar bile gerçek değilmiş, hatta bir göldeki yüzey gerilimi kadar bile güçlü değilmiş gibi, camın öbür tarafına geçebileceği hissine kapıldı.

Sorusunu yinelemedi, çünkü Cathy'nin bu seferki suskunluğunun diğerlerinden farklı, çok daha derin, çok daha önemli olduğunu anlamıştı.

Cathy tekrar Ryan'a döndüğünde, "Kahramanca davranmak için vaktiniz olmayabilir. Etkili olması için tatmin edici işler gerekiyor. "

Dimdik bakışları, sesinin tonu ve içtenliğinden Ryan'a açıkça, yanlış anlaşılmaya meydan vermeyecek şekilde konuştuğunu düşündüğü anlaşılıyordu.

Kafası karışan Ryan, söylediklerini açmasını istemedi - önemli şeyleri sabırla öğrenirsin- çünkü soracağı her soruya karşılık aynı tavsiyeyi alacağından kuşkulanıyordu.

"Yapmanız gereken şey, kendinizi bir kurban olarak ortaya atmak," diye devam etti Cathy. Karmaşık konuştuğu için Ryan'ın yüzünden ne kadar şaşırdığını anlamış olabilirdi. "Başkalarının amaçları için zarar görün, Bay Perry. Eğer cesaretiniz ve dayanma gücünüz varsa, kendinizi yaşamınız boyunca bir kurban olarak ortaya atın."

Eğer Cathy'nin hareket tarzını, az önceki tavsiyesini kelimelere dökmesi istenseydi, Ryan çok akla uygun bir şey söyleyemezdi. Ama zihninin derinliklerinde bir yerlerde, kalbinin dipsiz oyuklarında Cathy'nin ona gerçeği aşıladığına ve zamanı geldiğinde bunu tam olarak anlayacağına, yalnızca zamanı geldiğinde anlayacağına inanıyordu.

Ryan başka bir şey söylemeden Cathy'nin yanma gelmeden önce oturduğu koltuğa gitti ve yolculuklarının geri kalan kısmını ayrı ayrı geçirdiler.

Arizona üzerinden Kaliforniya'ya doğru giderlerken, Ryan Lily'nin kız kardeşinin beklediği eve gitmesi gerekmediğini düşünüyordu. Herhangi bir yere, Roma'ya, Paris'e ya da Tokyo'ya gidebilirdi. Hayatının geri kalan kısmını lüks içinde bile geçirse, servetini asla tüketemezdi.

Buna rağmen, uçağı havanın bulutlu, denizin uzaklarda hafifçe dalgalandığı Güney Kaliforniya'ya indirtti.

Asfalt pistte, Ryan'ın kendisini Los Angeles'a geri götürmesi için kiraladığı limuzine gitmeden önce Cathy, Ryan'ın yanına geldi ve "Şiddetin kökleri ile ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun? Ana kökü, her zaman en son ve en gerçekçi motivasyonu hatırlıyor musun?" dedi.

"Gerçeklerden nefret etmek," dedi Ryan. "Ve bu nefretten bozma isteği doğar."

Cathy küçük valizini yere bırakıp, şefkatten çok daha fazlasını ifade eden bir şiddetle, sarılarak Ryan'ı şaşırttı. Kulağına bir şeyler fısıldadı ve sonra valizini alarak kendisini bekleyen arabaya doğru yürüdü.
Ryan havaalanından kendi limuziniyle ayrılırken, kaçma fikrini tekrar gözden geçirdi. Arabayı doğruca San Francisco'ya sürebilirlerdi. Orada kendisine yeni bir araba alır ve kendisi sürerek oradan Portland'a, oradan doğuda Boise'e, aşağıya Salt

Lake'e, Albuqerque ve Amarillo'ya giderdi. Sürekli bir uzun yol gezisinde, her yerde bir ya da iki gece geçirirdi.
Cep telefonu çaldı.
Telefonun ekranına baktı. Arayan babasıydı.
Ryan cevap verdiğinde babası, "Sen ne haltlar karıştırıyorsun evlat?" dedi.
"Baba?"
"Nasıl bir boka batırdın kendini? Orada mı boğulacaksın? Beni de kendinle birlikte mi götüreceksin, *lanet olası?"*
"Baba, yavaş. Sakin ol. Neler oluyor?"
"Violet'a sorsan daha iyi edersin! Kıçını kaldır da buraya gel hemen."
Ryan bir an babasının ne dediğini anlamadı ve 'Violet mi?" diye sordu.
"Bu manyak sürtükle ne işin olur senin evlat? Lanet beynini mi yedin? Onu hemen buradan götür. Onu hemen buradan götür."

Lily ve Violet, yaşamda kız kardeşler, sonsuza dek kız kardeşler.

Elli bir

Yaklaşık dokuz yıl önce, Ryan anne ve babasına -Janice ve Jimmy'ye- birer ev almış ve onlara aylık bağlamıştı.

Onu yetiştirirken gösterdikleri ilgisizliği ve bu ilgisizliğin zaman zaman şiddet ve dengesizliklerle birleştiğini göz önüne aldığında, Ryan kendisini onlara karşı hiçbir şekilde borçlu hissetmiyordu. Ama tanınan bir insandı, en azından iş dünyasında ve medya onun gibi insanları şamar oğlanı yaparak yaşıyordu. Anne ve babasının yoksulluk içinde yaşadığını keşfettiklerinde de bu fırsatı kaçırmazlardı. Ayrıca, anne babasına onların kendisine davrandığından daha iyi davranmakla bir tür tatmin duyuyordu.

Janice ve Jimmy, Ryan on dokuz yaşındayken boşandıkları için Ryan annesine Laguna Beach tepelerinde manzaralı bir ev almış, babasını da onun yakınlarına, plajdan yarım blok ötede, Corona del Mar'da bir eve yerleştirmişti. Janice gösterişli ve büyük bir ev beğenmiş, babası ise "sadelik ve basitlik" adına rahat bir bungalov istemişti.

Newport Plajı'nın bir parçası olan Corona del Mar basitli-ğiyle ünlü değildi. Sayfiye evi tarzında 200 metrekarelik etkileyici bir bungalov bulan Ryan, Jimmy'nin buraya sadelik ve basitliği fazlasıyla getireceğinden hiç kuşku duymamıştı.
Onu ne durumda bulacağından emin olamadığı için şoföre limuzini bir blok öteye park ettirmiş, eve

yürüyerek gidiyordu.

Attığı her adımda geri dönüp, Wilson Mott silahlı korumalar gönderinceye dek beklemeyi düşünüyordu.

Birleşik Devletler, zengin bir adamın etrafında korumalar olmadan güvenli bir şekilde yaşayabildiği, dünya üzerindeki birkaç yerden biriydi. Özgürlüğünü mümkün olduğunca koruyarak, normal bir yaşam sürdürmek için, Ryan Mott'un silahlı korumalarını yalnızca kaçınılmaz olduğunda kullanırdı.

Bu durumda sağduyusu yanına destek almasını istiyorsa da, içgüdüleri oraya yalnız gitmesi gerektiğini söylüyordu. Aynı zamanda içgüdüleri ve gerçeğin gecikmiş bir itirafı, Ryan'a eylemleriyle olası geleceğini zaman nehrindeki bu anevrizmayla sınırladığını söylüyordu ve Kader onu ya burada alacaktı ya da bir şans daha verecekti.

Beyaz tahta parmaklıklardaki beyaz kapıyı açıp, kış giysileriyle çok parlak bir görüntüsü olmayan ama etkileyici kan kırmızısı yaprakları olan begonvillerin kapladığı bir çardağın altında ilerledi. Parke taşı döşeli yol yan tarafındaki çardağı acemborusu sarmaşıklarıyla kaplı bir verandaya gidiyordu.

Bahçeye bahçıvanlık hizmetleri veren bir firma bakıyordu. Jimmy'ye kalsa çimler çoktan ölür, tüm bitkiler *Küçük Korku Dükkânı'nın* üçüncü perdesini andıran bir karmaşa içinde karmakarışık olup birbirine girerdi.

Ön kapı aralık duruyordu. Zili çalmadan kapıyı ittirip içeri girdi.

Ryan buraya nadiren gelirdi. Bu yüzden evdeki zaman

sıkışması onu her seferinde şaşırttığı gibi, bunaltırdı da. Dünyanın büyük bölümü Kova Çağı'na girdiği halde, bu evde saatler 1968 yılında durmuştu. Psikedelik posterler, Grateful Dead hatıraları, şurada Sly and the Family Stone, beri tarafta Hendrix ve Joplin, bir tarafta Jefferson Airplane, Day-Glo barış sembolü, Mao'nun bir portresi, batik kumaştan perdelerin çevrelediği bambu storlar ve tabii sehpanın üzerindeki nargile.

Jimmy koltukta oturuyor, Lily'nin kardeşi Violet de elinde susturucu takılmış bir tabancayla onun başında dikiliyordu.

Ryan'ı gören babası, "Lanet olsun. Ne kadar uzun sürdü gelmen. Burada bir durum var herhalde. Ne halt karıştırdıysan şimdi derhal düzelt, çünkü bu sürtük şakaya gelmez bir psikopat," diye konuştu.

Altmış üç yaşındaki Jimmy'nin tepesinde saç yoktu ama arka tarafındaki saçları at kuyruğu yapacak kadar gürdü. Başında çizgi kahraman Pigpen'in taktığına benzer bir bant vardı. David Crosby'ninkine benzeyen bir bıyığı vardı ve Grace Slick'in taktıklarına benzer boncuklar takmıştı. Bir başkasından kopya etmediği yegâne şey, içinden bir yangın sonrası su ve küllerin aktığı, alev çukuru gözleriydi, çocukça hesaplarla ve muhtaçlıkla ve çokça umutsuzlukla dolu bu huzursuz gözlere, Ryan ancak yaşlı adam yeterince kafayı bulup korku, kızgınlık ve umutsuzluklarını kimyasallarla boğduğu zamanlar bakmaya tahammül edebiliyordu.

"Bamping," dedi Violet.

Arkasında bir hareket sezen Ryan dönünce holden oturma odasına giren bir adam gördü. Ryan'ın

boylarındaki Asyalının elinde bir tabanca vardı. Bamping'e Jimmy'yi işaret ederek, "Bunu yatak odasına götür ve şu iş bitene kadar sessiz olmasını sağla," dedi.
"Oraya geri dönmek istemiyorum," dedi Jimmy. "Onunla gitmek istemiyorum."
Violet susturucunun ucunu Jimmy'nin alnına dayadı.
"Baba," dedi Ryan. "Ne diyorsa onu yap."
"Allah belanızı versin" dedi Jimmy. "Faşist piçler."
"Kadın beynini uçuracak baba. Bamping ondan daha fazla ne yapabilir ki?"
Dudaklarını ve onların üstünden sarkan bıyıklarını yalayan Jimmy, titreyerek koltuktan kalktı. Bir iskelet gibi zayıftı. Kot pantolonu belinden düşüyordu, kalça namına bir şeyi kalmamıştı ve tişörtünden fırlayan dirsekleri neredeyse ön kolları kadar büyük görünüyordu.

"Bu karı bana ancak bu kadar kötü davranabilir," dedi Jimmy Ryan'a. "Sürtük birkaç fırt ot çekmeme bile izin vermedi. Söyle ona bir tane içmeme izin versin."
"Burada kuralları ben koymuyorum baba."
"Burası senin evin değil mi?"
"Baba Bamping'le git."
"Kiminle?"
"Bamping. Adı bu. Şimdi onunla birlikte git."
"Bamping de nasıl bir isimdir?"
"Bunu bir daha tekrarlama baba."
"Şirketini satın alırken, toplarını da birlikte mi aldılar?"
"Evet baba. Onları da aldılar. Git artık."
"İğrenç. Tüm bu olup bitenler iğrenç."
"Bu mandalina rüyası değil, bundan emin olabilirsin."
"Bu da ne demek oluyor böyle?"
"Hiç."
"Bir şey söylemeye çalıştığını anladım. Ukala."

Jimmy sonunda Bamping'le yatak odasına gitmeye razı olmuştu. Ryan bir kapının kapandığını duydu. "Çok yavaş bir şekilde, ceketini çıkar," dedi Violet. "Silahım yok." "Çok yavaş," diye tekrarladı Violet.

Ryan ceketini çıkardı ve Violet'in kontrol edebileceği şekilde koltuğun üstüne koydu. Violet'in komutuyla gömleğini de çıkardı ve ceketinin yanına koyup kollarını bir kuşun kanatları gibi açarak kendi etrafında bir daire çizdi.

Ryan'ın silahsız olduğuna ikna olan Violet, yatabilen La-Z-Boy koltuğu işaret ederek, "Otur şuraya," dedi.

İtaat eden Ryan, "Komik," dedi.

"Eğleniyor musun?"

"O kadar uzun boylu değil. Ama Muhteşem Neslin askerlerinin de, onların ardıllarının da La -Z-Boy'u sevmeleri çok komik."
Koltuğa oturdu ama yatırmadan, öne eğik bir vaziyette oturuyordu.
"Neredeydin?" diye sordu Violet.
"Denver'da."
Aralarında belli bir mesafeyi koruyan Violet, Ryan'a Jimmy'ye olduğu kadar yakın olmak istemiyordu.
"Kaçıyor muydun?"
"Bir ara düşünmedim değil," diye itiraf etti Ryan.
"Buraya geleceğini hiç sanmıyordum."
"Eğer gelmesem onu öldürürdün."
"Haklısın."
"Sanırım hâlâ da öldürebilirsin."
"Bir ihtimal," dedi kadın. "Ama seni kesin öldüreceğim."
"Belki de yalnız değilimdir."

"Bir blok ötede park halinde duran bir limuzinle geldin. Yanında yalnızca şoför var. O da arabada oturmuş, berbat bir müzik dinleyerek açık saçık bir dergi okuyor. "

Ryan'ın korkusu azalmamışsa da, benliğini tuhaf bir rahatlık kaplamıştı. Artık son on altı aya benzer tek bir gün daha yaşamak istemiyordu. Mutlak bir ölümden dönmüş, fakat Samantha'yı kaybetmişti. Amaçlarını yitirmişti ve katıksız keyif hissi kaybolmuştu. Yaşadığı müddetçe benimsediği gelecek için günlük sıkıntılara katlanmaya değer görüşü, yıkılmadıysa da, sarsılmıştı. Bir kaldıraç noktasına gelmişti. Ya buradan çok daha iyi bir geleceğe yönelecek ya da pes edecekti.

"Madem beni öldüreceksin, bana bunun nedenini tam olarak anlatma nezaketini gösterebilir misin?" dedi.

Elli iki

Pervazlara kadar inik olan bambu storlar, dışarıdaki kapalı havanın loş ışığıyla aydınlanıyordu ama oturma odasına ya da geniş bir kemerle geçilen yemek salonuna ışık girmiyordu. İçerisi kısılmış iki masa lambası verdiği ışığın şekli sürekli değişen bir lav lambası, şömine rafındaki renkli kaplarda yanan üç mum ve sehpanın üstündeki iki cam kaptaki esans yağlarının yandığı kandillerden yayılan ışıkla aydınlanıyordu.

Odayı ışıktan çok gölgeler şekillendiriyor, bütün keskin hatları yuvarlıyor, boş yüzeylere hayali perdelerin kadife katlarını yayıyor, titreyen mum ışıkları ile işbirliği yaparak tavanın dalgalandığı hissini veriyordu.

Kadın soluk ışığın oluşturduğu düzensiz desenlerin ve maskeleyen gölgelerin arasında, parıldayan bulutlar ve titreyen loşluklarda hiç durmadan dolaşıyordu. Ağır hareketleri kimilerine uyuşuk biri hissi verebilirdi ama onun ölçülü hareketliliğini ve bir kaplanın ölümcül gücüne sahip olduğunu bilen Ryan'a değil.
"Bu kim?" diye sordu kadın, silahın ucuyla bir posteri göstererek.
"Country Joe ve Fish*" dedi Ryan.
"Ben burada balık görmüyorum."
"Grubun adı o. Dünyayı değiştirmişler."

"Nasıl değiştirmişler?"
* fish: İngilizcede balık.
"Bilmiyorum. Babamın bana söylediğini söylüyorum."
Lambanın yüzüne vuran ışığı, kadının yüzünü hayali bir pudra ve maskara ile boyayarak, haşin bir kabuki maskesine çevirmişti.
"Bu iğrenç koku da ne?"
"Kokulu mumlar, esans yağları."
"Öteki kokudan söz ediyorum onların altındaki kokudan."
"Muhtemelen ot kokusudur."
"Esrar mı?"
"Evet. Duman her şeyin üstüne siniyor. Zaten bu mumları ve yağları da bu kokuyu bastırmak için yakıyor. "

"Neden esrar içiyor ki?"

"Bilmiyorum. Çünkü her zaman içerdi."

"Bağımlı mı?" "Bağımlılık yapmadığını söylüyorlar."
"Esrar seni yumuşatmaz mı?"
"Ben hiç kullanmadım. Bilmiyorum. Duyduğumu söylüyorum."
"Baban yumuşamamış," dedi Violet.
"Hayır. O hiçbir zaman yumuşamaz."
Siyah bol pantolon, siyah süveter ve siyah ceket giyen Violet, gölgeler arasında hareket eden bir gölge gibiydi. Oradaki varlığı yalnızca lambaların ya da mumların ışığı ellerine ve yüzüne vurduğu zaman anlaşılıyordu. Cildine çarpan ışıklar, altın rengi bir yansımayla geri dönüyordu:

Ryan kadının üzerine saldırıp silahı almak için doğacak bir fırsatı değerlendirmek için her an tetikte olması

gerektiğinin farkındaydı. Violet silahın namlusunu genellikle Ryan'a doğrultmuyor ve tüm dikkatini Jimmy'nin nostaljik koleksiyonuna vermiş gibi görünüyordu.

Ama Ryan onun tüm dikkatini oraya vermesinin pek de gerçek olmadığını, bu nedenle de bulabileceği tek fırsatın karnına bir kurşun yemek olabileceğinden korkuyordu.
Bir başka posteri göstererek, "Bu kim?" diye sordu kadın.
"Başka bir grup. Grateful Dead. Dünyayı değiştirmişler."
"Nasıl değiştirmişler?"
"Bilmiyorum. Ama belki babam söyleyebilir."
"Annenin sağ olduğunu biliyorum ama henüz onunla tanışmadım."
"Keyifli olurdu."
"O da baban gibi midir?"
"Benzer ama farklıdır. O alkolden ve erkeklerden hoşlanır. Özellikle alkolden ve alkolden hoşlanan erkeklerden."
"Üçünüzü birden öldürmeyi düşünüyorum."
Ryan hiçbir şey söylemedi.
Bir başka posterin önüne geldiğinde, "Bu kim?" diye sordu.
"Jim Morrison ve The Doors."
"Onlar da dünyayı değiştirmiş mi?"
"Ben öyle duydum."
Violet odanın, Ryan'ın oturduğu koltuğun arkasında kalan bölümüne doğru uzaklaşırken, Ryan başını çevirdi ve onu izlemek için La-Z-Boy'u döndürmeye başladı.
"Önüne bak," dedi kadın, silahını Ryan'ın yüzüne doğrultarak.

"Eğer başını çevirip arkana bakacak olursan seni vururum. Bu posterdeki insanlar kim, şimdi neredeler?"

"Bilmiyorum. Bir çoğu öldü."

Violet, "Yani dünya onları değiştirdi," dedi.

Ryan kadının yumuşak adımlarını güçlükle duyabiliyordu. Bakmak için eline bir şey almış olmalıydı, çünkü yerine koyarken elindeki şey hafifçe masaya çarpmıştı.

Sessizlik devam ederken, Ryan yaptıkları konuşmanın idaresini kendi eline alabileceği bir soru ya da bir yorum bulabilmek için zihnini zorladı.

Kadının hemen yanı başından, sağ kulağının dibinden gelen sesiyle irkildi. "Babana adımı söylemiştim. Peki, kız kardeşimin adını biliyor musun?"

Yaptığı açıklama ve sorduğu soru arasında sesindeki ton farkı, duygusuz bir bildirim ile bir polis detektifinin sorduğu masum gibi görünen bir tuzak soru arasındaki fark gibiydi. Son altı sözcüğü suçlama doluydu ve yanlış cevap tüm öfkesini başına çıkarabilirdi.

Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra, tehlikeli olabileceğini fark ederek, "Evet," dedi Ryan. "Adı Lily'ydi."

"Adını nasıl öğrendin? Çiçeklerden ya da sana söylediğim bir şeyden mi çıkardın?"

"Hayır, aileye sordum ve bir de fotoğrafını istedim. Böylece sizin tek yumurta ikizi olduğunuzu anladım."
"Aile sana fotoğraf mı verdi?"
"Evet."

"Ama onun ailesi benim."
"Öyleyse anne babanız verdi sanırım."
"Yalancı," dedi Violet.
Kadın başının yan tarafına doğru, tabancanın kabzası olduğunu tahmin ettiği bir şeyle vurdu ve parçalanan kulağından kan fışkırdı.

Can havliyle koltuktan kalkmaya yeltenince, bir darbe de tam kafatasının üstüne geldi. Vuruş öyle şiddetliydi ki ilk darbenin henüz yayılmaya başlayan acısını bastırmıştı.

İki yan kafa kemiği ile alın kemiği arasındaki doğal dikiş boyunca bir ağrı ışıltısı yayıldı. Ağrıdan kısılan gözlerinin arkasında, bakır renkli kıvılcımların ışığıyla karanlıktan çıkan bu dikişlerin kıvrımlı çizgisini gördü. Kendini savunmak için elleriyle başını çılgınca korumaya çalıştı ve üçüncü darbe parmaklarını kırdı. Ryan bir çığlık attı ya da çığlık attığını sandı ama çığlık atmışsa bile, dördüncü darbe bunu yarı da kesmiş ve Ryan'ı kendinden geçirmişti.

Elli üç

Bilinci yavaş yavaş yerine gelirken, gözleri ışığa gittikçe daha çok alıştı. İlk anda, sersemliği geçince, kandillerin ışığının dayanılmaz bir acı verdiğini fark etti. Alevleri öylesine keskindi ki, sanki gözleri yırtılıyormuş gibi gelmişti. Ne nerede olduğunu, ne kim olduğunu ne de bu lambaların kimin olduğunu hatırlayabildi. Başında öyle bir ağrı vardı ki burnuna kokusu gelen esans yağlarına ne dendiğini hatırlayamadı. Bilincini yeniden yitirdi, ayıldı, tekrar bayıldı ve ışığa gitgide daha çok alıştı ve bilinci tamamen yerine geldi.

Kim olduğunu, nerede olduğunu ve ne durumda olduğunu hatırlayınca başını kaldırdı ve tüm dikkatini tam karşısındaki sehpanın yanındaki bir koltukta oturan Violet'e verdi.

"Adını biliyor musun?" diye sordu Violet.

Ryan sol kulağıyla net bir şekilde duymuş ama kadının

söyledikleri, sağ kulağında sanki bir kanaldan sular akıyormuş gibi gelmişti. Yaralı kulağı muhtemelen kanla dolmuştu ve en küçük bir işitme kaybı bile yoktu.

"Adını biliyor musun?" diye yineledi sorusunu Violet.

Sözcükler kurumuş boğazında çatlayıp kaldı. Biraz tükürük salgılamaya çalıştı, yutkundu ve gıcırtılı bir sesle, "Biliyorum," dedi.

"Adın ne?"

"Ryan Perry."

Ryan kadının, bir tabancayla karşısındakine beyin sarsıntısı geçirtmeyecek şekilde vurabilecek ustalığa sahip olduğunu hissetti fakat bu kez kontrolünü kaybetmiş ve Ryan'la planladığı kadar eğlenemeyeceğinden endişelenmişti.

"Günlerden ne?"

Ryan bir an düşündü, hatırlayınca da kadına söyledi.

Başı bir kulağından diğerine, burnundan ensesine kadar ağrıyordu ve yalnızca aspirinle başa çıkılabilecek bir ağrı değildi. Ağrıdan daha kötüsü, sağ tarafından kafatasının arkasına yayılan dalgalar ve bu dalgaları izleyen ve bir defada altı ya da yedi ya da on defa gelen, başının sağ tarafından sağ göz çukuruna ve burun kemiğinden aşağıya bir çizgi çizen anlık ama çok daha şiddetli sancılar şeklinde gelip giden nöbetlerdi.

Sol elini koltuğun kolçağından kaldırıp başına koymak istediğinde, kenetlenmiş dişlerinin arasından boğuk bir tıslamayla nefes aldı, çünkü eklemlerine kırık camlar gömülmüş gibiydi.

İşaretparmağı doğal olmayan bir açıyla kaskatı bir şekilde bükülmüş, küçük parmağı onarılamaz şekilde kırılmış gibiydi. Elinden kan damlıyordu ve koltuğun deri kumaşı kanın parlaklığıyla ışıldıyordu.
Violet'in yüzünün yarısı gölgelerde gizleniyor, yarısını ise vuran ışıklar aydınlatıyordu ama açık yeşil renkli gözleri ilgi ile parlıyordu.
"Bir kez daha soruyorum, Lily'nin fotoğrafını sana kim verdi?"
"Sözüm ona ailesi vermiş. Bana cerrahımın aracılığıyla geldi."
"Dr. Hobb mu?"
"Evet."
"Fotoğrafı ne zaman aldın?"
"Dün sabah."
"Pazar sabahı mı?"
"Evet. Ve fotoğrafa bakınca senin ikizin olduğunu gördüm."
"Ve sonra da Denver'a kaçtın."
"Önce Las Vegas'a. Oradan Denver'e."
"Neden Denver?"
Ismay Clemm'i bırakın başkasına açıklayabilmeyi, kendisine bile açıklayamamıştı. "Beni park yerinde yaraladın. Evime girip çıktın ve nasıl girip çıktığına dair en ufak bir ipucu bile bırakmadın. Güvenlik kayıtlarını bozdun, kör kilitleri açtın..."
"Kör kilitleri elektromıknatısla açabilirsin. Sana sihir gibi mi göründü yoksa?"
"Korkmuştum. Beni bulamayacağın bir yere gitmem gerekiyordu, aklıma gelen herhangi bir yere." "Peki, seni Denver'dan evine dönmeye zorlayan neydi?"
Ryan başını salladı ama hata yaptığını anladı. Kafatasının içinde bir ağrı dalgası çalkalanmıştı. Istırabı dinince, "Bunu sözcüklerle ifade etmenin bir

yolu yok. Anlayabileceğin bir şey değil," dedi.
"Dene."
Ryan, "Anlayabileceğin bir şey değil," diye yineledi.
Ryan sehpayı kullanarak bu durumu nasıl lehine çevirebileceğinin planlarını yapmaya başladı. Eğer sehpanın üzerindeki iki cam kap devrilip kırılırsa, içlerinde yanan yağlar yalnızca yerlere ve mobilyalara değil, Violet'in üstüne de sıçrardı.
"Buraya geleceğini hiç sanmıyordum," dedi Violet.
"Biliyorum. Daha önce söylemiştin."
"Babanı öldürmeme izin vereceğini düşünmüştüm."
"Buraya yalnızca onun için gelmedim."

"Peki, başka ne için geldin?"

Ryan cevap vermedi. Her şeye cevap vermesi gerekmiyordu. Her sorusuna cevap verse de vermes e de Violet sonunda nasıl olsa onu öldürecekti.
Kadın, "Lily'nin kız kardeşi olmam dışında, kim olduğumu merak etmiyor musun?"
"Öğretmen olmadığına adım gibi eminim."
"Ne anlama geliyor bu?"
"Lily gibi öğretmen olmadığın anlamına."
"Lily öğretmen değildi."
La-Z-Boy'un yeri, arkaya yaslandığı zaman tüm boyunun sığacağı şekilde ayarlandığı için, sandalye sehpadan uzakta kalıyordu. Eğer daha yakın olsaydı, Ryan sehpayı bir tekmeyle devirip lambaları yere düşürerek kırabilirdi.

"Lily terziydi."

"Bana işi hakkında neden yalan söylesinler ki?"

Violet cevap vermek yerine, "Ben bir güvenlik

ajanıyım. Devlet güvenliği. Fakat FBI ya da CIA'den farklı. Çok farklı Bay Perry. Bu birimden bahsedildiğini hiç duymamışsınızdır ve asla duymayacaksınız.

"Gizli polis mi?"

"Evet. Esas itibariyle öyle. Senin şanssızlığın, kalbini aldığın kişinin o kalbi geri alabilecek bir kız kardeşi olması."

"Ben hiçbir şey almadım. Nasıl istersen öyle düşün. Neden böyle düşündüğünü de anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama alıcı listesindeydim ve kardeşin de bağışçı listesindeydi ve eşleştik. Ben almasam bir başkası alacaktı."
"Şu kayıtlı olduğun liste Birleşik Organ Paylaşım Ağı mıydı?"
"Evet, öyle."
"Kalp için ne kadar zaman beklediniz Bay Perry?"
Kadın silahı başka bir tarafa doğrultmuş olsa ya da koltuktan kalkmaya yeltenmiş olsa veyahut da dikkati herhangi bir şekilde dağılmış olsaydı, Ryan bir anda oturduğu yerden fırlar, sehpayı devirir, lambaları dökerdi ve parlayan alevler ve yaratacağı kargaşa kadının ateş etmesini engelleyebilirdi. Zihninde canlandırdığı sahne, kuşkusuz Hollywood filmlerindeki dublör sahnelerinden bir bölümdü ama işe yarayabilirdi, ama sadece yarayabilirdi, çünkü hayatın filmleri taklit ettiği durumlarda yalnızca saniyelerle süreniz vardı. Onunla işbirliği yapmalı, onunla konuşmaya devam etmeli ve kadının kendisine bir fırsat tanımasına dua etmeliydi.
"Dr. Gupta, bana bir yıl süre tanımıştı. En fazla bir yıl. Ama altı ay sonra da ölebilirdim, daha önce de. Neredeyse dört ay boyunca uygun bir eşleşme bulunamadı."

"Bazı insanlar, bir yıl, iki yıl bekleyebiliyor," dedi Violet. "Birçoğu hiçbir zaman uygun eşleşmeyi bulamıyor. Sen mükemmel bir eşleşme bulmuşsun hem de bir ay içinde."

"Hayır. Dört. Dört ay içinde."

"Dr. Hobb'un gözetimine girmenizden bir ay sonra."

"Çünkü Dr. Hobb dünya çapında üne sahip, birçok ülkede çalışma izni olan, olağanüstü bir cerrah. Hastalarını *Uluslararası* Organ Paylaşım Ağı listesine kaydettirebiliyor.

Kadının soluk yeşil gözleri, sanki Ryan bilmediği bir şey, denklemdeki bilinmeyeni söylemiş gibi büyüdü. *"Uluslararası* Organ Paylaşım Ağı." Sanki bu yeni bilgiyi hazmedermiş gibi, dalgın bir ifadeyle omuzlarını silkti ama gözleri tekrar küçüldü. " Öyle bir liste yok Bay Perry. "

"Tabii ki var. Ben o listedeydim. Kız kardeşin de o listedeydi. O kazayı geçirdikten sonra, onunla eşleştik ve Dr. Hobb'u aradılar."

Violet koltuktan kalktı ama silah hâlâ kendisine yönelik olduğu için Ryan arkasına yaslandığı koltuktan sehpaya ulaşabilmek için bariz bir şans elde edememişti.
"Hangi kazadan bahsediyorsun?" diye sordu Violet.
"Araba kazası. Lily'nin beyin travması geçirdiği kaza."
Violet trans halindeki birinin ifadesiz, renksiz sesi ile, "Lily'nin geçirdiği araba kazası," dedi.
Açık yeşil renkli gözleri acımasız, soğuk ve donuktu. Sehpanın etrafında, küçük adımlarla ama yırtıcı bir kaplan gibi, yavaşça ilerledi.
"Dinle, olan oldu," dedi Ryan. "Oldu bitti. Bunda

kimsenin suçu yok."
"Olan oldu," dedi Violet ifadesiz bir sesle. "Kimsenin suçu yok."
"Yine de..."
Violet şöminenin yanında duraklayarak, "Yine de ne?" diye sordu.
"Yine de arabayı sen kullandığın için kendini suçlayamazsın."
"Arabayı benim kullandığımı mı düşünüyorsun?"
Ryan'ın söyleyeceği her şey hata olabilirdi ama sessiz kalmakla da onu kendisini vuracak kadar sinirlendirebilirdi.

"Bilmiyorum. Ben yalnızca açıklamanın senin duygularının şiddetinin açıklamasının bu olabileceğini düşündüm. Burada neden bu durumda olduğumuzu açıklayabilir diye düşündüm."

Eğer bakışlarla adam öldürülse, Ryan çoktan ölmüştü. Violet'in bakışları kırık porselen parçaları kadar keskin, bakışlarına yansıyan delice hiddet gibi yıkıcıydı.
"Ben kullanmıyordum Bay Perry. Çünkü ortada ne bir trafik kazası ne bir beyin travması ve ne de *uluslararası* bir liste var. Dipdiri, son derece sağlıklı olan Lily seninle mükemmel eşleşti ve sonra da, sen onun kalbini alabilesin diye öldürüldü.

Elli dört

Hurdaya çıkmış başını sallaması, küt küt vuran ağrının da ha da kabarmasına neden oluyor, bir kontrabasın bamteline hızla basılmış gibi tekrarlayan bir iç ses tınlamaya başlıyor ve titreşimler çok daha keskin bir ıstıraba neden oluyordu. Fakat Ryan başını salladı, Violet'in söylediklerini reddetmek için başını durmadan salladı.

"Kalp nakli için neden Şanghay'a gittiniz Bay Perry? Neden ta Şanghay'a kadar gittiniz?"

"Trafik kazası orada olmuştu. Lily orada yaşam destek ünitesine bağlıydı, beyin ölümü gerçekleşmişti ve ben Dr. Hobb ve ekibiyle birlikte oraya varana kadar onu hayatta tutuyorlardı."

"Falun Gong nedir biliyor musunuz Bay Perry?"

Ryan başını salladı. Bilmiyordu. Kadın sanki Ryan'ın bunu biliyor olması gerekiyormuş gibi bir tonla söylemişti, ama bilmiyordu.

"Falun Gong birtakım egzersizler ve meditasyonla icra edilen ruhani bir uygulamadır,"

"Hiç duymadım. Bilmem mi gerekiyor?"

"1992 yılında ortaya çıktı ve 1999'da, on bin Falun Gong müridinin hükümetin Tianjin şehrinde yaptığı tutuklamaları ve işkenceleri sessizce protesto etmeleriyle yasaklandı."

Başını sallamak yalnızca acıyı daha da artırmakla kalmıyor, aynı zamanda düşüncelerini de bir yer sarsıntısının süpermar-ket raflarında düzenli bir şekilde duran malzemeleri, sismik bir çorba yaparmışçasına yerlere saçtığı gibi darmadağın ediyordu. Ama buna rağmen, Ryan başını sanki ne ağrının dinmesini ne de zihninin berraklaşmasını istiyormuşçasına sallıyordu.

"Ruhani bir yaşam tarzı kabul gören bir yaşam tarzı değildir. Ülkemdeki çalışma kamplarındaki esirlerin yarısı Falun Gong'dur," diye devam etti Violet. "Dayak yiyorlar, ölesiye çalıştırılıyor, işkence görüyorlar. "

Sesinden tahmin ettiği kadarıyla, Ryan kadının arkasında bir yerde, La-Z-Boy'un civarında olduğunu hesapladı. Başını yükseltti ve görüşü ağrı gelgitleri nedeniyle bir netleşip bir bulandığı halde, kadının odanın önünde uzanan bölümünde olmadığından kesin bir şekilde emin olacak kadar net görebilmişti.

"Önüne bak," diye emretti Violet. "Dönme."

Ryan kadının onu başının arkasından vuracağını sanmıyordu. Öncelikle ona daha çok eziyet edecek ve zamanı gelince de tetiği çekerken Ryan'ın namlunun ağzına bakmasını isteyecekti.

"Lily Falun Gong'du. Zavallı, pembe hayaller kuran bir kız. Benim ikizimdi ama bana benzemezdi. Benim yüreğim de düşüncelerim de ondan daha karanlıktır. "

Sanki düşündüğünü biliyormuşçasına, Violet silahın namlusunu Ryan'ın başının arkasına dayadı, Ryan başını sallamayı kesmek zorunda kalmıştı.
"Ah, Tanrım, hayır. Hata ediyorsun."

Yuvarlak namlu sanki gözlerini kapatınca, namluyu ve mermiyi görebilmesi için başının arkasında üçüncü bir göz açıyormuş gibiydi.

"Lily kendisini geçindirecek kadar para kazanan bir terziydi. Kendisine mutluluk verecek, varlığını anlamlı kılacak bir şeylerin arayışı içindeydi. Falun Gong gibi."

Yüzündeki, ellerindeki ve koltuktaki kanları, belki de yalnızca kendisinin alabildiği hafif bir koku yayıyor ve Ryan'ın midesini bulandırıyordu.

"Lily'yi iki yıl önce tutukladılar. Serbest kalabilmesi için el altından, son derece dikkatli bir şekilde bir yıl uğraştım."

Ryan bir an tereddüt ettikten sonra gözlerini açtı ve mide bulantısını bastırmaya çalışarak, bakışlarını biraz önce Violet'in oturduğu koltuğa dikti.

"Zorla çalıştırılma, dayak, işkence, tecavüz... Bunlar tüm Falun Gong suçlularına uygulanmaz. Bazıları hasat için sağlıklı bir şekilde bakılır."

Ryan'ın boğazından bir hıçkırık kurtuldu ama kendini kontrol etmeye çabaladı, çünkü gözyaşlarının acıma yerine ölümcül bir nefret hissi uyandırabileceğini seziyordu. Yapabileceği en iyi şey sakin olmak, kendini tutmaya çalışmak ve mantığıyla hareket etmekti.

"Falun Gong'u hiç duymadım," dedi ısrarla. "Kesinlikle."

Şanghay'da yalnızca iki amaçla kurulmuş bir hastane var. Birinci amacı bazı deneyler yapmak. İkincisi ise sağlığı bozuk üst düzey devlet yetkilileri ve son derece yüksek olan masrafları karşılayabilecek durumdaki zengin yabancılara organ nakli ameliyatları yapmak."

Kadın bir anda sol tarafında yeniden görüş alanına girince Ryan şaşırmıştı. Tabancanın namlusunu Ryan'ın başının arkasına öyle şiddetle bastırdı ki, tabancayı çektikten sonra bile Ryan tabancanın orada olduğunu hissediyordu.

"Lily'nin çalışma kampından o hastaneye nakledildiğini, senin ameliyatından üç gün önce öğrendim."

Violet Ryan'dan bir buçuk metre kadar uzaklaşıp, silahı iki eliyle kavradı ve namluyu gırtlağına doğrulttu fakat hiç şüphesiz patlamanın etkisiyle silah yukarı doğru çekecek, mermi de dişlerini parçalayıp başının arkasından çıkacaktı.

"Benim tatlı Lily'min böbreklerine iki yoldaşın ihtiyacı varmış, bir diğerinin de karaciğerine, dördüncü yoldaş kornealarını istiyormuş ve kalbine de en gözde ilk yüz bekârdan biri olan bir internet ilahının ihtiyacı varmış."

Ryan şimdi yeni bir şey öğrenmişti: Korku bir erkeğin duygularını öylesine sıkı sıkıya sarıyordu ki, başka hiçbir duyguya yer kalmıyor, zihninde ölümden başka bir düşünceye izin vermiyor, ruhunda umudun zerresini bırakmıyor, vücudunu bir anda en korkunç yaraların bile acısını duymayacağı hale getiriyordu

ama iliklerine kadar dehşet içinde bırakıyordu. "Bilmiyordum," diye inledi Ryan ama sözcükler, bir ayin sırasında daha önce on bin kez tekrarlanan ve şimdi de aynı şekilde okunan dualar ya da ilahiler gibi, ağzından hiç düşünmeden çıkmıştı, tek bildiği bunu nasıl söylediğiydi.

"Biliyordun," diye ısrar etti Violet.

"Yemin ederim bilmiyordum." Yine dua eder gibiydi. "Yemin ederim bilmiyordum. Yemin ederim bilmiyordum. Eğer biliyor olsaydım bunu zaten yapamazdım."

"Dr. Hobb oraya dünyanın dört bir yanından hastalar getiriyor. Yıllardan bu yana, Dr. Hobb'un yüz altmış hastası bir ay ya da daha kısa bir süre içinde mükemmel vericiler buldu. Dr. Hobb biliyordu."

"O biliyor olabilir. Onun için bir şey söyleyemem. Onu müdafaa edemem. *Fakat ben bilmiyordum.”*

"O kadar çok insanı yok ettiler ki, cesetlerinin gömüldüğü yerde bir kırmızı bambu ormanı yükseliyor. Kırmızı bambu ormanı."

"Bilmiyordum. "

Violet namluyu Ryan'ın yüzünden aşağıya doğru indirdi ve Ryan'ı sol ayağından vurduğunda, tabancaya takılı olan susturucudan yalnızca yumuşak ve şaşırtıcı derecede biyolojik bir ses çıktı.

Elli beş

Dehşet hissi bir kurşun yarasını, en azından tamamen uyuşturamıyor ve kanı durduramıyordu. Fakat yara Ryan'ı düşündüğü kadar zayıflatmamıştı. Nefes kesecek şiddette bir acıya neden olmamış, ıstıraptan kıvrandırmamıştı ama sisli düşüncelerinin berraklaşmasını sağlayacak kadar canı yanmış, bir anda bütün vücudunu baştan ayağa bir ter basmış, karnına ve bağırsaklarına buz gibi bir ürperti yerleşmişti.

Çığlık atmadı, çünkü çığlık atacak soluğu yoktu ve kadın, "Eğer çığlık atsaydm, seni zorla sustururdum ve ondan sonra senin için olabilecek en kötü şey neyse, başına o gelirdi," dedi.

Ryan'ın çıkardığı sesler kimi zaman alçak ve boğuluyormuş gibi, kimi zaman da ince ve titrek, acınacak seslerdi.

Yere kayacak yerde, geniş koltukta geriye doğru çekildi. Sağ elini yaralı ayağındaki yumuşak ayakkabının üstüne koydu, çünkü hafifçe bastırırsa acının hafiflediğini fark etmişti.

"Lily'mi kaybettikten sonra, yalnızca seni bulmak için yaşadım."

Otuhaf, ağır hareketliliğiyle, Violet açık bir pencereden içeriye girmiş ve kendine kalıcı bir tünek arayan, amansız niyetlerin kanatlı habercisi, kara bir kuş gibi tekrar odada dönmeye başladı.

"Çin'e sızmak için on ay beklemem gerekti. Üçümüz orada bir görevde başarısız olduk. Sonra da iki ay bu ülkeye girmek, seni ve planlarını araştırmak için harcadım."

Göz kamaştıran acının ardında kabaran dalgalar, onu koruyan tüm dalgakıranları aşarak, Ryan'ın zihni boyunca aktı ve ölüm korkusunun altından Ryan'ın şimdiye kadar hiç yaşamadığı, hatta varlığını dahi hayal edemeyeceği, çok daha büyük bir korku yükseldi. Violet, "Hobb biliyordu," dedi dolaşmaya devam ederek.

Artık Ryan'ın tek söyleyebildiği, "Bana bir şey söylemedi."

"Tabii ki söylemedi. Ne bekliyordun, 'Hadi, Şanghay'a gidelim ve kalbini sana takmak için son derece sağlıklı bir kızı parçalayalım' demesini mi?"
"Bana söylemediyse ben nasıl bilebilirdim."
"Onun imalarından."
Ryan buna karşılık hiçbir şey söyleyemedi.
Violet en ufak bir merhamet göstermeden: "Ve senin çıkardığın anlamlardan," dedi.
Uzun zamandır Ryan'ı koruyan dalgakıranları parçalayan karanlık dalga, gerçek dalgasıydı.
Violet, " *Uluslararası* bağışçı listesinin altında yatan anlamdan, eşleşme için yalnızca bir ay beklemenin altında yatan anlamdan, ödediğin astronomik

ücretlerin altında yatan anlamdan, Şanghay'a yaptığın acil uçuşun altında yatan anlamdan, şahit olmuş olman gereken binlerce göz kırpmadan ve kafa sallamaların altında yatan anlamdan," dedi.

Sözcük ağzından titreyerek çıktı: "Alt metin."

Eylemler sonuçları doğurur. Bunun her zaman bilincinde olan Ryan, iş ve özel yaşamındaki ilişkilerinde büyük ölçüde kurallara bağlı kalarak yaşardı.

Şimdi içinde, geçen otuz beş yıl içinde hiç tanımadığı yeni ve daha yıkıcı bir korku, eylemlerin aynı zamanda bu hayatın ötesinde sonuçlar doğurduğu korku kabarıyordu.

Öfkesi adil olmak adına sakin bir kararlılığa dönüşen kadın, ciddi ve amansız bir nezaketle Ryan'a doğru yaklaştı.

"Bir Amerikalı olmak için yetiştirildim. Bir gün buraya gelip gizli bir hücre kurmak için."

Sesinde derin bir teslimiyet ifadesi seziliyor, yeşil gözleri rüyadaymış gibi görünüyordu.

"Gizli planım Lily'yi buraya getirmek, yeni kimliklerle ortadan kaybolup, tamamen Amerikalı olmaktı. Şimdi bu ülke başıma yıkıldı. Ve Çin de. Gidecek hiçbir yerim yok."

Violet namlunun üstünden Ryan'a baktı.

Mermi deliğinden Ryan'ın ayakkabısına yoğun bir şekilde kan sızıyordu, kırık sol eli bir pençe gibi kıvrılmıştı, başı sanki dikenli telle sıkıca sarılmış gibi ağrıyordu ama bu acıların hiçbiri gözlerinden yaşlar gelmesine neden olmamıştı. Gözyaşları Ryan

tarafından, kendini, daha doğrusu tüm yaşamını Dr. Hobb'a teslim ettiği, inatçı bir körlüğün farkındalığıyla bastırılmıştı.

Bir günah çıkarma dürtüsüyle, Violet'ten çok kendi kendine konuşan Ryan, "O gece Samantha bana dikkatli olmam gerektiğini söylemişti. 'Özellikle sen,' demişti. 'Sen, senin dikkatli olman gerek.'"

Violet, "Yazar mı?" diye sordu.
"Bana her şeyi oluruna bırakmam gerektiğini, bununla *baş edemeyeceğimi,* olduğu gibi kabullenmemi, her şeyin oluruna varacağını söylemişti."

Ağrısı, daha önce dehşetin tüm duyularını bastırdığı zaman olduğu gibi, tamamen dinmişti.

"Tanrım, o benim neler yapabileceğimi ve yapamayacağımı biliyordu. Benim bilmediğimi, o biliyordu ama beni seviyordu."

Bu defa ağrıyla birlikte dehşet duygusu da dinmişti. Şimdi duygularını, zihnini, bedenini yöneten yalnızca bir tek his, Ryan için yeni ama aynı zamanda tanıdık bir his vardı: utanç.
Ryan Perry bu ana kadar içinde bir şeylerin bozulduğunun farkında değildi.
Şiddetin beş kökü tamahkârlığı da içeriyordu. Açgözlülüğü de.
"Gözümü kör eden açgözlülüğüm kız kardeşinin ölümüne neden oldu."
"Açgözlülük mü? Dünya kadar paran var."
"Yaşama olan açgözlülük."
Lily'nin kalbine, herhangi bir sağlıklı kalbe göz dikmiş ve kendine yalan söylemiş, kendini kendinden saklamıştı.

Violet namlunun üstünden ona bakıyordu.

Şimdi çok geç olsa da, Ryan kendisine sıradışı bir lütufta bulunulduğu, eğer evlenmiş olsalardı Samantha'nın onda: hayatın ve dünyanın alt metinleri, örtülü anlamları olduğu ve bu anlamların sonuçlarının olduğunun bilincinde olmasını görmek istediğinin idrakine varma şansı verildiği on altı ay öncesini, bu krizin ilk saatlerini hatırlıyordu. Kocasının açgözlülüğünün ve Spencer Barghest'in ölüme duyduğu şehvetin kurbanı olan Ismay Clemm, Ryan'a bir yoldan diğerine yol gösterirken, onu uyarmak için Denver ile Las Vegas arasındaki mesafeden çok daha fazlasını kat etmişti. O ısrarlı rüyalarında, Ismay Ryan'a üç tane cehennem göstermiş ama Ryan yalnızca üç tane yap boz görmüştü.

"Geriye dokuz mermi kaldı," dedi zambakların sesi. "Sekizi yaralamak, sonuncusu da bu işi bitirmek için."

Ismay ne nedenle öldürülmüş olursa olsun, basit bir gerçeği gözler önüne sermişti. Ryan şimdi o gerçeğin içini dışına çıkardığını ve tam bir kargaşa haline getirinceye dek büküp düğüm-lediğini fark ediyordu. Merak edeceği yerde kuşkuyla tepki göstermişti. Açgözlülüğü görmesi gerekirken, karanlık bir komplo görmüştü. Kendisini kötücül zehircilere, yemeğine katılan uyuşturuculara, işbirlikçi personele, kendisine esrarengiz bir şekilde cephe almış dünyaya açıklamalar bulmaya yönlendirmişti. Ama aslında yalnızca bir tek komplo vardı: Onu da dünyanın ve sonsuzluğun derin katmanları olduğu gerçeğine sırtını dönerek, kendine karşı kendi kurmuştu.

Violet'e bakarak, "Şiddetin ana kökü gerçeklerden nefret etmektir," dedi.

Ölmüş Lily'nin hayattaki ikizi Ryan'ı sol tarafından, kürek kemiğinin hemen altından vurdu.

Ryan, kısmen kendinden geçmiş ve ağrılarından kurtulmuş bir halde, hâlâ bu odadaydı ama tam anlamıyla değil, vücudu artık çektiği acının semptomlarına onunla birlikte daha fazla katlanamayacak kadar zayıf düşmüştü. Hiç olmazsa bu defa kimsenin onu gizlice zehirlediğinin hayallerini görmüyordu.

"Ismay bana son bir şans vermişti. Çanlar."

Gözlerini Violet'in gözlerine dikti, çünkü ona bu gözlerdeki yaşamın yavaş yavaş solduğunu göstermeyi borçluydu.

"Çanlar mı?" diye sordu kadın.

"Kalp naklinden aylarca önceydi. Ismay, eğer çanları duyarsam ona gitmemi söylemişti. Ama ben gitmedim."

"Ismay mi? O da kim?"

Açıklamaya gücü de yoktu, zihni de o kadar berrak değildi. Bu yüzden yalnızca, "Benim koruyucu meleğim."

"Çanları ben çaldım," dedi Violet.

Ryan hiçbir şey anlamamıştı.

"Eskiden, bazı kiliseleri sürekli açık tutarlardı. Yalnızca kilisenin amaçları ile dalga geçen olaylar kiliselerin içinde yapılsın diye."

"Demir çanlar."

"Lily'nin öldüğü gün, ona bir mesaj yolladım. Söylediğim... Ruhumun onunla birlikte olduğuydu. Bunu ispatlamak için de çanları çaldım."

Ryan çanların o uğursuz ding donglarını hatırladı. Ve çanların onu uyarmasıyla ilgili olarak yaptığı vahim hatanın korkunç izlenimini.

"Ona çanları adalet için çalacağıma söz verdim," diye devam etti Violet. "Ona çanları duyduğunda, kalbimde sonsuza dek yaşayacağını bilmesini söyledim."
Ölmekten korkuyorsa da, Ryan'ın yaşamak için yapabileceği fazla bir şey yoktu. "Pekâlâ. Adalet," dedi.
Ryan konuşurken kadın silahı indirdi, yeniden kaldırdı.
"Çanların sözünü yerine getir," dedi Ryan.
Kadın onu sağ tarafından, kürek kemiğinin hemen altından vurdu.
Merminin etkisiyle sarsılarak, parçalanan Ryan, kanının fedakârlığın hoş kokusuymuş gibi gelen kokusu ile odanın karşı tarafından kendine doğru gelen gölgeleri gördü.

Bir saatten daha kısa bir süre önce havaalanında, Cathy Sienna Los Angeles'a gitmek için limuzine binmeden önce, Ryan'ı şiddetle kucaklamış ve kulağına Ryan'a daha önce hiç kimsenin söylemediği dört sözcük fısıldamıştı. Ryan şimdi hayatında ilk defa olarak, bu kelimelerin aynısını huşu içinde ve kendi içinde bulduğuna minnettar olduğu samimiyetle bir başkasına söylüyordu: "Senin için dua edeceğim."
Ryan zamanın bir adım dışında olduğu için, artık zaman aralıklarını sağlıklı bir şekilde hesaplayamıyordu ama Violet her vuruşunda, arada dolu dolu bir dakika ya da daha fazla bekli- yormuş gibiydi. Violet ona sırtını dönüp posterlerden birine

ateş etmeye başladığında, Ryan kadının güvenini tazelemek için gücünün yerine gelmesini diliyordu.

Şarjörde altı mermi kalmıştı ve Violet onları çoktan ölmüş olan ünlüler, Mao ve parlayarak infilak eden lav lambasının üzerine boşalttı.

Ryan'a bakmadan odadan dışarı çıktı ve onu ölüme terk etti.

Elli altı

İster kan kaybından, ister motivasyon eksikliğinden zayıf düşmüş olsun, Ryan uyumaya hazırlanan bir köpek gibi bacakları çekilmiş, başı koltuğun bir kolçağında, kıvrıldığı La-Z-Boy'dan kalkmaya çalışmadı.

Lav lambası patladığında, masa lambalarından bir ya da iki tanesi devrilmiş ve uçuşan döküntülerle sönmüştü. Artık daha çok iki mum ve esans yağlarının yandığı kandillerin aydınlattığı oda, fazla hasar görmemiş olmasına rağmen, muazzam bir ateşin kalan son alevleriyle aydınlanan bir harabe gibi garip bir görünüme bürünmüştü.

Ya Violet gideli çok olmuştu ya da Ryan o gittikten hemen sonra kendine gelmişti -bundan emin olamıyordu- aceleyle hareket eden, kambur bir şekil, endişeyle homurdanıp, öfkeyle küfürler ederek odaya girdi. Ryan'ı dürtükleyip dokunarak etrafında dolandı. Soluğu, köprüsünün altından geçen ne varsa yiyen bir trolün nefesi kadar acı kokan şekil, buradan üzeri ay ve yıldızlarla süslenmiş safir mavisi, uzun bir dolaba doğru yürüdü.

Şekil üzerine eğildiğinde Ryan bozuk görüşüyle ona odaklanamamıştı; fakat bu mesafeden babası olduğunu anlamıştı.

Ay ve yıldızlarla süslü dolabın üst kısmında kapaklar, alt tarafında da çekmeceler vardı. Jimmy çekmecelerden birini çekti ve içindekileri yere boşalttı.

"Baba."
"Tamam, biliyorum, tamam."
"Ambulans çağır."
Çekmece elinde olduğu halde hızla Ryan'a doğru geldi. Yağ lambalarının yansıyan ışığı, gözlerini fenerlere benzetmişti.

"O orospu çocuğu polislerin zulamı bulmalarına izin veremem."

Çekmecenin sahte tabanını çekerek çıkardı ve bir kenara fırlattı. Sonra da içinden on santim derinliğinde, dikdörtgen şeklinde, küçük işletmelerin akşamları günlük hasılatlarını sakladıklarına benzer madeni, küçük bir kilitli kutu çıkardı.

"Vuruldum."
Kutunun kilidiyle uğraşan Jimmy, "Bir dakika, bir dakika, bir dakika," dedi. Metal kutunun içinden plastik torbalarla marihuana ve esrar çıkardı. "Şunları tuvalete atmam gerekiyor, sonra hemen çağıracağım."
"Önce çağır *sonra* sifonu çek."
"Burada bir sürü boktan şey var, bombok şeyler. Bu şeylerle yakalanmak istemiyorum.
"Baba lütfen telefon et."
Jimmy uğursuz ışığın içinde uzaklaşırken kendi kendine, "Tuvalete atmam gerek, tuvalete atmam gerek, tuvalete atmam gerek," diye homurdanırken Rumpelstiltskin'i hatırlatıyordu ama onun daha deli olanını.
Ryan koltuktan kalkmaya çalıştı. Bayıldı.
Yaklaşan siren sesleriyle kendine geldi.
Jimmy La-Z-Boy'un üstüne eğilmiş, bir bez parçasını Ryan'ın başına bastırıyordu.
"Ne yapıyorsun?"

"Kanı durdurmak gerek."
Islak bez bulaşık suyu gibi kokuyordu, fakat Ryan'ın onu başından uzaklaştıracak gücü yoktu. Bez yüzünün üstünde kıpırdanırken Ryan onun altından, "Baba, dinle," dedi.
"Neredeyse burada olurlar."
"Maske takmışlardı."
"Kim takmıştı?"
"Yüzlerini maskeyle gizlemişlerdi. Sanki öyle bir hak etmişler gibi."
"Yüzlerini göremedik."
"Ben yüzlerini gördüm."
Bezin ucu ağzına kapanınca Ryan tükürdü. "Yanlış yere gelmişlerdi."
"Konuşma. Gücünü tüketme."
"Curtis bilmem kimi arıyorlardı."
"Halt etmişler. Burada Curtis diye biri yok."
"Bunun farkına varıncaya kadar beni vurdular."
Siren sesleri kesilince Jimmy, "Öne doğru gel," dedi.
Kendini toparlayan Ryan bezi tuttu ve yüzünden uzaklaştırdı. *"Dinle.* Hikâyemiz bu." "Kafası karışan babası, "Bir hikâyeye ihtiyacımız mı var?" diye sordu.
Ryan Violet ve iki yardımcısını ele vermek istemiyordu.
Bunu yaşlı adamın yapmasını da istemiyordu. "Boktan bir durumdayız baba. Bir hikâyeye ihtiyacımız var."
"Maskeler, yanlış adresler, Curtis bilmem kimler," diye söylendi Jimmy.
"Becerebilecek misin?"
"Lanet polislere mi? Tüm yaşamım onları atlatmakla geçti."
Sağlık görevlileri birkaç saniye sonra içerideydi.
Çok kısa bir süre önce ölmeye cana atan Ryan, sağlık görevlisi üstüne eğildiğinde, ne kadar çok yaşamak istediğini fark etti.

Elli yedi

Birinci romanından üç yıl beş ay sonra, Samantha'nın üçüncü romanı yayımlandı. Tanıtım turunun yirmi birinci ayağı olan Kentucky, Lexington yazarın önceden belirlenmiş tanıtım programına dahil değildi. Samantha St. Christopher Çiftliği yakınlarında olmak için yayıncısından Atlanta'dan sonra burayı da programa dahil etmesini istemişti. Böylece ona telefon etmek için bir bahanesi olacaktı.

Samantha onun, ülkenin bir ucundan diğerine yalnızca onu görmek amacıyla geldiğini düşünerek rahatsız olacağını, civarda bir yerde olmasının adamı daha çok rahatlatacağını düşünmüştü. İki hafta önce, Samantha onu aradığında, sesini duyduğuna sevinmiş gibiydi ve böylece Samantha kendini davet ettirmek zorunda kalmamıştı.

Samantha o sabah bir araba kiraladı ve bulabildiği yerlerde kestirmeleri kullanarak, acele etmeden, Bluegrass bölgesinin iç kesimlerine doğru sürdü. Kilometreler boyunca akıp giden kır manzarasına, arkalarındaki tertemiz çayırlarda muhteşem safkan atların otladığı, siyah, beyaz renkli tahta çitler ve kireç taşı duvarları hayranlıkla izliyordu.

St. Christopher çiftliği yirmi sekiz hektarlık bir arazide kuruluydu. Otlakları çevredeki her otlak gibi verimli, çayırlarındaki atları, safkan olmasalar da, muhteşemdi. Giriş kapısı karayolundan içeride, üzerinde yaşlı meşe ağaçlarının sıralandığı bir araba yolunun sonundaydı.

Geniş bir verandanın çevrelediği bu muazzam ama zarif, siyahla süslenmiş beyaz Kentucky malikânesi, Haziran güneşinin en yakıcı saatlerinde, Sam'in o güne kadar gördüğü en büyük söğüt ağaçları tarafından korunuyordu.

Hem rampalar hem de merdivenler yürüyüş yollarından verandaya kadar uzanıyordu. Samantha geniş basamakları kullandı.

Geniş verandada salıncaklar ve hasır örme, geniş, dolgulu koltuklar vardı. Koltuklardan birinde kabarık saçlı, on üç yaşlarında çilli bir oğlan oturuyordu. Güneş yanığı tenli, yalınayak çocuk bir kot şort ve bir DOGS ROCK tişört giymişti. Kitap okuyordu ve kolları olmadığı için kitabın sayfalarını ayak parmağıyla çeviriyordu.
"Merhaba," dedi, başını okuduğu kitaptan kaldırarak, "Daha önce sana ne kadar güzel olduğunu söyleyen oldu mu?"
Samantha, "Birkaç kez duymuştum," diye karşılık verdi.
"Adın ne?"
"Sam."
"Bir kız böyle bir isimle çok daha çekici olur. Eğer on yaş daha büyük olsaydım yanmıştın."
"Daha önce sana kızlara ne kadar berbat asıldığını söyleyen oldu mu?"
Oğlan, "Birkaç kez duymuştum," dedi ve dişlerini göstererek güldü.

Telefonda tarif edildiği gibi, Sam bir tel kapıdan geçerek, zemini ceviz kaplı ön hole girdi. Burada son derece huzurlu bir atmosferde, çiftliğin yönetim büroları vardı ve hepsinin kapısı ardına kadar açıktı.

Peder Timothy Samantha'ya telefonda söylendiği gibi bürosundaydı. Uzun boyu, çökük omuzları, güneş ve rüzgârın yıprattığı yüzüyle, papaz elbisesi olmasa her çiftlikte görülen herhangi bir çiftlik çalışanı ya da kovboylardan biri sanılırdı.

"Bugün köpeklerin yıkanma günü olduğu için, Binny'nin işi başından aşkın ve buraya ne zaman geleceğini tam olarak bilmediğinden, gelince seni ona götürmemi istedi."

"Binny mi?"

"Ah, tabii bilemezdin. Buradaki adı o. Çok tanınan biri ve bu yüzden dikkat çekmek istemiyor. Biz de bu yüzden onu bu adla çağırıyoruz."

Samantha'nın ilk romanında Binny adında bir karakter vardı.

Peder Tim, Samantha'yı park dedikleri daha çok bir üniversite kampüsündeki bahçelere benzeyen avluyu çevreleyen dört binadan ana eve götürdü. Orijinal malikâneye benzeyen ama daha yeni olan diğer üç ev, bir meşe korusunun gölgelendirdiği, parke taşı döşeli bu geniş bölgeyi kucaklıyordu.

Parkta bir festival telaşı vardı. Tekerlekli sandalyelerindeki çocuklar alçak masalara oturmuş, her türden el sanatı projeleriyle meşgul oluyordu. Kendi başlarına yürüyebilen bir grup çocuk karate elbiseleri içinde dövüş sanatları öğreniyordu. Bir yandan kitap okuma saatinde çocuklar, şapkadan

tavşan çıkardığını çağrıştıran abartılı el kol hareketleriyle ürküten neşeli bir rahibenin etrafında, yarım daire şeklinde sıralanmış minderlerde ütüyorlardı. Ve her tarafta oyunlar yapan, tembelce oraya buraya serilmiş köpekler, Golden retrieverlar, Labradorlar vardı ve hepsi de güçlü, bakımlı ve mutluydu.

Meşelerin gölgelediği parkta Samantha ile birlikte yürürlerken, peder Timothy, "Biraderler genişletilmiş ana evde kalıyor," diye açıkladı, "Kız kardeşler ise mülkün diğer ucundaki manastırda. Bu diğer üç bina yatakhanelerimiz ama bir dördüncüyü inşa etmemiz gerekiyor. Çocukları sakatlıklarına göre ayırmıyoruz. Örneğin Down sendromlular kısmi felçlilerle kalıyor, böylece birbirlerinin farklı güçlerini takdir etmeyi öğreniyorlar.
St. Christopher her türden özel bakım gerektiren öksüzleri ve terk edilmiş olan çocukları kabul ediyordu. Küçükler eninde sonunda uyum sağlıyorlardı ama bunu kabul ettirmenin daha zor olduğu, altı yaşın üzerindekiler büyük ihtimalle yetişkin oluncaya dek bir çiftlikte yaşadıklarını düşünüyorlardı.

Biraderlerin işleri arasında gösteri köpekleri üretmek ve eğitmek de vardı. Her ne kadar bu iş kârlıysa da, satılmayan köpekler de en az gösteri dünyasına katılanlar ya da mutlu bir yuvaya gidenler kadar önemli addediliyordu, çünkü çiftlikte kalan bu köpekler yalnızca çocuklara arkadaşlık etmekle kalmıyor, aynı zamanda onların sosyalleşmesine ve kendilerine olan güvenlerini kazanmalarına yardımcı oluyordu.

Parkın ötesinde, parke kaplı geniş yürüyüş yolları ahırlara ve padoklara, çitlerle çevrili çayırlara,

manastıra ve bir tanesinde yerleşik bir veteriner kliniğiyle, köpek kuaförünün bulunduğu hizmet binalarına uzanıyordu.

Peder Tim onu köpek yıkama bölümüne götürüp kapıyı açtı ve "Aranıza girmeyeceğim. Çocukların bildiği adıyla Binny'yi tanıyorsun, eğer sarkık bir tane daha kulağı olsaydı, tıpkı köpeklere benzermiş," dedi.

Büyük salonda banyo küvetleri, bakım masaları ve köpek kurutucular vardı. Kurutuculardan birinde oturan bir golden retriever, sanki oraya hapsedilmiş gibi, hüzünlü gözlerle etrafı süzüyordu. On beş yaşlarındaki Down sendromlu bir çocuğun, kurutulmuş olan siyah bir Labradorun kulaklarına katı bir jöleyi sürmesine nezaret ediyordu.

Samantha'nın orada olduğunu fark etmeyen Ryan çocuğa, "Rudy, oradan tasmasını bul ve bunu Rahibe Josephine'e götür," dedi.

Rudy peki dedi ve Sam'i görünce gülümsedi. Ryan bu gülümsemenin ne demek olduğunu anladı ve geriye döndü.

Ayağında lastik çizmeler, kamuflaj desenli pantolonunun üstünde bir önlük ve üstünde de yeşil bir triko tişört vardı. Sam onu daha önce hiç bu şekilde tarzına uymayan ama bundan daha zarif olmadığı, giysiler içinde görmemişti.

Bu karşılaşmanın nasıl gerçekleşeceğinden emin olamadığı İçin Ryan'ın yüzündeki belirgin sevinci görünce duygulanmış ve mutlu olmuştu.

"Buradasın," dedi Ryan. "Tanrım, buradasın."

Ryan'ın bakışları Samantha'nın gözlerine yaş

dolmasına neden oldu ve bunu fark eden Ryan, onu Rudy ve sonra da Ham'le, Rahibe Josephine'e gidecek olan Labradorla, tanıştırarak meşgul etti.

"Bu da Rudy," dedi Ryan. "Esaslı bir köpek bakıcısı olacak." Oğlan mahcup bir şekilde başını eğdi. "Daha şimdiden usta oldu, tabii köpeklerin anal bezlerini sıkma işini saymazsak."

Oğlan, "İyyk," diye bir ses çıkardı.

Rudy, Ham'i de alarak gidince, Ryan, "Şu üstümdekileri çıkarıp yıkanayım. Birlikte öğlen yemeği yiyelim. Ben yaptım. Yemeği kastediyorum," dedi. Başını salladı. "Gerçekten buradasın. Bir yere ayrılma. Tinker'ı kurutucudan çıkarayım. Orada işi bitti. O benim kızım. Öğle yemeğini bizimle birlikte yiyecek." Retriever mahkûmiyeti sona erdiği için memnundu ve kulak masajıyla çenesinin altının kaşınmasına iki kat daha memnun olmuştu.

Ryan önlüğünü çıkardı, askıya astı, botlarını çıkarıp bir çift spor ayakkabısı giydi ve sonra da köpeklerin yıkandığı uzun, derin küvetlerden birinde elini yüzünü yıkadı.

"Tinker harika bir köpek," dedi Sam.

"En iyisidir. Eminim neden ona gün boyu top atacak bir çocukla değil de, benimle olduğunu merak ediyordur. "

"Seni deli gibi sevdiğine eminim."

"Eh, öyle de denebilir, çünkü ona bisküvi veren yegâne insan benim."

Ryan sanki hiç ayrılmamışlar gibi, son derece doğal bir

şekilde Samantha'nın elini tuttu. Tinker'ın refakatinde binanın etrafından dolaştılar ve ikinci kat verandasına giden dış merdivenleri çıktılar.

Ryan'ın dairesi Samantha'nın Balboa Yarımadası'ndaki dairesinden daha küçüktü: daracı k bir mutfak ve oturma odası ile kesinlikle minicik bir yatak odası.

Öğle yemeği söğüş tavuk, peynir, patates salatası, domates ve salatalık söğüşten oluşuyordu. İkisi birlikte, masayı verandaya hazırladılar.

Balboa'daki verandanın aksine, burada her tarafı kuşatan biber ağacı yoktu ama bir çatısı vardı. Manzarada bir beysbol sahası ve onun ilerisindeki çitlerle çevrili çayırlar vardı.
"Kitap nasıl gidiyor," diye sordu Ryan.
"Hâlâ en çok satan kitap."
"Harika. Sana söylemiştim. Sana dememiş miydim? Sana bir günlük şöhret olmadığını söylemiştim."
Kitaplardan, Samantha'nın şimdi ne yazdığından ve Ryan'ın çarpıcı öykülerini günlerce anlatsa yorulmayacağı St. Christopher'dan konuştular.

Samantha onun iyi ve mutlu olup olmadığını görmeye gelmişti, çünkü bu onun için çok önemliydi ve Ryan'ın hem iyi hem de mutlu olması gerekti. Bir adam yaşamında sıradışı bir süreyi geride bıraktığında, bunu sorunlarını serveti ile çözmek gibi hatalı bir romantik görüşün etkisiyle geçirdiğinden korkmak gerekirdi. Fakat Ryan Samantha'nın düşünmeye cesaret edebildiğinden daha mutlu görünüyordu ve Samantha Ryan'ın kendisine rol yapmadığını biliyordu, çünkü hâlâ Dr. Seuss'un herhangi bir kitabı kadar kolay okunabiliyordu.

"Burada günler, haftalar, yıllar dolu dolu geçiyor Sam.

Mutlaka yıkanacak köpekler, boyanacak ahırlar, biçilecek çimler ve bir köpek kulağım olduğu için sorunlarını yalnızca benim çözebileceğime inanan çocuklar oluyor. Çocukları çok seviyorum Sam. Tanrım, muhteşemler, tüm bu engellerine rağmen mücadele ediyorlar ve asla şikâyet etmiyorlar."

Ryan kulağını estetik ameliyatla düzelttirebilirdi fakat Samantha'nın yalnızca tahmin edebileceği bazı nedenlerden dolayı, bunu yapmamayı tercih etmişti. Tıpkı yüzündeki yara izleri gibi: Diken diken perçemleri seyrelmişti ya da artık hiç uzamıyordu. Sol ayağındaki sinirlerin zayıflaması, ayağını hafifçe sürümesine neden oluyordu ama topallamıyordu; sanki ayağındaki aksaklık doğuştan geliyormuş gibi kendini alıştırmış, her zamanki zarafetiyle yürüyordu. Hâlâ Samantha'nın tanıdığı en yakışıklı adamdı ve şimdi daha önce sahip olmadığı şirin bir güzelliğe sahipti.

Tüm öğleden sonra sohbet ettiler ve Samantha'nın hayatının kökünden değiştiği o günlerde neler olduğunu sormaya niyeti olmamasına karşın, Ryan sonunda konuyu oraya getirdi ve Samantha o ana dek Ryan'ın kendisinden sakladığı her şeyi -Ismay Clemm'i, rüyalarını, paranoyakça izini sürdüğü ve bir ara annesine hatta ona kadar uzandığına inandığı komploları, ilk kez Ryan'ın ağzından dinledi. Büyük bir alçak gönüllülük ve rahatlıkla hatta bunu Samantha'nın şimdiye kadar dinlediği en büyüleyici hikâye haline getiren -hafif bir melankolik mizahla- hatalarından ve körlüğünden söz etti. Yalnızca bu olayların oluş şekli değil, en az olayların kendisi de Ryan'ı derinden değiştirmişti.

Samantha öykünün doğaüstü unsurlarıyla ilgili soru

sormadı, çünkü kendisinde asla öyle bir ruh görmese de, dünya onun için her zaman sonsuz katmanlardan oluşan bir yerdi ve buradaki tüm kusurlu insanlar, aziz olma potansiyeli olan bir topluluktu. Ve çoğu kez, Ryan'ın artık öğrendiği gibi, lütuf yalnızca Ismay örneğindeki gibi bir ziyaretle sunulmuyor, aynı zamanda tıpkı bizim gibi insan kılığında da olabiliyordu. Ryan'a, üzerinde düşünmek için çok geç kalsa da, kötülüğün kökünün anlatılması gerektiğini anlayan ve daha sonra da, Denver'dan dönerlerken uçakta şimdi yaşadığı şekilde olduğu gibi, başkalarının elde edebileceği büyük bir lütuf beklentisi içinde olmadan, başkalarının amaçları için kendini ve edinimlerini kurban etmesi gerektiğini söyleyen Cathy Sienna gibi insanların kılığında.

Samantha bir zamanlar ona âşıktı ve hâlâ daha seviyordu. Bu farklı bir sevgiydi, daha önce olduğu gibi duygusal, zihinsel ve ruhsal bir sevgiydi ama tensel bir sevgi değildi. Ryan çektiği acılarla gerçeği sevmeyi öğrenmişti ve Samantha bu öğleden sonra, Ryan'ın gerçeği sevmeyi öğrenmesi sayesinde, onu daha önce hiçbir zaman başaramadığı şekilde tamamen, öyle ki Samantha'yı dünyada başka hiç kimsenin gerçekten anlamadığı kadar anlamayı başardığını görmüştü. Bu şaşırtıcı öğleden sonra boyunca Ryan'a duyduğu sevgi daha da derinleşmişti ve yaşamı boyunca bir daha böyle bir şeyi yaşayıp yaşamayacağını merak etmeye başlamıştı.

Akşam saatlerinde, ayrılma zamanı geldiğinde, her ikisi de bunun farkındaydı ve masadan birlikte kalktılar. Ryan ve Tinker Sam'e çiftlik boyunca eşlik ettiler. Ahırları ve padokları, parkı çevreleyen binaları geçtiler ve Sam'in malikânenin önünde duran arabasına doğru

ilerlediler.

Yürürlerken Ryan, "Sana söylemem gereken bir şey daha var Sam ve bu konuyu tartışmak isteyeceğini biliyorum fakat senden beni dinlemeni istiyorum, tüm içtenliğimle. Tartışma. Yorum yapma. Yalnızca dinle. Ne de olsa kitaplarının bir hayranıyım, bunun için bana bir ölçüde izin vermelisin. Bir yazarın hayranlarını mutlu etmesi gerekir. "

Samantha, Ryan'ın ölçülü ses tonundan, ona bir sonraki adımda tüm öğleden sonra konuştukları her şeyden daha önemli ne söyleyeceğini kestirmeye çalıştı. Susarak onayladığını belirtti.

Ryan tekrar Samantha'mn elini tuttu ve konuşmaya başlamadan önce birkaç adım daha attılar. "Dönüp geriye baktığımda, çok uzun bir süre benim gibi bir adamın neden evren için, Ismay Clemm'in gönderilmesi ya da beni şimdi ölü bir kızın kalbiyle ve vicdanımda onun hayatını yaşayan biri olmaktan kurtaracak işaretler gibi işaretler verilecek kadar önemli olduğunu anlayamamıştım. Bu işaretleri ciddiye alacak hatta anlayacak adamın ben olmadığım son derece açıkken neden *bana* bu kadar çok şans verilmişti? Ve sonra, kısa bir süre önce bir gün nedenini anladım. Üçüncü kitabını okurken anladım. O sendin Sam. Bana bu kadar şans verilmesinin nedeni sendin."

"Ryan... "

"Sözümü kesmeyeceğine söz verdin. Bak, işte hepsi bu. Sen iyi bir insansın, iyiden de öte erdemli bir kişiliğin var. Ve bu yüzden de hayatındaki şeyler önemli. Mutlu olman için bu gerekli, çünkü mutlu olduğun zaman, diğer birçok insana bunun yolunu göstereceksin. Mutlu

ol Sam. Birini bul. Evlen. Çocuk sahibi ol. Senden mükemmel bir anne olur. Çocuk sahibi ol Sam, hayatı kucakla ve o mükemmel kitaplarım yaz. Çünkü eğer zamanım geldiğinde, benim için ufacık bir umut olacaksa, bu her şeyimi bağışladığım için değil, burada bir keşiş hayatı yaşadığım için de değil, benimle ilgili bir şey hiç değil ve asla da olamaz. Hayır, eğer gerçekten bir son kurtuluş varsa, bu senin hayatından seni yaralamadan geçtiğim ve seni köreltmediğim için olacak. Yorum yok, artık, yok."

Samantha'nın arabasına varmışlardı ama Samantha arabaya binip gitmeli mi yoksa kalıp konuşmaya devam mı etmeli bilmiyordu. Fakat Ryan'ın kendisi için ne istediğini, Ryan'ın neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu sayede kendisinde Ryan'ın söyledikleri üzerine hiçbir yorum yapmama cesareti buldu ve bunun yerine ona gülümseyip bunu yumuşak bir şekilde sonlandıracak birkaç sözcük buldu.

"Bana bundan hiç bahsetmemiştin, seni uyandıran ve sana gönderilmiş bir mesaj olduğunu düşündüğün William Holden filminin hangisiydi?"

Ryan'ın gülümsemesi ve ardından attığı hafif kahkaha, Samantha'ya doğru soruyu sorduğunu teyit etmişti. "Tanrının bir mizah anlayışı olmalı Sam. Ve eminim ki onu çok öfkelendirdim ve O da beni yalnızca yanan çalılıktan daha az dikkat çeken bir izle cezalandırmak istedi. Bu gerçeklerle ilgili bir film değil. Bu benim düşünmemi sağlamış olması gereken başlık; tabii eğer bir ipucu bulup onu araştırma zahmetine girseydim." Sözlerinin etki etmesi için durakladı. *"Şeytan Asla Uyumaz."*

Bunu incitici bulmakla birlikte, Sam bir kahkaha attı.

Ryan Sam'e kısa bir süre sarıldı ve Sam de ona sarıldı. Sam Ryan'ı yanağından, Ryan da Sam'i alnından öptü.

Arabayla uzaklaşırken, Samantha bir kez daha dikiz aynasından baktığında Ryan'ın yolda durup onun gidişini izlediğini gördü ve bir daha arkaya bakamadı.

Kır yolunda, park edebileceği genişlikte bir boşluk bulunca, arabayı kenara çekti ve motoru kapattı.

Çitlerle çevrilememiş bir çayır üç tane meşe ağacının durduğu bir tepeye doğru gidiyordu. Samantha çayırı geçip ağaçlara doğru çıktı ve sırtını en geniş olanına dayayıp, aşağıdaki trafikten uzakta, oturdu.

Uzun bir süre ağladı. Yalnızca Ryan için ya da yalnızca kendisi için de değil, tüm bu olanlar ve dünyanın olabileceği ama olamadığı şey için ağladı.

Bir süre sonra kendisini yalnızca kuşları ve onların şarkılarını, rüzgârın meşe ağacının yüksek dallarında çıkardığı sesi ve güneşin saf ve berrak ışığının uzantılarının ağaçlardan akıp çimenlerle kucaklaşmasını düşünürken buldu.

Kalktı ve arabasına döndü. Eve gitmesi gerekiyordu. Yazması gereken yeni bir kitabı vardı. Ve bulması gereken bir hayat.

[1] Be2Do: Yarmak için var ol.

[2] Lily: Zambak (çev.)

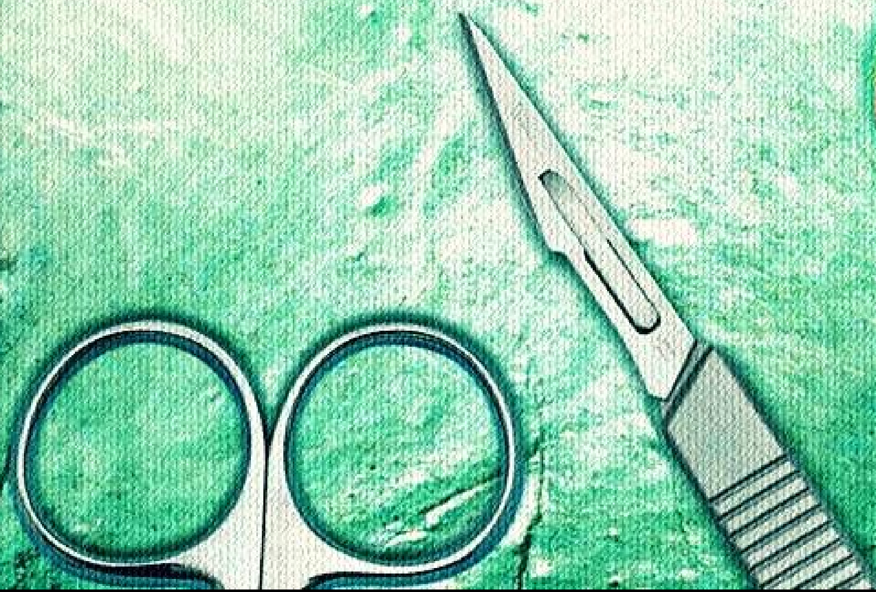

DEAN KOONTZ

KALBİN BANA AİT

KALBİN BANA AİT

New York Times en çok satan kitaplar listesinin ustasından, insan ruhunun en karanlık korkularına ve bizi gerçek biz yapan, kelimelerle tarif edilemeyen gizemlere inen sürükleyici bir gerilim. Genç adam korkunç sözcüklerle başlayan bir savaşta, kendisini varlığıyla savaşırken bulur…

Otuz dört yaşındaki genç girişimci Ryan Perry ülkenin en zengin adamlarından biridir ve bir erkeğin isteyeceği her şeye sahiptir. Sörf yaparken kalbine korkunç bir ağrı saplanınca doktora gider ve tedavisi mümkün olmayan bir kalp hastalığı teşhisiyle kendini kalp nakli bekleyen hastalar arasında bulur. Neredeyse her şeyini kaybetmek üzeredir... Sağlığını, kız arkadaşı Samantha'yı ve hayatını. Hayatı altüst olan Ryan uygun kalbi beklerken, yanıtını bulamadığı garip olaylarla karşı karşıya kalır. Bu durumundan en yakınlarını sorumlu tutmaya başlarken, gerçeği bulma arayışı, hayal bile edemeyeceği şekillerde onu paramparça edecek karanlık bir yola sokacaktır.

